

Εβδομάδα

Μεταξύ μας

Δοχίαν Α. Σ. Τό γράψιμο είναι πολύ καλό, και χωρίς λάθη. Τό θέμα όμως πολύ κοινό. Διαλέξτε κάτι άλλο.— Θ. Τασσιόδη, Θεσσαλονίκη. Δεν δημοσιεύουμε σατυρικήν συνεργασίαν άναγνωστών.— Ματωμένην μπαλαλάικαν, Παγκράτι. Τό πεζό σας έχει πολλή προσωπική χαρακτηριστική, χωρίς γενικότερο ενδιαφέρον.— Χ. Χατζηγεωργίου, Ένταυθα. Δυστυχώς, ούτε και τώρα δεν είναι δημοσιεύσιμο. Άν επιμένετε τόσο πολύ να γράφετε ποιήματα, σάς συνιστώμεν να μελετήσετε προηγουμένως Έλληνες ποιητάς.— Μπάμπην κόπουλον, Ένταυθα. Τό πεζό σας καθώς και τό ποίημα έχουν θέματα πολύ κοινά και χλιοειπωμένα. Όσον γιά τή διηγήματα συνεργατών, δεν δημοσιεύομε κατ' άρχήν.— Δέσπω, Ένταυθα. Προτιμούμε τίς «Νότες στο φως». Θά δημοσιευθούν με τήν σειρά τους.— Νάστια, Θεσσαλονίκη. Άρκετά καλό ως πρώτο και θά δημοσιευθή με τήν σειρά του.— Π. Γαβριηλίδην Ένταυθα. Τό πεζό δεν εκφράζει καλά αυτό πού θέλετε νά πείτε. Όστόσο έχουμε τήν γνώμη πώς άν επιμεληθήτε περισσότερο τό γράψιμό σας, θά επιτύχετε κάτι καλό.— Άντ. Καλογήρου, Βέλλο Κορινθίας. Πρίν ξαναγράψετε ποιήματα, θά έπρεπε γιά λίγον καιρό νά διαβάσετε έκλεκτούς Έλληνες ποιητάς. Θά όφεληθήτε πολύ.— Γε. Βέρλην. Ένταυθα. Δυστυχώς τό θέματά σας είναι τρομερά κοινά και εξαντλημένα. Διαλέξτε κάτι άλλο, και δώστε του έναν προσωπικό χαρακτήρα.— Α.Κ.

Περσειάδην, Ένταυθα. Άπλή στιχοπλοκή χωρίς βαθύτερη ποιητική πνοή. Τό θέμα πολύ κοινό.— Άρσέν Δουπέν, Ένταυθα. Άκατανόητον.— Νυχτοπούδι, Κ. Δ. Γ.. Τό «Κι' όμως δεν έφτασε» καλό ως θέμα, αλλά άνεπαρκώς δουλεμένο και με κάποια άσάφεια στην διατύπωση. Τό άλλο, θέμα άπίθανο πού θέλει άνώτερο στυλ. Όπως δηλαδή, ως άρχή δεν είναι καιά.— Τ. Μωραίτην, Ένταυθα. Τό ποίημά σας τεχνικά καλό. Τού λείπει όμως ή πνοή τής ποιήσεως.— Άνθισμένην Λυγριάν, Βροντάδες Χίου. Θέματα πολύ κοινά. Τό ένα μάλιστα με άξιώσεις φυσιοκρατικές. Διαλέξτε ένα θέμα απλό,

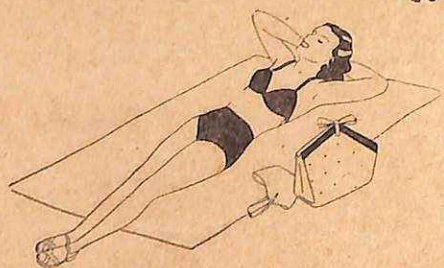
γιά τό όποιο όμως νά έχετε νά πείτε κάποιες προσωπικές ιδέες πού νά μήν είναι οι συνήθεις κοινοτυπίες και γράψτε τις απλά και με κάποια χάρη.— Νάρκισσον, Ναύπακτον. Η σκηνή του κάπνισμα θυμίζει άλλα παραμύθια πεζά και ποιήματα, μερικά των όποιων είναι πραγματικά άριστουργήματα. Και αυτή ή μοιραία σύγκρισις είναι εις βάρος του πεζού σας. Διαλέξτε ένα άλλο θέμα και στείλτε το.— Θ. Α. Παπαγεωργίου, Πάτρας. Τό ποίημα ούτε τώρα είναι δημοσιεύσιμο. Όσο γιά τό πεζό, πολύ κοινό τό θέμα.— Α. Άνιστόπουλον, Μπολάτι Κορινθίας. Τά άποσταλέντα φαίνονται ότι είναι πρωτόλεια. Έκείνο

«ΕΒΔΟΜΑΣ»
Άγ. Αναργύρων 33 Άθήναι
Τηλέφωνον: 20—528
Άρχισυν. και ύπεύθυνος:
Β. ΣΑΜΠΑΣ (Ίππ. 476)
Διαχ: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
Διευθυντής Τυπογραφείου:
Ι. ΑΜΑΞΙΔΗΣ (Διαδόχου Παύλου 40).

πού έχουμε νά σάς συστήσωμε είναι νά μελετήσετε προσεκτικά δοκίμους Έλληνες πεζογράφους και ποιητάς και άργότερα νά επιδοθήτε στο γράψιμο.— Πάνον Κυριαξήν, Σπερχειάδα. Κοινό τό θέμα.

5 ώρες καυτικού ήλιου
υι' όμω κανένα εγκαυμα!

Θέλετε νά μαυρίζετε γρήγορα χωρίς νά πάδετε εγκαύματα; Μεταχειρίζεσθε τότε τό NIVEA NUSS λάδι, όπότε μπορείτε νά μένετε στον ήλιο όλόκληρες ώρες. Καλύτερα είναι νά ουνηθίζετε σιγά-σιγά στον ήλιο: όπότε μεταχειρίζεσθε τήν κρέμα NIVEA. Έτσι τό δέρμα διατηρείται μαλακό και άποκτá ώραιο μελαχρινό χρώμα.

ΕΙΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΒ' ΤΕΤΑΡΤΗ, 7 Αύγουστου 1940 Αριθ. 671

Άθηναϊκά περιεργα

ΟΙ ΑΝΤΙΓΡΑΦΕΣ ΤΙΣ ΜΟΔΑΣ

Τί νομίζουν οι γυναίκες τής εποχής μας; Ότι κάθε μία μόδα πού νάς λανσάρουν, είναι επινόησης σήμερινής; Άν τό νομίζουν, άπαιτούνται πολύ.

Ούδέν καιόν υπό τόν ήλιον. Μάλιστα! Τίποτε τό καινούργιο δεν υπάρχει και κάθε μία καινούργια ιδιοτροπία τής γυναικείας φιλαρσεκίας, άπλουστατα δεν είναι... καινούργια.

Ξανθαίνουν τά κορίτσια τους οι γυναίκες τά τελευταία αυτά χρόνια. Τόνους άδύεν έκαταναλίσκουν και νομίζουν ίσως ότι πρωτοτυπούν. Κάθε άλλο!

Όρίστε ότι στάς άρχές του 15ου αιώνα (1490 μ. Χ. παραχάλλω) στο Βυζάντιον έγράφη ένα βιβλιαράκι: «Τό συναξάριον των ευγενικών γυναικών και των τιμιωτάτων άρχοντισσών», με στίχους πατριάρχους εις τους όποιους άγνωστος σατυρικός ποιητής σατυρίζει τίς γυναικείες μόδες του 1400.

Γράφει λοιπόν, ή σατυρικός ποιητής τής εποχής, κατά μετάφρασιν με ταγενεστέρου, ότι οι γυναίκες τής εποχής εκείνης καταγίνονται:

«Τά κορίτσια νά ξανθαίνουν
Κι' όλα τά κακά μαθαίνουν
Κι' έχουν κι' άκρόν ένα:
Ότι τά φρούτα τά καυμένα
Αέθουν πάντα νά τά βγάσουν
Κι' όμορφα διά νά τά φτιάσουν
Όσάν χαϊτάν: νά τά χάσουν
Τά πράγματα, τό μαυθάνουν
Άλλες με τά μαχαιράκια
Τά μαδίζουν τά φρούτακι...»

Όπως βλέπετε όχι μόνο τά κορίτσια, αλλά και οι άνδρες με τί άπογοωτικές ούσεις— αλλά έμαθούσαν και τά φρούτα σάν σήμερινές κομψόμηνες!

Προσάχτω, ό ίδιος ποιητής λέγει: «Τά πρόσωπά τους τά πλουαίζουν Κι' καλά τά ζωγραφίζουν Μσοικές διά νά τ' άσπρίζουν Κι' άλλες νά τά κοκκινίζουν!...»

Γιά τό κτένισμα των κυριών τής βυζαντινής εκείνης εποχής, διαμαρτυρείται ό μέγας πατήρ τής εκκλησίας Γεώργιος ό Ναζιανζηνός:

«Μή κεφαλές πηγυρτές νόθοι πλοκάμισι, γυναίκες θούπτουσαι με λαιμούς αυχένες εκ σκοπέλων»

Και ή σουπερ-μόντέρν έσάρπα σας κυρίες μου, ή έσάρπα με τήν οποία κεπαύζετε τώρα τό καλοκαίρι, όλο σας ό πρόσωπο, δεν είναι τίποτε άλλο παρά αντιγραφή από τό βυζαντινό μαφώριον, ένα αναλόγου χρήσεως ύλασμα!...

Άλλά δεν είναι μόνο οι γυναικείες μόδες πού αντιγράφονται. Είναι και τά σήμερινά μας έθιμα.

Οι πισίνες και τά μπαιν-μίζε, μάλιστα δεν ήσαν άγνωστα στο Βυζάντιον και σέ παλαιότερα άκόμη εποχή.

Τόσον πολύ μάλιστα είχαν έκταρκευσθή οι λουόμενοι εις τά μπαιν-μίζε—κι' άς κατηγορούμε τήν εποχή μας— ώστε εξεγείρεται ό αυτοάρχης Κλήμης ό Άλεξανδρεύς και τ' άπαγοεύει:

«Κοινά δε άνέκιντο άνδράσιν
» όμοι και γυναιξί θαλασσίαι,
» κάντευθεν επί τήν άκρυσίαν
» άποδύνονται, ώσπερ άποκλυόμε-
ναι
» αυτοίς τής αιδούς κατά τά λου-
τρα»

Ορίστε κατάστασις!... Στά χρόνια μας έόδωκα τέτοια πράγματα δεν γίνονται, διότι εύτυχώς ούτε στά μπαιν-μίζε τής Γλυφάδας, ούτε στην πισίνα του Ίλισσού άνδρες και γυναίκες κάμνουν τά πράγματα πού έκαναν στο Βυζάντιον πρίν χίλια χρόνια.

Και ήταν φαίνεται, τά μπαιν-μίζε στις πισίνες τής εποχής τόσο διαδεδομένα, ώστε ή Εκκλησιαστική Σύνοδος τής Λαοδικείας στον Α' κανόνα της λαμβάνει μέτρα απαγορευτικά: «Ου δει ισραηλικούς ή κληρικούς ή άσκητάς έν θαλασσίω μετά γυναι-» κών συλλούεσθαι...»

Φαίνεται λοιπόν, ότι ή διαδεδομένη μπαιν-μίζε του Βυζαντίου είχε φθάσει στο άπώτερο γάργαρον, άφού και νόμοι είχαν έκδοθή, δίδοντες τό δικαίωμα στον άνδρα νά παίρνει διαζύγιο από τήν γυναίκα του, άν έ σύγχαζε εις τά μικτά αυτά θαλάσσια και νά κρησποτάι τήν προίκα τής!...

Σήμερα όμως δεν θά είχαμε τήν αξιοσημία νά φάμε τήν προίκα τής γυναικας μας με τήν δικαιολογία ότι πηγαίνει στη Γλυφάδα. Η προίκα πωλάγεται σήμερα χωρίς τέτοιες δικαιολογίες!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΤΑΚΗΣ

ΠΡΟΒΕΞΙ

Μιά εικόνα

Ό κήλεκτρικός όφθαλμός για τόν όποιο γράψαμε πρό τινος έχει και μία άλλη άποδοτική εφαρμογή: Στην έξώπορτα του σπιτιού είναι τοποθετημένο ένα φωτοηλεκτρικό μηχανήμα, τό όποιο μεταδίδει άμέσως τήν εικόνα του τυχόν επισκεπτου σέ μία μικρή όθονη ειδικωμένη επί οίονδήποτε δωματίου. Έτσι πρίν άνοίξη ή πόρτα, ό οικολογότης γνωρίζει ποίος έρχεται πρds επισκεψίν του.

Ένα στίχο

ΝΥΧΤΕΣ!

Τήν νύχτα είν' αδύνατον
Σπίτι κανείς νά μένη
Και όλοι έκστρατεύουσιν
Τέκνους και γυναιξί.
Άπ' τόν μεσημεσιτικό
Τόν ήλιο υπαλασμένον
Κι' έχουν καθήκον βπατο
Κάπου νά πάν περιπατό
Οί πλείστοι με τά πόδια του
Και άλλοι με ταξί!...

Πάνε πολλοί στο Ζάππειο
Και άλλοι στο Μουσείον,
Εις τήν Γλυφάδα βλέπουν
Τούς πλέον κοσμικούς.
Και άλλοι, όσοι προτιμούν
Νά πάνε πτό πλησίον,
Στους κινηματογράφους των
Τούς συνοικιακούς...
Έτσι και νέες και γοργές
Μεσοκοποι και νέοι
Δοσιά οι ολονόμιμοι
Ζητάνς Άθηναίοι!...

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ένα άστείο

ΤΟΥ ΤΑΙΡΙΑΖΕ

— Έγώ θά πάω μία γυναίκα πού νά ναι και λίγο ζωφίλος...
— Φυσικά, όλοι μου, φυσικά!...

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΡΟΤΙΚΟΝ ΜΕΛΕΤΟΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΟΡΕΑ 16.8.85

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

ΝΕΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΚΟΡΕΑ

★ Είς την Κορέα χρησιμοποιούν ένα πολύ παράδοξο τρόπο για να πιστοποιήσουν ότι η νύφη είναι άρκετά σοβαρά ώστε να γίνει καλή σύζυγος. Καθ' όλην την διάρκεια του γαμήλιου γεύματος καθονται δίπλα στη νύφη δυο γυναίκες και της διηγούνται τις πιο άστείες ιστορίες του κόσμου. Όλοι οι συνδαιτυμόνες ξεκαρδίζονται στα γέλια. Η νύφη όμως δεν έχει το δικαίωμα ούτε καν να μειδιάσει. Αν δεν μπορέσει να συγκρατηθεί και γελάσει, τότε θεωρείται ο γάμος άκυρος.

ΝΕΑ ΥΕΡΣΕΗ

★ Είς την κομητεία Ν. Υερσέης στην Αγγλία, υφίσταται άκομη τοπικώς ένας μεσαιωνικός νόμος που ορίζει τα ακόλουθα:

«Διώκεται ποινικώς επί άπάτη οιαδήποτε γυναίκα, άδιακρίτως ηλικίας, τάξεως, οικογενειακής καταστάσεως κ. λ.π. ή όποια θα προσπαθήσει να παρασύρει εις γάμον οιονδήποτε ύπηρεσον του Βασιλέως, χρησιμοποιούσα προς τόν σκοπόν αυτόν καλλυντικά, άρωματικούς σάπωνες, ψευδείς οδόντας, περσούκιαν, ύποδήματα με ύψηλά τακούνια, κοντά φορέματα κ.ο.κ.»

Έννοείται ότι ο νόμος αυτός δεν υφίσταται σήμερα παρά μόνον εις τα χαρτιά. Δεν εφαρμόζεται.

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

★ Επί τη εθνική της Διεθνούς Έκθεσεως της Νέας Υόρκης, κατεσκευάσθη και κατετέθη σέ άσφαλές

μέρος μία κινηματογραφική ταινία που δεν πρόκειται να παιχθεί παρά μόνον μετά χίλια έτη, δηλαδή το 2940. Η ταινία αυτή αναπαριστά όλα τα σύγχρονα γεγονότα και έχει προσορμισθόν να διευκολύνη τους αρχαιολόγους και ιστοριογράφους του 2940 για να γνωρίσουν και μελετήσουν τα σημερινά ήθη και έθιμα. Όταν σκεφθή κανείς πόσοι κόποι, πόσα δαπάναι και πόση εργασία έχρειάσθη για να γνωρίσουμε τα έθιμα των προγόνων μας, κατανοεί πόσο μεγάλη δοθήθεια θα προσφέρει εις τους επιστήμονας του έτους 2940 ή ταινία αυτή.

Ανάλογος είναι και ο προορισμός του Εθνοπαϊκού Μουσείου μέσα εις το όποιον φυλάσσονται πλάκες γραμμοφώνων επάνω στις όποιες έχει άποτυπωθή ή φωνή μεγάλων καλλιτεχνών, ρητόρων, πολιτικών άνδρών και έν γενεί σημαίνοντων προσώπων. Κανείς δεν γνωρίζει την φωνήν του Δημοσθένους ή διασήμων καλλιτεχνών του άσματος του παρελθόντος. Οι άπόγονοί μας έν τούτοις θα έχουν την δυνατότητα να δέξονταν και να ακούουν όλες τις προσωπικότητες της έποχής μας, ως εάν ήσαν σύγχρονοί τους.

Τό παράδειγμα των Αμερικανών έμμήθησαν και οι Ιάπωνες. Κατεσκευάσαν και αυτοί μία κινηματογραφική ταινία ή όποια περιλαμβάνει ότι ένδιαφέρον ύπάρχει στην σημερινή ζωή των Ιαπώνων. Η Ιαπωνική Κυβέρνησις, κατ' έντολήν της όποιας κατεσκευάσθη ή ταινία αυτή, διέταξε να γίνει όσφ τό δυνατόν περισσότερο πιστή αναπαράστασις της σημερινής ζωής.

Με τόν τρόπον αυτόν θα ήμπορέσουν οι άνθρωποι του 30ου αιώνος να μάς γνωρίσουν σε όλες τις λεπτομέρειες της ζωής μας. Εκείνο τό όποιον δεν θα μάθωμε έν τούτοις ποτέ είναι εάν οι άπόγονοί μας θα άποκαλυφθούν με σεβασμό ή αν θα γελάσουν περιφρονητικά όταν μάς γνωρίσουν τόσο καλά.

Η ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Έκεινος. — Δεν τό λέω για να ε-
παινεθώ, μα κάθε φορά που πάω σ'α-
για της κομίσσης, ο άντρας της έχει δι-
αρκώς στυλωμένο τό ένα του μάτι στη
γυναίκα του και τό άλλο επάνω μου!
Έκεινη. — Μήπως είναι αλλοίω-
ρος;

ΔΙΦΟΡΟΥΜΕΝΟ

Έκεινος. — Θέλετε να σ'ς διαβά-
σω τό τελευταίο μου ποίημα;
Έκεινη. — Πολύ ευχαρίστως, αν
είναι τό τελευταίο...

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ

— Τόσο τρομοκρατημένος είναι ο Τζέδν
ώστε μένει σχεδόν όλη την ήμέρα στο κα-
ταφύγιο;

— Μπά! Δεν φοβάται καθόλου. Άλλά
τό καταφύγιο είναι εγκατεστημένο μέσα
στό ύπόγειο που έχει τα μπουκάλια με τό
ούίσκι.

ΔΥΣΚΟΛΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ

— Κύριε, κύριε. Δικό σας είναι αυτό
τό τό σκυλί;

— Ναί, τό άγόρασα χθές.

— Φανάστε το σ'ς παρακαλώ γιατί εί-
ναι πολύ άγριο.

— Δεν μπορώ δυστυχώς. Έέχασα να
ρωτήσω τό όνομά του όταν τό άγόραξα.

Ο ΛΟΓΟΣ

Η κ. Ρ. παραπονείται στον έντρο
της για την έλλειψη κάθε τρυφερότητας
έν μέρους του.

— Προού παντρευτούμε, του έλεγε, ή-
σουν πολύ τρυφερός μαζί μου. Τά χέρια
μου ήσαν πάντα μέσα στα δικά σου!...

Και ο σύζυγος με ειλικρινέιαν:

— Ναί, για να σ' έμποδίζω να παίξεις
πιάνο!

ΑΓΓΕΛΙΑ

Στην στήλη των άγγελιών μιας άμερι-
κανικής έπαρχιακής εφημερίδος έδημοσι-
εύθησαν τά ακόλουθα: «Ζητείται άλογο
σοβαρό, γνωρίζοντας καλά την πόλη για
να του άναθέσωμε διάφορες ύπηρεσίες».

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ένας γεινιάρης διαμαρτύρεται στον
σταθμάρχη για την τιμή του εισιτηρίου
του:

— Μα πώς κύριε, τόσα έκατοστάρικά
για να πάμε στην Πάτρα;

— Αν θέλετε, κύριε, μπορείτε να μεί-
νετε μέσα στο σταθμό και να μ'ην πληρώ-
σετε ούτε μία δραχμή!

ΑΧΡΗΣΤΗ ΚΟΥΝΟΥΠΙΕΡΑ

Ο Τοτός πήγε έξοχή, και στην κρεβ-
βατοκάμαρά του έβγαλε άμέσως μία κου-
νουπιέρα.

— Έ! τώρα, του λέγει κάποιος φίλος
του, θα κοιμηθής ήσυχα!

— Όχι και τόσο! Δεν φαντάζεσαι τι
μπελάς είναι να σκοτώνης όλα τα κουνού-
πια προτού μπηξ μέσα στην κουνουπιέρα!

ΤΙ ΕΠΕΡΙΜΕΝΕ

Η μαμά. — Γιατί δεν πλένεις τ' αυ-
τιά σου, παιδί μου;

Τό παιδί. — Γιατί άκούω άκόμη,
μαμά...

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΟ

Ο Σκωτσέζος. — Διάβολε! Έ-
σπασε ένα δόντι από τη χτένα μου και θα
ύποχρεωθώ ν' άγοράσω μιάν άλλη...

Η γυναίκα του. — Πολύ σπάτα-
λος έγινες, καυμένε! Θέλεις ν' άγοράσης
καινούργια χτένα, έπειδή της έσπασες έ-
να δόντι;

Ο Σκωτσέζος. — Δυστυχώς! Για-
τί τό δόντι που έσπασε ήταν τό μόνο που
είχε ή χτένα μου!

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΥΡΙΑ...

NEBAINONTAS την άστρα-
...Α φτερή φρεσκομπουγια, με νη
...Α της κομής οκλας ή
...Α αλεια είχε την αντυπω-
...Α πως έκανε μια τρέλλα. Μια τρέλλα,
...Α ναί! Μα δεν μπορούσε να υπαρπισθή
...Α αλλοτρίως την ευτυχία της! Όλα τ'
...Α άλλα μέσα, που μεταχειρίσθηκε από
...Α καιρο τώρα πήγαν χαμένα: τα δάκρυα,
...Α δάκρυα μιας καρδιάς που σπαρταράει α-
...Α πό τον πόνο, τα θλιμμένα λογικά, οι φο-
...Α βερές για τό διαζύγιο...

Τό κομψό κρινόλευκο γέρι της έτρεψε
...Α αν άπλωθηκε για να χυμώσει τό κου-
...Α δούλι. Και όταν ή καρδιά της κυρίας
...Α Λίλιαν ήρθε και της άνοιξε, ή Θά-
...Α λεια νόμισε πως δέ θα είχε κουράγιο,
...Α να φέρη σ' ένα τέλος την άπόφαση που
...Α είχε σε μια στιγμή μαυρής απελπισίας.

— Η κ. Λίλιαν; ρώτησε.

— Έδώ είναι, της απαντήθηκε ή κα-
...Α μαρίερα, μ' ένα τρόπο που φάνηκε είρω-
...Α νικός στην Θάλεια.

— Μπορώ να την ιδώ;

— Ποιά είσθε;

Η Θάλεια άνοιξε τότε νευρικά την
...Α κορδέλα: τάντα της κι' έβγαλε ένα μπαλ-
...Α λιστό της. Τόδωσε στην καμαριέρα και
...Α περίμενε. Κι' εκείνη ξαναγύρισε σέ λίγο
...Α γι' την έμπασε στο σαλόνι, που κο-
...Α λυμπούσε σέ λογής-λογής άρώματα, άρώ-
...Α ματα λουλουδιών, παρφουμ που μέθωνε και
...Α προλαβόντε στον έρωτα...

Η Θάλεια έβριζε μία ματιά γύρω της.

Έπειτα έπρεσε με λυμένα γόνατα σέ
...Α μία πολυθρόνα. Τόδωσε στην καμαριέρα
...Α μηχανικά και πήρε ένα κομψό έλατο, που
...Α ήταν σ' ένα τραπεζάκι, κοντά στην
...Α πολυθρόνα. Μα μόλις τό ξερόλλισε τό
...Α πέταξε με άηδία. «Όλο σποντομαζίες γυ-
...Α μνών, καιωμένες για να έμπνάνε τον έ-
...Α σήμερο έρωτα. Και ή Θάλεια ή-αν χί-
...Α λες φορές μετανιωμένη γιατί ήρθε...

Επί τέλους ή πόρτα του μικρού σα-
...Α λονισδ άνοιχθηκε και ή Λίλιαν, μ' ένα
...Α χαμόγελο στα χείλη, που έδειχνε τά
...Α δόντια της που άστραφταν σαν κρύσταλ-
...Α λο, έφάνηκε στο κατώφλι.

Είσθε ή κυρία που μένει άπέναντι,
...Α νομίζω; ρώτησε τη Θάλεια. Χαίρω
...Α πολύ.

Και κάθισε πλάι της.

Η Θάλεια έτρεψε έλαφρά. Δεν ήξε-
...Α ρε πως ν' άρχιση. Αύτη ή ταραχή της
...Α έκανε την Λίλιαν να καταλάβη, πως ή
...Α επίσκεψή της δεν ήταν για μία απλή
...Α γνωριμία. Στο μεταξύ ή Θάλεια την
...Α κύτταζε αλεστιά με λυδές ματιές άπο-
...Α σεβόντας τό βλέμμα της. Ποώτη φορά
...Α την έβλεπε από κοντά. Αλλά και ήταν
...Α δυσφορη, πολύ δυσφορη. Της άρεσαν, πό-
...Α πάντων, εκείνα τά μικρά παιγνιδικά
...Α μάτια της, τό μικρό ήδονικό στόμα ή
...Α γαλάζια κοιλιά της. Και όταν την κά-
...Α τ'ε ή Θάλεια νόμισε πως τό ρωτισμο
...Α βλέμμα των ζωικών ματιών της την τό-

Πρωτότυπο διήγημα του Κ. ΑΔ. Α. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

...Α ληγε δόξαληψη. Και ένοιωσε ξαφνικά να
...Α γίνεται κάτι μικρό κι' εύθραυστο κοντά
...Α της. «Ω, ναί, τώρα καταλαβαίνω, γιατί
...Α ξελογιάζονταν οι άνδρες γι' αύτην, κι'
...Α ήταν έτοιμοι να κάνουν κάθε τρέλλα
...Α για χάρη της, για τόν έρωτά της. Σαν
...Α ένα σπάνιο λουλούδι άνοιξε τό πουδρα-
...Α ρισμένο ντεκολτέ της. Κι' εκείνες οι αρ-
...Α γές, οι γεμάτες από νοήματα κινήσεις
...Α της, όλα της λές κι' ήταν ζυγισμένα, έ-
...Α παρρημένα από τόν μικρό φτερωτό
...Α γυό της Αφροδίτης.

Ξαφνικά ή Θάλεια της είπε:

— Βρεχάρη, ξέρετε, για κάτι σοβα-
...Α ρό, πολύ σοβαρό.

— Τι ζητάτε λοιπόν, από μένα; την
...Α ρώτησε άδιάφορα, μα με τό χαμόγελο στα
...Α χείλη ή Λίλιαν.

— Κυρία, πρόκειται για την ευτυχία
...Α μου...

Κρατιόταν με κόπο, ή άμνηση ή Θά-
...Α λεια. Τά δάκρυα, λές κι' είχαν σωριασθή
...Α από καιρό μέσα στην ψυχή της και ζή-
...Α ταναν διέφευγε...

— Για την ευτυχία σας; ρώτησε παιγ-
...Α νιδάρικα, σχεδόν είρωνικά ή Λίλιαν.

Και τί μπορού να κάνω εγώ γι' αυτό;

Η Θάλεια δίστασε πάλι, λίγες στιγ-
...Α μέρες. Έπειτα, σαν να τό πήρε άπόφαση,
...Α προχώρησε:

— Κυρία, πάνε δυο μήνες από την
...Α ζύεση, που ήλθατε εδώ σ' αυτό τό σπίτι.

Σχεδόν από την ήμέρα εκείνη άρχισε κι'

Όταν ήταν νέος είχε πράγματι πολλές κατακτήσεις....

τερο όταν άνοιξα ένα πακέτο και γράμμα-
τα που βρίσκονταν στο ίδιο συρτάρι
και τα διάβασα ένα-ένα. Όρίστε μερικά:

«Ρίτσα μου,
» Τά γενέθλιά σου μου δίνουν την ευ-
καιρία να σου στείλω ένα μικρό δώρο
για να με θυμάσαι. Τώνης. 19 Δεκεμ-
βρίου 1939.

«Αγαπημένη μου Ρίτσα,
» Για τα γενέθλιά σου δέξου αυτό το
μικρό δαχτυλίδι, μαζί με τη μεγάλη μου
αγάπη. Αλέκος. 12 Νοεμβρίου 1939».

«Αγαπητή μου Ρίτσα,
» Σήμερα που κλείνεις τα είκοσί σου
χρόνια, σου στέλνω αυτό το βραχιόλι
για να σου λείξη τ' ώραίο σου χέρι. Νίκος
14 Δεκεμβρίου 1939».

«Ρίτσα μου,
» Ίσως αυτή ή πουνητριά που σου
στέλνω με την ευκαιρία των γενεθλίων
σου είναι άσχημη ως δώρο, αλλά ελπί-

ζω πως θα σε κάνει να με θυμάσαι. Γιώρ-
γος. 16 Ιανουαρίου 1940».

Διάβασα μερικά τέτοια γράμματα ακό-
μα, και, τελευταίο, το δικό μου. Κατά-
λαβα, λοιπόν, γιατί τα είδύλεια της
Ρίτσας κρατούσαν μόνο ένα μήνα: όσο ά-
κριβώς χρειάζονταν για να διοργανώσει
την ιστορία των γενεθλίων της.

Έπηρεα το δικό μου γράμμα για να
μή βρίσκεται εκεί, κλειδωσα το συρτάρι
κι' όταν λίγο αργότερα ήθελε ή μαμά της
Ρίτσας, ζήτησα συγγνώμη κι' έφυγα:

— Δυστυχώς δεν μπορώ να περιμένω
άλλο. Θα τη δω αύριο στο γραφείο της.
Κι' έφυγα, αφού έβλεπα το μυστήριο.
Λίγες μέρες αργότερα είδα τη Ρίτσα μ'
ένα νέο. Έκείνος έδειχνε πως ήταν πο-
λύ έρωτευμένος. Και δεν ξέρω πως κρα-
τήθηκε και δεν φώναζε στη Ρίτσα.

— Πότε έχεις πάλι τα γενέθλιά σου;
Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Για δσους πιστεύουν

ΤΙ ΛΕΝΕ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ 8η - 15η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

8 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, Πέμπτη.— 'Ο ά-
στερισμός αυτός, συνδυασμός Διδός και
Κρόνου, παρουσιάζεται μόνον κάθε 20
χρόνια. Όποιος έχει γεννηθή την ή-
μέρα αυτή θα βέπη προς μεγάλες με-
ταβολές. 'Η ημέρα είναι αμφίβολος
λόγω των διαρκών αστρικών μετα-
βολών. Οι καλύτερες ώρες είναι 7.27
π.μ. και 8.07 μ.μ. Προσέξτε ιδιαίτε-
ρας κάθε πράξη σας κατά την ημέραν
αυτήν.

9 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, Παρασκευή.—Μέ-
χει της 13ης ώρας (1ης μ.μ.) να εί-
σθε πολύ προσεκτικοί. Προσπαθήστε
να αποφύγετε τις αφορημάδες, οι ό-
ποιες μπορεί να σας βλάψουν υπερβο-
λικά. Τα σφάλματα θα είναι πολύ ευ-
γενή κατά τις 3.37 ό έρας θα σας
χαμογελάσει. Οι διάφορες φήμες σας
θα προσπαθήσουν να σας είναι ευνοι-
κές. Εγγύστες οικογενειακές εκδη-
λώσεις. Κατά της 11ην νυκτερινήν ά-
ποφύγετε τα ποτά και τις ύποπτες
παρέες.

10 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, Σάββατον.— 'Η
ημέρα αυτή είναι δύσκολη και ενάντια.
Μην επιχειρήσετε τίποτε το καινούρ-
γιο, έστω και ένα μικρό έργοχείρο.
Έξακολουθήστε την συνηθισμένη
ζοή σας. Μην άρχισετε συζητήσεις με
τον άρραβωνιαστικό σας. Μην κάμετε
σχέδια, μη διαθέσετε χρήματα σε έπι-
χειρήσεις. Κάθε σχέδιο κατηρημένο
έν των προτέρων, να μελετηθί ξανά.
Κατά τα μεσάνυχτα ή ώρα θα είναι τυ-
χερή για τους άνύπαντους.

11 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, Κυριακή.— Θαν-
μάσια ημέρα, κατάλληλη για κοντινά
και μακρινά ταξίδια. Έπιωφελήθητε
λοιπόν για να κάνετε, αν μπορείτε,
μια ευχάριστη εκδρομή. Πολύ ωφέλιμη
ημέρα για δσους σπουδάζουν, καθώς
έπίσης και για διάφορες επιχειρήσεις.

Γενικά ημέρα ωφέλιμη για κάθε κα-
θαρή ύπόθεση. Έπιτυχία σε όλα τα
σχέδιά σας. 'Η ημέρα αυτή είναι τυ-
χερή για όλους, ακόμα και για τους
άσημους.

12 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, Δευτέρα.— Κυ-
ριαρχεί το αντίθετον ρεύμα. Συνεπώς
προσέξτε τις πράξεις σας μέχρι της
21ης ώρας (9 μ.μ.). Τότε μόνον θα
μπορέσετε να εργασήτε με έμπιστο-
σύνη και με έπιτυχία, προ παντός
στις συμβολαιογραφικές σας υποθέ-
σεις και γενικώτερα σε κάθε υπόθεση
νομικής ή έκκλησιαστικής φύσεως.

13 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, Τρίτη.— Την 10
πρωινή ή τύχη θα χαμογελάσει στους
τολμηρούς και σε κάθε τολμηρή πρά-
ξη. 'Η ημέρα είναι κατάλληλη για τα-
χυκές έπισημότητες και για χειρουργι-
κές επεμβάσεις. 'Η ημέρα αυτή θα εί-
ναι επίσης ευνοική για τους στρατιω-
τικούς. Προσέξτε μην προσβάλετε
τους ήλικιωμένους ή τους ηλικιωμένους
κατά τις απογευματινές ώρες αν θέλε-
τε την ήσυχία σας. Έπίσης αποφύγε-
τε κάθε διαπληκτισμόν με νευρικούς
άνθρώπους, διότι μπορεί να έχη δυσά-
ρεστες συνέπειες.

14 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, Τετάρτη.— 'Α-
ποφύγετε την φωτιά και τις οικογε-
νειακές συζητήσεις οι οποίες εύκολα
μπορούν να μετατραπούν εις καυγά-
δες. Θα βρείτε δυσκολίες στις αίσθη-
ματικές σας συναντήσεις την ημέρα
αυτή. Από την 8ην μ.μ. ο καιρός θα
είναι κατάλληλος για κάθε νομική, έ-
πιχειρηματική ή κτηματική ύπόθεση.

15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, Πέμπτη.— Πρωί
έξαιρετικά κατάλληλο για έμπνεύσεις,
έπιστημονικές έρεύνas και διοικητι-
κές. Κατά την 11.33' νυκτερινήν ή
ατμόσφαιρα θα είναι κάπως αμφίβο-
λη. Σας συμβουλεύουμε να πάτε να κοι-
μηθήτε ένωρίς.

Ίστορικά άνέκδοτα

ΜΙΑ ΙΔΙΟΤΡΟΠΗ ΗΘΥΠΙΟΣ

ΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ αυτό συνέβη στο
Μπορντό κατά τό 186Α. Μία χαριτωμένη
ήθοποιος, πολύ γνωστή κατά την εποχή
εκείνη, ή δις Λανλέρ είχε έναν πολύ ιδιό-
τροπο χαρακτήρα και κάποιο βράδυ, από
παραξενιά της, καθυστέρησε την παρα-
στασι περισσότερο από μισή ώρα.

Τό κοινό άγρίεψε και ζήτησε να τού

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

και Ο ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΣ

'Η σατυρική συνεργασία τού Βά-
γου, τού Καραμπέτ και τού
Σχολαστικού λείπει από τό πα-
ρόν φύλλο, καθότι ό συγγραφέας των
έκλεκτών χιουμορίστας, κ. ΔΗΜ.
ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ ήναγκάσθη άπρό-
πτως να ταξιδεύσει εις Θεσσαλονίκην.

δοθούν εξηγήσεις. 'Η δις Λανλέρ όμως
δεν θέλησε να συμμορφωθί με την άξίω-
ση αυτή κι' έτσι όλοι οι θεαταί άπεφά-
σισαν να την σφυρίξουν.

'Η περίφημη ήθοποιος ήταν και προσ-
τατευομένη τού διοικητού της πόλεως ό
όποιος έδωσε άυστηρές διαταγές σχετι-
κώς με τό έπεισόδιο αυτό και διέταξε τα
όργανα της τάξεως να συλλάβουν όσους
θα τού μούσαν να την ξανασφυρίξουν.
Παρ' όλα ταύτα, τό κοινό έκδικήθηκε
την ήθοποιό κατά ένα πολύ παράξενο τρό-
πο: 'Ενας από τους άκροατάς έφερε μα-
ζί του μία μικρή σκυλίτσα. Μόλις δέ ένε-
φανίσθη ή ήθοποιός στην σκηνή, ό κάτο-
χος της σκυλίτσας της έδωσε μία δυνατή
τσιμπιά και τό ζώον, φυσικά, άρχισε να
γαυγίζει. 'Ο κόσμος τότε άρχισε να φω-
νάζει με μανία: «Έξω ή σκύλα! Έξω ή
σκύλα!» ύπονοώντας την διδα Λανλέρ.

Ο ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΤΣΑΡΟΣ

ΚΑΤΑ τό τέλος μιας έστρης τού 1830,
ό Τσάρος της Ρωσίας Νικόλαος Ιος
συνέλαβε μία περίεργη ιδέα. Στρεφόμε-
νος προς τους αστρονόμους του έλεγε:

— 'Η νύχτα είναι περίφημη, όλα τα
άστρα είναι στον ούρανό. Πάμε στο άστε-
ροσκοπείο τού Πουλιόδο!

Σε λίγα λεπτά ό Τσάρος και ή άκολου-
θία του ξεκίνησαν άπάνω σε έλληθρα για
τό άστεροσκοπείο.

'Εκεί βρισκόταν και ό διευθυντής τού
άστεροσκοπείου Γουλιέλμος φόν Στρούβε,
ό οποίος έθεωρείτο κορυφή στην έπιστή-
μη του. 'Ηταν όμως φοβερά ντροπαλός
και τό έκανε πολύ γρήγορα. 'Ετσι ή ά-
πρόοπτη εκείνη έπίσκεψις τόν είχε σα-
στίσει κι' άργούσε να παρουσιασθί.

'Ο Τσάρος παραξενεύθηκε για την άρ-
γοπορία του αυτή:

— Μα επί τέλους, που είναι ό περίφη-
μος Στρούβε; Τί έγινε; Έφυγε;

Τότε ό πρίγκιψ Μετονικόφ πλησίασε
τόν αυτοκράτορα και τού έλεγε, δείχνον-
τάς του όλους τους αστρονόμους φορτωμέ-
νους από παράσημα:

— Ίσως, Μεγαλειότατε, να φοβήθηκε
βλέποντάς τόσα άστρα μακριά από την
κανονική τους θέση...

Τά εύθυμα τού ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ Ο ΖΩΟΦΙΛΟΣ

ΖΩΟΦΙΛΟΣ. Κάτι περισσότερο,
δηλαδή, έλάτρευε τα ζώα. Μπο-
ρούσε να κόψη άπ' τό ψωμί του
για να ταίση ένα πεινασμένο
σκύλο. Μπορούσε να χάσει την δουλειά
του για να βοηθήσει μία δυστυχισμένη
γάτα. 'Η αγαθότης του έφτανε μέχρι
σημείου να μπαίνει στη μέση για να χω-
ρίσει δυο συμπλεκόμενους σκύλους, οι ό-
ποιοι, φυσικά, άγνοούντες τις λαμπρές
προθέσεις του δεν τού έδειχναν την εϋ-
γνωμοσύνη τους παρά μόνον με τα ά-
γνώμονα δόντια τους. Αυτό τούλάχιστον
έβεβαίωσε στο δικαστήριο άνθρωπος που
τόν ήξερε καλά.

'Ενα πρωί, λοιπόν, ό αγαθός αυτός
άνθρωπος, καθώς έβγαινε από την πόρτα
του, είδε θέαμα σπαρακτικό. 'Ηταν έ-
νας μανάβης εκεί άπ' έξω κι' είχε μαζί
τόν γάιδαρό του, τόν όποιον και έκοπα-
νούσε άγρίως. 'Εσήκωνε την ράβδον του,
την κατέβαζε, την ξανασήκωνε, την ξα-
νικάτεβαζε.

'Ηταν άδύνατον ν' ανθίξει στο τραυ-
ματικό αυτό θέαμα ή ψυχή τού ζωοφι-
λου. Σαίγγων την καρδιά του λοιπόν, έπλη-
σίασε άνάστατος:

— Κόρτε!
— Άγριος ό μανάβης;
— Τί συμβαίνει;

— Γιατί τό γρυπάς έτσι τό ζώον;
Δεν ντρέπεσαι; Δεν είναι άνωριμία; Έ-
πειδή, δηλαδή, δεν έχει γλώσσα να μι-
λήσει;

'Ο μανάβης, άρκετά έκπληκτος από
την άκνοια αυτή επέμβαση, κατέβασε
την ράβδον του κι' έγύρισε στην ζωό-
φιλο:

— Δεν μου λέει τό λόγου σου τόν δι-
κηγόρο τού γαϊδάρου θά μου κάνης;

— Να προσέχετε πως μιλάτε, κύριε
μανάβη!

— Να μου κάνης τη γάση να πάς στη
δουλειά σου κι' ό γάιδαρός μου δεν θέλει
δικηγόρο. Άντε στο καλό!

Κι' άποχέτας τόν γάιδαρο:

— Τζω! Τζω! πλινθονομάκι. σ' έπιασε
πάλι σήκωσά τ' άφελότιμο. Σ' έπιασε τό
κεοατένιο!

'Αλλά έπειδή ό γάιδαρος έστεκίταν
πάντα καρφωμένος στην γή και παρακο-
λουόσας τα λαυβάνοντα γόρρα νόσω
του με όλουσιαν ψυχαιμία, ό κύριός
του έξηγώθη κι' άρχισε να καταφέρω
στην όρχη του βοογή από υπακουσιές,
πληντα που έκανε τόν ζωόφιλον να υίο-
θετήσθ στήσι περισσότερο σθεναράν.

— Μην τό βλένεις τό ζώον, σού είπα.
Έγύρισε αυτήν την φορά ό μανάβης
κατακόκκινος:

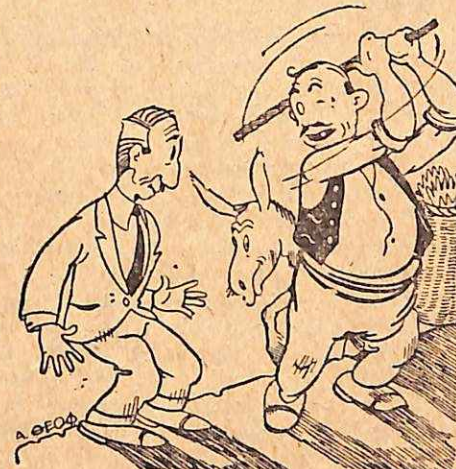
— Πάς στη διάολο, νοστιανέ μου;
Έχω που έχω τό γαϊδάρι να κουκου-
τάω, θάγω κι' έσένα από πάνω μου;

Παράτα με γάμω, μή σου κατεβάσω
κομμάκι με την μαγκούρα!

'Ο γάιδαρος έστρεψε τούς γρόνθους του:

— Για δόκιμας!

— Χράπι!
—
— Σού την κατέβασε!
— Μάλιστα, κ. δικαστά. Νά!...
Σύδεις συντετριμμένος μπροστά στον
παισιματικό και τού δείχνει στο κεφά-
λι του μία τεραστία καρούλα.
— Όστε, σ' έχτύπησε δυνατά;
— Δυνατά; Μ' έχάλασε! Σκοτείνισαν
τά μάτια μου κ. δικαστά, κι' έπεσα κά-
τω. Έμαζεύτηκαν οι γείτονες που με ξέ-

— Παράταμε χάμω, μή σου κατεβάσω
καμιά με την μαγκούρα.

ρουν τί άνθρωπος είμαι. Νά, βρίσκονται
εδώ μερικοί. Ρωτήστε τους να δήςτε!

Έβήτησε μερικούς ό δικαστής και έ-
θγαλε τό συμπέρασμα ότι είχε μπροστά
του τόν άγιον Φραγκίσκον της Ασίζης,
τόν φίλον των ζώων. Έφώνησε λοιπόν
τόν μανάβη:

— Έλα εδω έσύ!
'Ηλθε εκείνος:

— Τί είν' αυτό που κάνεις; 'Ετσι
δέρνουν τόν κόσμο; Έπειδή, δηλαδή, ό
άνθρωπος μπήκε στη μέση να σου πη
μιά κουβέντα, έπρεπε να τού ανοίξης τό
κεφάλι;

— Μπαρόν...

— Τί μπαρόν και ξεμπαρόν!... Κι'
ύστερα γιατί τόδερες έτσι τό ζώον; Τό
γαϊδάρι αυτό σε βοηθεί για να βγάξης
τό ψωμί σου. Έπιτρέπεται να τό κακο-
ποιήs και' άφών τόν τρόπον;

— Μπαρόν...

— Άφες να μπαρόν σου είπα.

— Μα τώρα γιατί κατηγορεύεις;
Γιατί έδάρασε τόν γάιδαρο ή γιατί έδά-
ρεσα τόν κύριο;

— Γιατί έδάρασε τόν κύριο.

— 'Ο κύριος ήταν γάιδαρος.

— Πώς;

— Γιατί ό κύριος έπηρε τό μέρος τού
γαϊδάρου σάν νάταν πρώτος έξάδελφός
του. Για στάσου, κύριε! 'Ε! Τί σε νοι-
άζει έσένα; Τί δουλειά έχεις έσύ; Εέ-

ρεις έσύ τί προηγούμενα έχω με τόν
γάιδαρό μου. Νά, με τό σταυρό σου λέω
κ. δικαστή, δεν έχω ματαιώθι γαϊδάρι
πύ στριμμένο. Άμα τού κατέβη να μεί-
νη στον τόπο, μένει στον τόπο!... Βρέ τί πα-
ρακάλα δεν τού κάνω, βρέ τί βρισίδι δεν
τού τραβάω, βρέ τί ξύλο δεν τού δίνω,
τίποτε. Άναθεματισμένο χαρακτήρα έ-
χει αυτό τό ζώο. Έδώ βαρύνει ανθρώπους
που λέει ό λόγος, για να τούς διορθώσου-
νε τόν χαρακτήρα, και να μή βαρέσω έ-
γώ τό χτήμα μου; Τί θέλεις έσύ, κύριε,
και άνακατεύσαι; Κοιμάντο στον γάιδα-
ρό μου θά μου κάνης; Σού κάνης ή ψυ-
χή σου; Έλα, τό λοιπόν, κύριε, φορτώ-
σου έσύ τα κοφίνια να κάνης την δου-
λειά μου. Άμή πως! Με τις κουδέντες,
δηλαδή, θά μου κάνης τόν κάργα και
τόν πονόψυχο;

'Ετσι άπλή και πειστική ήταν ή ά-
πολογία τού μανάβη. Άλλά ό δημόσιος
κατήγορος έξηγέρθη:

— Ούτε λίγο, δηλαδή, ούτε πολύ, ή-
θελες να φορτωθί τα κοφίνια σου ό κύ-
ριος.

— Μπαρόν...

— Τί μπαρόν! Αυτό δεν είπες;
— 'Η κουβέντα τό λέει.

Δέκα μέρες κράτηση. Την πλήρωσε ό
μανάβης. Και ύστερα έπορεύθη να παρα-
λάβη τόν γάιδαρό του, ό όποιος δεν τό έ-
κουνούσε από την θέση του. Τόν είχαν
πιάσει τα μεγάλα πείσματα και έστάθη
άδύνατον να τόν μετακινήσει ό δολιχέρης
ή γειτονιά...

Δ. ΦΑΘΑΣ

13

'Υπάρχουν πάρα πολλοί άνθρωποι στον
κόσμον, και δη άνθρωποι κομπολογισμέ-
νοι και κοσμοπολίτες, που πάσχουν από
ένα ιδιαίτερο είδος προλήψεως που θα
μπορούσε να ονομασθί σπράληψις των έ-
νοδοχείων. Οι προληπτικοί τού είδους
αυτού φροντίζουν έν πρώτοις, όταν μπαί-
νουν σε ένα ξενοδοχείο, να πατήσουν τό
κατόφλι του με τό δεξί τους πόδι. Την
ίδια πράξη έχουν άλλως τε και πολλοί
ναυτικοί, που κάνουν κάθε δυνατή προσ-
πάθεια για να μπουν στο πλοίο τους με
τό δεξί πόδι.

Πολλοί ταξιδιώται ένοσούν επίσης να
πατούν πρώτα τό δεξί τους πόδι όταν ση-
κώνονται από τό κρεβάτι.

Τό άπορούμενο των προλήψεων των
ξενοδοχείων είναι έν τούτοις ό άρθμός
13. Οι ξενοδόχοι γνωρίζουν πολύ καλά
την προληψιν αυτήν και για τόν λόγον
αυτόν τα περισσότερα ξενοδοχεία δεν έ-
χουν δωμάτια με τόν αριθμό 13, 113
κ.α.κ. Έπίσης άποφεύγουν οι ξενοδόχοι
τόν άρθμό «13» από τούς λογαριασμούς
των πλατών. Άν π.χ. συμβή να φθάση
τό ποσόν τού λογαριασμού 13 113 φράγκα
τόν μεταβάλλουν σε 112.90 ή... και αέ 114
που τούς συμφέρει άκόμη περισσότερο!
Έπειδή υπάρχουν έν τούτοις και πολλοί
άνθρωποι που θεωρούν τόν αριθμό 13 για
τυχερό και έπιτόν επιμονώς τό δωμάτιο
που έχει τόν αριθμό αυτό, πολλοί ξενοδό-
χοι καταφεύγουν στο έξης τέχνασμα:
Μεταβί των δωματίων 12 και 14 έχον
ένα άλλο με τόν άρθμό 12α. Άν τούς
ζητήση κανένας πλάτης τό 13 αλλάζουν
άμέσως τόν αριθμό 12α και έτσι ίκανο-
ποιούν τούς πάντας.

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

10ον

(Τελευταίον)

○ ΤΑΝ ὁ Φιλύρας ξανάρχισε νὰ γράφῃ ποιήματα μέσα στὸ Δρομοκαίτειον, ὅρῃκα μὴ παρηγοριὰ μ' αὐτὴ τὴν ἀπασχόληση. Καὶ μετὰ τὸ πρῶτο τοῦ ποιήματος, ἀκολούθησαν καὶ ἄλλα. Ἐνῶμιζεν ὁ ποιητὴς ὅτι ξαναβρῆκε τὰ ἑαυτοῦ. Ἐσχνοῦσε τὴν γύρω τοῦ ἀβλιότητά, τίς τόσες τραγωδίες τῶν τρελλῶν ποὺ τὸν περικύκλωναν καὶ καταγίνονταν στὴν ἀγαπημένη του ἀπασχόληση.

Ἐνα ἀπὸ τὰ πρῶτα ποιήματα ποὺ ἔγραψεν ὁ Φιλύρας στὸ φρονιμοκομείο ἀφιερωθέντα στὸ ὄραμα τῆς Θάλειας, ποὺ τὸν συντρόφευε τώρα τόσο τραγικά. Ἰδοὺ ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ ποιήματος τοῦ ἐκείνου:

Ἐπρόβαλες στὰ σκότη σὰν ἀνάσταση, μέσ' στὴ βοῇ τοῦ πόνου καὶ τῇ ζῶνι ἀγέροχῃ κι' ὠραία σὰν ἀποκάλυψη μ' ἀνυψωμένο τὸ χρυσοῦ κεφάλι.

Καὶ τώρα, ὅταν ἀκούω τὴ φωνούλα σου, θυμοῦμα ἕνα σκοπὸ λησμονημένο, ποὺ πῆθ' ἐντὸς μου καὶ ποὺ μάταια θαρρῶ πὼς σὰν σ' ἀκούω τὸν ἀνασταίνω.

Μέσα στὸ θεραπευτήριο ὁ Φιλύρας ἔξακολούθησε κι' ἐξακολουθεῖ νὰ γράφῃ λυρικά ποιήματα. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἄρτια καὶ ἐμπνευσμένα. Ἄλλα ἔχουν κάποιο σημεῖο χαώδες. Ἄλλα εἶναι ἀσυνάρτητα τελείως...

Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ποιήματά του ὁ Φιλύρας τὰ προσφέρει εἰς φίλους του. Κι' ἔτσι βλέπουν κάποτε τὸ φῶς σὲ περιοδικὰ ἢ ἐφημερίδες.

Τέτοια ποιήματά του, ἀνέκδοτα, κατέχουν πολλοὶ δημοσιογράφοι καὶ νέοι λογοτέχνες φίλοι του. Μεταξὺ αὐτῶν ὅμως μερικὰ ἔχουν δημοσιευθῇ, ὅπως ἔξ' αὐτὰ ἕνα ἄλλο ποίημα μὲ τίτλο «Ὁ Χωρικός» ποὺ ἀρχίζει ἔτσι:

Σοῦ ψαλμωδῶ τὴ πανάγνη κι' ἀπλὴ εὐθύ-
(τητὰ σου,

τὴν ἀθώοτῃ ποὺ ἀπανθεῖ στὴν ψυχικὴν ἀ-
(σπράδα,

τὸ ἀβίαστο αἶσθημα ποὺ κλεῖ τὴν ἰατρὴ
(θωριά σου,

τὴν εὐδοκίαν τῆς παντοχῆς στὴν αἰωνίαν
(ἀράδα.

Στοῦ λειβαδιοῦ σου, τὸ βαθὺ καὶ πράσι-
(νο χαράκι,

λουλούδιαζε ὁ χειμῶνανθος κι' εὐδίαζε
(ἢ ἄλτσα,

κι' ὁ μούστος τῶν Μεσόγειων ἔφερνε ἔδω
(μεράκι,

ῥῆρον ἀπὸ τὸ Μαριόπουλο κι' ἀπὸ τὴν
(Κερατέα.

Τὸ ποίημα αὐτὸ ὁ Φιλύρας τὸ γράφει τὸν Μάη τοῦ 1931.

Πονεμένη ἱστορία

ἑνός

ΤΡΕΛΛΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

Ὁ ποιητὴς μέσα στὸ θεραπευτήριο ζῇ μονότονη καὶ ἥσυχη ζωὴ. Μένει σ' ἕνα περίπτερο τοῦ ιδρύματος, ὅπου μένουν ἄρρωστοι πρῶν στρατιωτικοί. Τὸ περίπτερο αὐτό, μαζί μὲ τοὺς νοσοκόμους τοῦ καὶ ὅτι ἄλλο χρειάζεται, συντηρεῖται ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν. Τὸ Ὑπουργεῖο ἔλαβε φροντίδα καὶ γιὰ τὸν Φιλύρα, ποὺ ἦταν ἄλλοτε στρατιωτικὸς υπάλληλος.

Ἐκεῖ λοιπόν, μέσα στὸ περίπτερο καὶ στὴν αὐλὴ του, ὁ Φιλύρας ζῇ μὴ ἥσυχη καὶ μονότονη ζωὴ. Συνομιλεῖ μὲ τοὺς ἄλλους ἀρρώστους, διαβάζει καὶ γράφει. Παρακολουθεῖ μ' ἐνδιαφέρον τὴν λογοτεχνία μας καὶ τὸν τύπο. Καὶ ὅσοι τὸν ἐπισκέπτονται, παρατηροῦν ὅτι εἶναι τελείως ἐνήμερος στὰ ζητήματα τῆς λογοτεχνίας μας καὶ τῆς τέχνης μας. Τίποτα δὲν τοῦ διαφεύγει...

Ὡστόσο δὲν εἶναι ὅλες τίς ὥρες τῆς ἡμέρας ἥσυχος. Ἐχει καὶ στιγμὲς φρενιχῆς ταραχῆς, ἔχει στιγμὲς τραγικῆς καὶ ἀπαίσιες. Μὰ εἶναι τόσο λυπηρὸ νὰ μιλοῦμε γι' αὐτά!

Μέσα στὸ θεραπευτήριο, ὁ ποιητὴς Φιλύρας ἀγάπησε ἰδεολογικά ἀπὸ τὸν δεύτερο χρόνον τῆς θεραπείας του, μὴ νοσοκόμο. Μία εὐγενικὴ καὶ προσεκτικὴ νοσοκόμος, ποὺ τὸν περιποιεῖται ὅσο μπορεῖ καλύτερα. Λέγεται Ἑλένη. Ὁ ἴδιος ὁ ποιητὴς τὴν θεωρεῖ ἀφύλακτα τοῦ πόνου του καὶ συχνὰ τῆς ζητάει: «Λίγο φῶς καὶ λίγη ἀγάπη»...

Καὶ πραγματικά, λείπει ἀπὸ τὸν ποιητὴ τὸ φῶς τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἐπικοινωνίας μὲ τὸν κόσμον καὶ ἡ ἀγάπη, ἡ μεγάλη ἀγάπη, ποὺ τόσο ἀσπλαγχνά τοῦ τὴν ἀνῆλθεν ἡ Θάλεια...

Ἡ νοσοκόμος Ἑλένη δέχεται μὲ εὐγενικὴ σιωπὴ τίς ἐκδηλώσεις αὐτῆς τῆς ἰδεολογικῆς ἀγάπης τοῦ ποιητῆ. Δὲν τὸν παρεξηγεῖ, οὔτε θυμώνει, γιατί ἔξεραι τὴν θέση του καὶ τὸ παρελθόν του.

Μὰ καὶ ὅλοι γύρω του, ἱατροὶ καὶ νοσοκόμοι, ἄρρωστοι καὶ ἄρρωστες, συμπαθεῖν τὸν Φιλύρα καὶ ἔχουν γι' αὐτὸν τίς πρὶ φίλικες διαθέσεις. Αὐτὴ ἡ γύρω του ἀγάπη ἔς ἐλπίσῃμε ὅτι μετριάξει τὸν πόνον του.

Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια συχνὰ, λό-
γιοι καὶ δημοσιογράφοι ἐπισκέπτονται τὸν Φιλύρα στὸ θεραπευτήριο.

Ἡ φήμῃ του ὡς λυρικοῦ ποιητῆ δὲν ἔχει σῶσθῃ. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἐκτιμοῦν τοὺς στίχους τοῦ εἶναι πολλοί. Καὶ γι' αὐτὸ πολλοὶ τὸν ἐνθυμοῦνται. Ἀλλὰ καὶ ὁ τύπος συχνὰ ἀσχολεῖται μὲ αὐτόν.

Κατὰ τὸ 1934 ἐπισκέφθη στὸ Δρομοκαίτειον τὸν Φιλύρα, ὁ νεαρὸς ποιητὴς Γιώργος Δημάκος, ποὺ τὸν χάσαμε τόσο πρόωρα. Κι' ὁ Φιλύρας, ἀφοῦ τοῦ μίλησε γιὰ τὴν ποίησιν καὶ γιὰ τὴν λογοτεχνία μὲ διαύγεια καὶ μὲ κριτικὸ πνεῦμα, τὸν ρώτησε τί γίνονται καὶ τί κάνουν οἱ

παλῆοι τοῦ φίλοι: ὁ Κ. Ἀ-
θανάτος, ὁ Γιοφύλλης, ὁ
Λαμπράκης, ὁ Μαλακασής,
ὁ Χόρν... Ὁ Δημάκος τοῦ
δῶσε σχετικὴς πληροφο-
ρίες κι' ὁ Φιλύρας μὲ χα-
ρὰ κι' ἐνδιαφέρον τίς ἀ-
κούσε.

Ἀργότερα, τὸ καλοκαίρι τοῦ 1937 τὸν ἐπισκέφθη καὶ ἐγὼ στὸ θεραπευτή-
ριο. Ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς ἐρευνας γιὰ τὸ
Δρομοκαίτειο, εἶδα καὶ τὸν ποιητὴ. Τό-
τε κατὰλαβὰ πόσο τὸν ἀγαποῦν καὶ πό-
σο τὸν ἐκτιμοῦν. Μὲ ὀλίγη καὶ μὲ συμ-
πάθεια μοῦ μίλησαν γι' αὐτόν γιατί καὶ
νοσοκόμοι καὶ ἰδιαιτέρως ὁ Διευθυντὴς τοῦ
ιδρύματος. Ἀντελήφθη ὅτι ὅλοι τὸν
περιποιοῦνται μ' ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον.
Κι' αὐτὸ μούδωσε μὴ παρήγορη ἱκανο-
ποίηση. Ἐμείνα βέβαιος ὅτι ἔχει κάθε
φροντίδα καὶ κάθε περιποίηση ὁ αὐτοὺς
ποιητῆς.

Τότε ὁ Φιλύρας μοῦ μίλησε γιὰ ὅλους
τοὺς παλῆους φίλους τοῦ καὶ συζητήσα-
με καὶ γιὰ ποίησιν καὶ γιὰ τέχνη. Εἶχε
μὴν ἀπόλυτη διαύγεια καὶ ἕνα ζηλευτὸ
ὀρθολογισμό. Πίστεψα πὼς εἶναι καλὰ.
Μὰ ὁ Διευθυντὴς τοῦ ιδρύματος μοῦ ἐξη-
γήσε μὴν ὥρα κατόπιν ὅτι, ἡ ζωὴ τοῦ
Φιλύρα ἔχει καὶ τίς κακὲς στιγμὲς τῆς
ταραχῆς, ποὺ τὸ λογικὸ σκοντίζεται ἀπό-
τομα. Γιὰ τίς στιγμὲς αὐτὲς κρατοῦν ἡ
κόμα τὸν ποιητὴ στὸ θεραπευτήριο.

Ἐπειτ' ἀπὸ μένα καὶ ἄλλοι πολλοὶ φί-
λοι τοῦ καὶ δημοσιογράφοι τὸν ἐπισκέ-
φθηκαν. Καὶ σὲ πολλοὺς ἔδωσε καὶ νέα
ἀνέκδοτα ποιήματα. Πρὸ ὀλίγων ἡμε-
ρῶν μάλιστα ἐδημοσιεύθη μὴ ὀλόκληρη
σειρὰ ἀπὸ νέα ποιήματά του στὴν ἐφη-
μερίδα «Ἀθηναϊκὰ Νέα».

Ἔτσι ζῇ ὁ ποιητὴς ὡς σήμερα στὸ
Δρομοκαίτειο. Ἐχει μόνον τὸ παράπονο
πὼς δὲν τὸν θυμοῦνται πολὺ οἱ παλῆοι
τοῦ φίλοι καὶ πὼς τελείως τὸν ἔχασαν
οἱ ὠραῖες Ἀτθίδες, ποὺ τόσο τίς ἠύνησε
στὴν κοσμικὴ στήλῃ καὶ στὰ ποιήματά του.

Οἱ φίλοι καὶ οἱ θαυμαστὲς ὅμως τοῦ
Φιλύρα δὲν ἔπαψαν ποτὲ νὰ τὸν ἐκτι-
μοῦν καὶ νὰ τὸν ἀγαποῦν. Τοὺς ὀλίγους
ἢ δυστυχία τοῦ καὶ τιμοῦν τὴν ποίησιν
του. Πέρσι μάλιστα ἐτυπώθη ἀπὸ τὸν
ἐκδότῃ Γκοβδότῃ ὁ πρῶτος τόμος τῶν
«Ἀπάντων» τοῦ μὲ πρόλογο τοῦ κ.
Λίμ. Χουρμουζίου. Ἐλπίζουμε γρήγορα
νὰ βροῦν καὶ οἱ δύο ἄλλοι τόμοι, ποὺ
ἀνηγγέλθησαν.

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

ἀρχίζει

Η 2α ΠΕΡΙΟΔΟΣ

τῆς τόσο ἐνδιαφεροῦσης μελέτης τοῦ
μονίμου συνεργάτου μας

κ. Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗ γιὰ

Τὰ ἀθηναϊκὰ θέατρα

Ἀπὸ τὸ 1910 ἕως τὸ 1920.

Ο ΨΑΡΑΣ

ΨΑΡΑ, καλὲ ψαρά!
Ἡ Προφύρα πρῶτ' - πρῶτ',
βγήκε στὴν πόρτα τῆς γιὰ νὰ
ψωνίσῃ ψάρια ἀπὸ ἕνα περαστι-
κὸ ψαρά.

— Ψάρια θὰ πάρῃς, Προφύρα μου;
ρώτησε ἡ Ἀνεζούλα ἡ γειτόνισσα ἀπὸ
τὸ παράθυρο.

— Τί νὰ φάῃ κανεῖς καλὲ, τώρα ποὺ
δὲν ὑπάρχει κρεὰς κάθε μέρα; Εἶπα νὰ
πάρω λίγο ψάρι νὰ τὸ κάνω μὲ τσί ντο-
μάτες.

— Μ' ἀρέσει μὰ δὲν συμφέρει. Ἐσεῖς
εἰστε τρεῖς, μὰ ἐγὼ ἔχω ἑφτά στόματα
νὰ χορτάσω καὶ τὸ ψάρι εἶναι σὰν φρού-
το.

Ἐν τῷ μεταξὺ πλησίασε ὁ ψαράς μὲ
τὸ πανέρι του.

— Ψάρια θές κερά;

— Τί ψάρια ἔχεις;

— Μπαρμποῦνια, λιθρίνια, κέφαλους
γιὰ θραστοῦς.

— Δὲν ἔχεις σαρδέλλες καλὲ;
— Τί νὰ τίς κάνῃς τίς σαρδέλλες
τσάτσες; Τώρα τὸ καλοκαίρι μυρίζουνε
βαρειά.

— Ἀς εἶναι, ἔλα κατέβατε τὸ πανέρι
σου νὰ δῶ.

Ὁ ψαράς, ἕνα παλληκάρι ψηλὸ, νέο,
ὁμορφὸ ἀκούμπησε τὸ πανέρι τοῦ στὸ
κατώφλι τῆς, τὸ ἔσεκέπασε, καὶ τῆς ἔ-
δειξε τὰ ψάρια του.

Κύττα μπαρμποῦνι μὲ μουστάκι!
εἶπε. Μυρίζει φύκιο. Νὰ τὸ κάνῃς στὴ
γκάρα νὰ τρώς καὶ νὰ γλύφῃς τὰ δάχ-
τυλά σου.

— Δὲ θέλω μπαρμποῦνια...

— Πάρε κεφαλόπουλα. Μισὴ ὀκτὰ τὸ ἔ-
να, βράσε τα νὰ κάνῃς μὴ σούπα πηχτὴ.

Ἡ Προφύρα ἔσκυψε στὰ ψάρια ὅταν
ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸ σπιτάκι βγήκε στὴν
πόρτα μὴ κοπέλλα παχουλὴ, ἀφράτη,
ροδοκόκκινη, μὲ ὀντουλαρισμένα μαλλιά
καὶ βαμμένα χεῖλη. Τὰ μπράτσα τῆς ἔλα-
ζῶ, γεμάτα χυμὸ καὶ σάρκα καὶ ὁ λαι-
μὸς τῆς μὲ ὠραῖο λακκάκι, εἶχε μὴ σσι-
ρὰ χάντρος μεγάλες πράσινες γύρω του.

— Ψάρια παίρνεις Κόνα Προφύρα
μου; ρώτησε μὲ μὴ φωνὴ σὰν τραγου-
διστῇ.

— Ψάρια κοκῶνα μου. Τί κάνεις καλὲ
Κλιάνθη; ἔχω μέρες νὰ σὲ δῶ.

— Ἦρουνε στὸ Καβούρι στὴ θεία Δε-
σποινιώ, ἡπῆρα χαμπόσα μπάνια, γιατί
μοῦ συμποῦνε!

Ὁ νέος ψαράς τὴν ἐκύταξε μὲ χαμό-
γελο καὶ καμάρι. Εἶδε τὸ λαμὸ, τὰ μπρά-
τσα τῆς, τὸ γυμνὸ τῆς πόδι.

— Δὲν παίρνεις ψάρι κοπέλλα μου, εἶ-
πε λιγωμένος.

— Σήμερα ψωνίσουμε πιά, εἶπεν ἐκαί-
νη καὶ τοῦβριξε μὴ φλογερὴ αἰτιά.

— Τότες νὰ περάσω αὐριο; ἔχω
ψάρι διαλεχτό. Τὸ τρώς καὶ συγχωρᾷς

Ἱστορίες τῶν συνοικισμῶν

τὰ Κατορθώματα τῆς Κόνα Προφύρας

τὸ γονιό μου. Μπαρμποῦνι πρῶτης. Νὰ
σοῦ δῶ μισὴ ὀκαδίτσα; Τὰ τηγανίζεις
καὶ τ' ἀφήνεις γι' αὐριο.

Τὰ μάτια τοῦ δὲν εἶχανε ξεκολλημὸ
ἀπὸ τὴν ὁμορφὴ κοπέλλα.

Ἡ Προφύρα τὰ δέλεπε μὲ μάτι γουρ-
λωμένο κι' ἐσταυροκοπήθηκε:

— Μὴ χειρότερα! Καλὲ κολάζεται κα-
νεῖς. Ἦδ' ἐς τὴν πόρτα νὰ ψωνίσῃ καὶ
κορτετζάρει τὸν ψαρά! Μαννάδες ποῦ τ'
ἔχουνε, φωτιά νὰ τσί κάψῃ! εἶπε μέσα
τῆς.

Ἐκαίνῃ τὴ στιγμὴ ἕνας μεγάλος γὰ
σπιτάλια!

— Ὅθ' φέρω καὶ μάρτυρα τὴν κοπέλλα
ποὺ τῇ μιλοῦσα τὴν ὥρα ποὺ ἦρε τὸ
ψάρι ἡ γάτα σου!

— Τὼδα μὲ τὰ μάτια μου Κόνα Προ-
φύρα μου, εἶπεν ἡ Κλιάνθη. Κρίμα εἶνε
νὰ τὰ χάσῃ τὸ παλληκάρι, φτωχὸς ἄν-
θρωπος εἶναι...

Ἡ Προφύρα τὴν διέκοψε μὲ χειρονο-
μίες σὰν ἀνεμόμυλος:

— Μωρὲ ξελογιάστρα, ποὺ ἔχεις μοῦ-
τρα καὶ μιλάς κιδλας! Ἐσὺ φταῖς ποὺ
τοῦ γένῃς ὁ χατὰς γιατί ἡπετάχτη-
κες σουλομαδιασμένη καὶ λεθεντισμένη
νὰ εἶξῃς τὸ ἀρμιθιές σου στὸν ψαρά, φω-
τιά νὰ σὲ κάψῃ σουρουκλεμέ!

Ἡ κόρη τῆς ἄκουσε τίς φωνὲς κι' ἡ-
δ' ἐς τὴν πόρτα μὲσα.

— Ἀσε με νὰ τὰ πῶ νὰ ξεμπροσκά-
ρω! Ποῦ θὰ μοῦ παρτικουλάρῃ τὸν ψαρά
ἡ κόρη τῇ λαλο.Θοδώρας τῇ μαμῇ!

Ἄλλο μωρὲ τὰ τσάπια σου, μάλιστα!
Ὅθ' πᾶς στὸν πολιτσαῖνο καὶ θὰ σὲ κά-
νω σουρογούνη, ρεζίλι τοῦ μαγαλι, γιατί
ἂν δὲν ἡδ' ἔγινες μὲ τσί μονοκόμματα καὶ
τὸ ξεμπροστωμένο σου δὲ θὰ τοῦπρινες
τὰ μυαλά νὰ μὴν δλέπῃ τὸ πανέρι τοῦ!

Ὅθ'!

Καὶ μὴ μὲσα κλεινόντας τὴν πόρτα
κατάμουτρα στὸν ψαρά ποὺ ψιδύριζε φού-
γοντας:

— Μωρὲ γλώσσα ἡ μπαμπούρη!

Ἦρουνε, ῥίχνοντας μὴ γλυκεῖα μα-
τιά στὴν Κλιάνθη, πόσ' ἔλεγε:

— Ἀχ! Ἐσὺ μοῦ τόφας τὸ ψάρι, μὲ
χαλάλι σου!

ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

★ Πολλοὶ συγγραφεῖς προσπαθοῦν νὰ
ἀποδώσουν τὴν ζωὴν σὲ ὅλη τὴν φυσικό-
τητά τῆς γιὰ νὰ κἀνουν τὰ μυθιστορήμα-
τά τους πρὶ ἀκρίβειαν. Καὶ ἐμεῖς οἱ κοι-
νοὶ θνητοὶ προσπαθοῦμε νὰ ἀποκτήσουμε
φιλολογικὸ ὕψος γιὰ νὰ δώσουμε περισ-
σότερο ἐνδιαφέρον στὴ ζωὴ μας.

★ Ὑπάρχει κάποιος φόβος τὸν ὁποῖον
αἰσθάνονται καὶ οἱ πρὶ θαρραλέοι: Εἶναι
ὁ φόβος τοῦ κινδύνου ποὺ μορεῖ νὰ δια-
τρέξουν τὰ ἀγαπητὰ μας ἀρδισμένα.

★ Ἡ μεγαλύτερη ἀγάπη εἶναι ἐκεῖνη
ποὺ ἔχει νὰ συγχωρήσῃ. Ἐὰν δὲν μπο-
ρεῖτε νὰ συγχωρήσετε δὲν ξέρετε ν' ἀ-
γαπᾶτε.

Έκλεκτοί στίχοι

«Φιλιά μέσ' στ' όνειρο...»

Τόσα φιλιά μέσ' στ' όνειρο πού τ' αφονούσε η Μοίρα
Τά πήρε ή Αύγουστα κι' έφυγε με τό χρυσόνευρό μου
Γ' άλικά χεώλη λαχταρώ κι' άκαρτερώ τό δειλί,
Κι' αναγαλλιάζει μου ή ψυχή με την άπαντοχή Σου.

Δική μου θάσαι όλονυχτίς, κι' όταν φανή τ' άστέρι,
Άπλωσε τά χεράκια Σου και σφιχταγκάλιασέ με,
Κι' άσε τ' άστέρι της Αύγης νοσταλγικά νά σόβνη
Δική μου θάσαι όλήμερίς κι' όλονυχτίς δική μου.

Χυτή του ώραιου σου κορμιού ποδοπλαντάζει ή γύμνια
Κι' είσαι σάν τό γλυκόμυλο κι' άφράτη,
Κι' ή λαγγυμένη Σου ματιά άχνούδωτη κι' άφράτη,

Έλα, γλυκειά μου, ξύπνησε χαμογελά τ' άστέρι,
Τ' άγιο τ' άστέρι πού ή θεά τόστειλε σύντροφό μας
Είμαι δικό μας.

ΔΗΜ. ΓΡ. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ

Μιά άπ.στευτή άλλ'
άληθινή ιστορίαΤό αίνιγμα
του Μπρούκλιν

Η Αμερικανίς Μόλυ Φάντσερ, ως τ' άποκαλύπτει η χρόνια ήταν ένα κορίτσι όπως όλα τα άλλα, κανονική σε όλα. Ήταν όφρανη και ζούσε κοντά σε μια θεία της στο Μπρούκλιν. Τό πρωί της 3ης Φεβρουαρίου του 1866 ή Μόλυ έτοιμάζε στην κουζίνα της ένα γλυκό. Ήταν πρόσχαρη και ήρεμη. Ξαφνικά, πρὸς μεγάλη κατάπληξη της θείας της άρχισε νά σπυρλιάζει και νά στριφογυρίζει σάν οδοστρόμο. Έπειτα σωριάστηκε χάμω. Τήν μετέφεραν στο κρεβάτι, όπου έμεινε πενήντα όλόκληρα χρόνια, παρουσιάζοντας τόσο περίεργα φαινόμενα ώστε ακόμα και τώρα είναι γνωστή ως τό «Ψυχολογικό Αίνιγμα του Μπρούκλιν».

Δύο χρόνια πριν από αυτό τό περιστατικό, ή Μόλυ είχε πέσει από τό άλογο και είχε χτυπήσει τό κεφάλι της στο πεζοδρόμιο. Άλλά τό γεγονός αυτό δεν ήταν άρκετό γιά νά εξηγήσει την προσβολή της έπιληψίας, και κατόπιν την παράλυση και την τύφλωση πού έπαθε ή νέα, αλλά πρό πάντων δεν ήταν ικανό νά δικαιολογήσει την πνευματική διαίγεια πού έδειχνε. Γιατροί και έπιστήμονες ασχολήθηκαν μαζί της. 'Ο Ιατρός Ζ. Νταίηλυ παρουσίασε στο Διεθνές Ψυχολογικό Συνέδριο του 1893 μιά έκθεση γιά την «Μόλυ Φάντσερ, τό αίνιγμα του Μπρούκλιν» εις την όποία έσολλασε με άποδείξεις τις κυριώτερες παραδόξες εκδηλώσεις της.

Η Μόλυ άπεδείκνυε πού εύρίσκοντο διάφορα χαμένα αντικείμενα, άναφέροντας, παρά την τύφλωσή της, ακόμα και τό χρώμα τους. Της ήταν άρκετό νά περάσει τό χέρι της πάνω από τό τζάμι ενός ώρολογίου νά νά μαντεύσει την ώρα.

Γιά τόν έρωτα

★'Ο άνδρας άπογοητεύεται γιά μιά γυναίκα και από τό παραμικρό πράγμα. Η γυναίκα όταν είνε έρωτευμένη δεν άπογοητεύεται ποτέ από τόν άνδρα πού αγαπά.

★Ένας έρως πού άποτελείται μόνο από πόθο, δεν μπορεί παρά νά δώση μόνον θλίψη.

★Τά μάτια μερικῶν γυναικῶν δίνουν τόσο πολλές ύποσχέσεις, πού είναν δύσκολο νά τις εκπληρώσουν όλες.

★'Ο έρως του άνδρος δεν έχει σχεδόν τίποτα τό κοινό με τόν έρωτα της γυναίκας. Καθένας έχει τούς δικούς του νόμους, καθένας γεννιέται, μεγαλώνει και πεθαίνει κατά τρόπο διαφορετικό, και συχνά κατά τρόπο αντίθετο.

★Είμαι πιά όδυνηρό νά παραγγορεύουν τόν έρωτά σας παρά νά τόν άποκρούουν όλος διόλου.

★Είμαι μαρτύριο γιά τόν άνδρα νά τού άνθίστανται. Είμαι ακόμη μεγαλύτερο μαρτύριο γιά την γυναίκα ν' άνθίσταται....

Α. Ο. Δ. Ο

Πώς ένυμφεύθη ό Στράους

Κάποτε, ό διάσημος Γερμανός μουσικός Ριχάρδος Στράους διηύθυνε την τελευταία γενική δοκιμή του έργου του «Η Αριάδνη εν Νάξω». Στη μέση περίου της δοκιμής πλησίασε μιά από τας ήθοποιούς πού έπαιζε τούς πρωτεύοντες ρόλους και της είπε ότι δεν τού άρεσε καθόλου τό παίξιμό της.

— Δεσποινίς, είναν άνάγκη νά αλλάξετε παίξιμό...
'Ο Στράους δεν πρόλαβε νά προσθέσει άλλη λέξη. Η ήθοποιός άρπάξε κάτι νότες πού βρέθηκαν μπροστά της, τις πέταξε στο πρόσωπο του μουσουργού και φώναξε:

— Άν δεν σάς άρέσω, παίξτε μόνος τις άηδίες σας.
Ύστερα εξαφανίστηκε χωρίς νά μπορεί κανείς νά την συγκρατήσει. Λίγο καιρό αργότερα ή ήθοποιός αυτή γινε γυναίκα του Στράους!

Μιά εύχάριστη πρόβα

Κατά την δοκιμή ενός θεατρικού έργου στο όποιον παίζεται μιά σκηνή στην μπαράκι, κάθεται, ό πρωταγωνιστής σε ένα τραπέζι και παραγγέλνει ένα ποτήρι μπύρα. Σύμφωνα με τό χειρόγραφο πρέπει νά πιη μιά γουλιά και νά φωνάξει: «Γιαχρόν. Αυτή ή μπύρα δεν πίνεται!» 'Αν' αυτού όμως ό πρωταγωνιστής άδειάζει όλόκληρο τό ποτήρι με μιά ρουφηξιά. Η ίδια ιστορία επαναλαμβάνεται 5—6 φορές. 'Ο συγγραφέας πότε την ύπομονή του:

— Νά ιδούμε πότε θά τό καταφέρω νά νά παίξετε σωστά τόν ρόλο σας, φώναζε θυμωμένος.

— Μετά τό δέκατο ποτήρι, άπαντάει με άπάθεια ό ήθοποιός, πού ήταν γνωστός μεκρελής.

— ΧΟΡΕΥΟΜΕ; έπρότεινε ό Βιττόριο στην Λουίζα.

Η νέα κούνησε τό κεφάλι της άρνητικά χωρίς νά πη λέξη. Μεσολάβησε λίγων λεπτών σιωπή.

Όπως συνήθως, ή Λουίζα είχε νεύρα και δεν ζητούσε παρά άφορμή γιά νά ξεσπάσει. Μά κατάστασις ήταν αυτή: 'Όλο τά ίδια και τά ίδια: 'Όλο τόν Βιττόριο, όλο μ' αυτόν!

Μά εκείνος, χωρίς νά καταλαβαίνει τίποτα άπ' τούς μυστικούς της διαλογισμούς της έβριξε ένα τρυφερό βλέμμα και πήρε τό χέρι της μέσα στο δικό του.

— Μ' αγαπάς;

Η νέα τραβήχθηκε και στο πρόσωπό της ζωγραφίστηκε ή άνία. Ούφ!... Μάλιστα... Νά θέλη νά τόν αγαπά! Και γιά ποίό λόγο; Τί τό έξαιρετικό είχε; Σε λίγο πρότεινε:

— Πάμε νά φύγουμε.
Κατευθύνθηκαν πρὸς την έξοδο του πολυδύρευο κέντρου.

Ένα ταξί τούς πήρε γιά νά τούς πάη στην στο σπίτι της κι' εκείνον στο δικό του. Μέσα στο αυτοκίνητο ό Βιττόριο θέλησε νά την φιλήσει. Εκείνη τόν άπόθρησε με θυμό.

— Μά γιατί τραβίσα; Σούβαντα τίποτα; την ρώτησε παραπονεμένα.

Μιλιά ή νέα.

— Δεν έχεις καταλάβει πώς χωρίς έσένα δεν μπορώ νά ζω;... Σ' αγαπώ τόσο, Λουίζα!... Μά σὺ, όταν έχης νεύρα, γίνεσαι άνυπόφορη. Δεν νά νοιάζει, ώστόσο. Αύριο τά νεύρα σου θά σούχουν περάσει και θά τάχωμε ξεχάσει όλα.

— 'Οχι... δεν θά ξεχάσω τίποτα! Έξασπασε, επί τέλους, ή Λουίζα. Μιά κι' έκανε την άρχη, θέλω νά σου τά πω όλα γιά νά έλαφρώσω. Δεν σ' αγαπώ πιά... 'Ισως κιόλας νά μὴ σ' αγαπάω ποτέ. Σε συμπαθούσα, αυτό είναν όλο. Άλλά κουράστηκα πιά. Όταν είμαι κοντά σου πλύνω άνυπόφορα. Στενοχωριέμαι, άνιό, με ένοχλεί τό κάθε τι πού προσέχεται από σένα.

ΑΡΓΑ...

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ
ΔΔΡ. ΜΠΑΡΑΚΟ

Την Κυριακή πήγε στο σινεμά με ένα γνωστό της. Ξαφνικά, σε δύο σειρές καθισμάτων πιά μπρός άπ' αυτήν, είδε τόν Βιττόριο με μιά ξανθή! Της μίλαρε συχνά στο αὐτί και όταν έβουσαν τό φῶτα είδε τά δύο κεφάλια νά πλησιάζουν τό ένα με τό άλλο. Της φάνηκε πώς την έχαστούσαν.

— Πάμε νά φύγουμε! έκανε. Δεν μου άρέσει τό φίλμ, είπα στον καθισμένο της, και μόλις βγήκαν έξω βρήκε μιά πρόσφαση γιά νά τόν αφήσει σέβλο και νά πάη σπίτι της.

Έπιασε στο κρεβάτι της ντυμένη καθώς ήταν. «Όλοι οι άνδρες έτσι είναν! σκεφτόταν. Σου όρχίζονται πώς είσαι τό πᾶν γι' αυτούς. Σε λίγο όμως σε ξεχνούν γιά την πρώτη όμορφονιά πού θά συναντήσουν!»

Ότε είδα της πέρασε γιά τόν δικό της έγωισμό, γιά την σκληρότητα του είχε δείξει.

Τήν έπιασε πονοκέφαλος, ξάλη. «Μά τί έπαθα, λοιπόν;» άναρωτιόταν. Σηκώθηκε, πρὸς χώρησε πρὸς τό τηλέφωνο και άκούσθησαν πᾶν τόν αριθμό του Βιττόριο. Μά άμέσως συνήθε και κατέβασε τό άκουστικό νεύριασμένη. «Αυτό μάς έλειτουργεί τώρα!» ψιθύρισε.

Σε λίγο όμως επανέλαβε την χειρονομία της.

Καμιά άπάντησις.

«Πού νά τρυπώζω άρά γε τέτοια ώρα;»

Άρχισε νά κᾶν βόλτες μέσα στο δωμάτιο. Άλλοιότητες σκέψης άρχισαν νά κυμαίνονται στο μυαλό της. «Είχα άδικω...» μουρμούρισε. 'Ο Βιττόριο ήταν πρὸς τάς τάξεις και

μετά με ένα γνωστό της. Ξαφνικά, σε δύο σειρές καθισμάτων πιά μπρός άπ' αυτήν, είδε τόν Βιττόριο με μιά ξανθή! Της μίλαρε συχνά στο αὐτί και όταν έβουσαν τό φῶτα είδε τά δύο κεφάλια νά πλησιάζουν τό ένα με τό άλλο. Της φάνηκε πώς την έχαστούσαν.

— Πάμε νά φύγουμε! έκανε. Δεν μου άρέσει τό φίλμ, είπα στον καθισμένο της, και μόλις βγήκαν έξω βρήκε μιά πρόσφαση γιά νά τόν αφήσει σέβλο και νά πάη σπίτι της.

Έπιασε στο κρεβάτι της ντυμένη καθώς ήταν. «Όλοι οι άνδρες έτσι είναν! σκεφτόταν. Σου όρχίζονται πώς είσαι τό πᾶν γι' αυτούς. Σε λίγο όμως σε ξεχνούν γιά την πρώτη όμορφονιά πού θά συναντήσουν!»

Ότε είδα της πέρασε γιά τόν δικό της έγωισμό, γιά την σκληρότητα του είχε δείξει.

Τήν έπιασε πονοκέφαλος, ξάλη. «Μά τί έπαθα, λοιπόν;» άναρωτιόταν. Σηκώθηκε, πρὸς χώρησε πρὸς τό τηλέφωνο και άκούσθησαν πᾶν τόν αριθμό του Βιττόριο. Μά άμέσως συνήθε και κατέβασε τό άκουστικό νεύριασμένη. «Αυτό μάς έλειτουργεί τώρα!» ψιθύρισε.

Σε λίγο όμως επανέλαβε την χειρονομία της.

Καμιά άπάντησις.

«Πού νά τρυπώζω άρά γε τέτοια ώρα;»

Άρχισε νά κᾶν βόλτες μέσα στο δωμάτιο. Άλλοιότητες σκέψης άρχισαν νά κυμαίνονται στο μυαλό της. «Είχα άδικω...» μουρμούρισε. 'Ο Βιττόριο ήταν πρὸς τάς τάξεις και

μετά με ένα γνωστό της. Ξαφνικά, σε δύο σειρές καθισμάτων πιά μπρός άπ' αυτήν, είδε τόν Βιττόριο με μιά ξανθή! Της μίλαρε συχνά στο αὐτί και όταν έβουσαν τό φῶτα είδε τά δύο κεφάλια νά πλησιάζουν τό ένα με τό άλλο. Της φάνηκε πώς την έχαστούσαν.

δί. Καλός, περιποιητικός, τρυφερός... Τί κουτή πού φέρονται, αλήθεια!»

Ξάπλωσε στο κρεβάτι, με δὴ την νύχτα ούτε λεπτό δεν έκλεισε τά μάτια της.

Έβγαλε και ξανάλεγε: «Δεν θαρρώσαι! Μ' όποια και άν γυρίσει, έμένα αγαπά. Έμένα!»

Και ή σκέψις αυτή της έφερε μιάν άπόφαση. Σηκώθηκε πρὸς τῶν, ντύθηκε και βγήκε έξω.

«Όδός Ρώμης 19... και γλήγορα!» είπε σ' ένα ταξί πού σταμάτησε και συγχρόνως σκεφτόταν: «Δεν θάχη φύγη ακόμα γιά τό γραφείο του. Θά τόν περιμένω και θά παρουσηθώ πὸς βρέθηκα εκεί κατά τῶν».

Όταν έφτασε μπρός στην μεγάλη πολυκατοικία όπου έμενε ό Βιττόριο, βγήκε από τό ταξί και άρχισε νά κᾶν βόλτες. Τέλος, έπειτα από άγαμονή μιάς ώρας, τόν είδε νά κατεβαίνει.

— Μπα; Καλημέρα... Γιατί δεν φάνηκες καθόλου;

Ό Βιττόριο της χαμογέλασε άτάραχος.

— Νόμισα πὸς θάταν καλύτερα έτσι. Πὸς βρέθηκες εσύ άπ' τά μέρη μας;

— Ήθελα... Η φωνή της Λουίζας έτρεμε' ήθελα νά σε δω. Ξέρεις εκείνο τό βράδυ... εκείνα πού σου είπα... ήμουν νεύριασμένη... δεν είχα δική...

Έφραχνε νά βρῇ τά λόγια της. Σε μιά στιγμή του άρπάξε τό χέρι και κάρφωσε επάνω του τά βουρνοκίονα μάτια της:

— Είχα κάνει λάθος, ξερείς. Σ' αγαπώ και πάντα σ' αγαπώ. Αυτές τις μέρες κατάλαβα πὸς δεν μπορούσα νά ζήσω χωρίς έσένα.

Ό Βιττόριο της έσφιξε τά χέρια μέσ' στα δικά του. Ήταν ευγενής, πολύ ευγενής, αλλά τό πρόσωπό του δεν πρόδινε την παραμικρή συγκίνηση.

Έπειτα, άργά-άργά και με άπάθεια είπε:

— Δυστυχώς, είχα κάνει κι' εγὼ λάθος... Νόμιζα ότι σ' αγαπώ, ενώ δεν έπρόκειτο παρά γιά μιά νεανική έπιπολαιότητα. Πρέπει νά σε εδνωμονώ γιάτί πούδωσες την ευκαιρία νά καταλάβω τόν έαυτό μου...

Η Λουίζα κατέβασε τά μάτια. Έτρεμε όλόκληρη, κούφια. Είχε την έντύπωση πὸς μέσα της είχε δημιουργηθῇ ένα τεράστιο κενό.

— Γεια σου... είπε σιγά.

Κι' άπομακρύνθηκε σάν χαμένη, γιάτί τώρα μόνον κατελάβαινε πὸς γιά μιά στιγμή είχε καταστραφεί όλη της την ζωή, κλοτσώντας την εαυτή.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ ΜΠΑΡΑΚΟ

ήση ήσυχη... παρακάλεσε τον, Πωλίν, και στο τέλος άπείλησέ τον κιόλας...

Κεφάλαιον 16ον Χωρισμός

Τό ίδιο βράδυ, οι δύο γυναίκες επέστρεψαν στο Παρίσι. Η 'Ανριέτ θα πήγαινε πρώτα τη φίλη της στο σπίτι της και κατόπιν θα διηθύνετο στο δικό της διαμέρισμα.

Καθώς διέσχιζαν μία πάροδο του δουλεδάρτου των Καπουσίνων, η 'Ανριέτ είδε την φίλη της να ρίχνεται ξαφνικά προς τα πίσω, σά να μήν ήθελε να αναγνωρισθί από κάποιο πρόσωπο.

Η 'Ανριέτ συνέχισε και κύτταξε προς τὸ δεξιὸ πεζοδρόμιον, και είδε ποιὸς ήταν τὸ πρόσωπο αὐτό. Ήταν ὁ νεαρὸς βοηθὸς τοῦ Πῶλ, Ζάν Προβῶ.

— Τὸν ξέρεις αὐτὸν τὸν κύριο; ἔκανε ἀδιάφορα δὴθεν, στὴν φίλη της ἡ 'Ανριέτ.

Η Πωλὶν ἐξεδήλωσε ἀπορία. Οὐτε καὶ τὸν εἶχε προσέξει. Πῶς τῆς φάνηκε; Η 'Ανριέτ δὲν ἐπέμεινε.

Τὸ βράδυ ἡ νεαρά θεντέττα ἦταν δ' πῶς πάντα μετὸν Πῶλ. Κοντὰ του, μέσα στὴν ἀγκαλιά του, ἔχεσσε ὅλες της τίς στενοχώριες. Τῆς ἔφυγαν ὅλες οἱ κακὲς σκέψεις πού τῆς τυραννοῦσαν τὸ μυαλό.

Τὸ ἄλλο βράδυ, καθὼς ἔμπαινε στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάρου τῆς ὁδοῦ 'Αγίου Δομνίνου, διεσταυρώθη μετὸν Ζάν Προβῶ πού ἔρχαινε. Συνήθως ὁ βοηθὸς τοῦ Πῶλ ἔφυνε νωρίτερα, ἡ 'Ανριέτ ὁμως σκέφθηκε ὅτι θὰ εἶχε ἀργήσει ἐργαζόμενος στὸ ἐργαστήριον ἡ συνδιαλεγόμενος μετὸν ντὲ Μπρεβίλ.

Ὁ νέος τὴν χαιρέτησε μετὸν συνηθισμένο του σεβασμὸ καὶ ὀψήκη.

Η 'Ανριέτ βρῆκε τὸν Πῶλ στενοχωρημένο.

— Τί ἔχεις, ἀγαπημένε μου, τὸν ρώτησε. Φαίνεται νὰ σὲ βασανίζουν κακὲς σκέψεις... Ἐργάζεσαι ὅμως πάρα πολὺ καὶ δὲν κάνεις καλὰ. Θάρξισω ξέρεις, νὰ ζηλέσω τὴν ἐπιστήμη σου πού σὲ ἀπαρχολεῖ περισσότερο ἀπὸ μένα!...

Ὁ Πῶλ χαμογέλασε. Χάιδεψε μετὰ τρυφερὴ κίνηση τὰ καλλιά τῆς ἐρωμένης του καὶ εἶπε:

— Εἶνε ἀλήθεια! 'Ανριέτ, ὅτι εἶμαι μάλ' λον κουρασμένος παρὰ περφόροντις. Διερωτώμαι κάποτε: «Τί ὠφελεῖ νὰ ἐργάζεται κανεὶς ἀδιάκοπα, νὰ καταστρέφῃ τὰ καλυτέρα τοῦ χρόνιου, τὰ νειάτα του, τυμμένους πάνω ἀπὸ μικροσκοπία καὶ ἄλλα ὄργανα προσπαθώντας νὰ ἐξαναγκάσῃ τὴν φύσιν νὰ τοῦ παραδώσῃ τὰ μυστικά της; Ὑπάρχει στὴ ζωὴ τίποτε τὸ ὠραιότερον ἀπὸ τὸν ἔρωτα; Ὅταν συλλογίζωμαι τίς λίγες βδομάδες πού περάσαμε μαζί, δοσμένοι ὁλότετα, ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον μέσ' σὲ ἓνα μαγευτικὸ περιβάλλον, θ' ἀναπολῶ τίς θεῖες αὐτὲς ὥρες, λέγω πῶς ὅλα τὰ ἄλλα δὲν εἶναι παρὰ φέμμα καὶ ἀπάτη! Ἡ ἀγάπη! Αὐτὴ μόνον ὁ πάργει στὸν κόσμον, δύναις μεγάλη καὶ δημιουργία! Δὲν ὑπάρχει ὠραιότερον πᾶν ἀπὸ τοῦ ν' ἀγαπᾷς καὶ ν' ἀγαπιέσαι! Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη εὐτυχία... Πίε μου, 'Ανριέτ, δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι μετὰ ἀγαπᾷς καὶ σὺ ὅπως καὶ ἐγώ;

— Ὁ! Ἀγαπημένε μου!... Ἡ ἐρώτα-

σε εἰς αὐτὴν θὰ ἦταν γιὰ μένα ἡ χειρότερη προσβολή, ἂν δὲν μοῦ εἶδνε τὴν μεγάλη χαρὰ νὰ σοῦ ξαναφωτῶ τὴν ἀγάπη μου, νὰ σοῦ πῶ πόσο ἡ ψυχὴ μου, ὅλη μου ἡ ὑπαρξὶς εἶναι γεμάτη ἀπὸ σε-να! Μετὰ τῆς, λοιπὸν ἂν σ' ἀγαπᾷ; Σ' ἀγαπῶ μόνον; Σὲ λατρεύω! Εἶσαι ὁ ἀπόλυτος κύριός μου. Κάνε με ὅ,τι θέλεις. Ὅταν σοῦ δόθῃκα γιὰ πρώτη φορά, σοῦ δόθῃκα ὁλόκληρη: ψυχὴ, νοῦς καὶ σῶμα...

— Σὲ πιστεύω γλυκεῖά μου 'Ανριέτ. Δόγια πού λέγονται μετὰ τὸν τόνο δὲν μποροῦν νὰ λένε ψέματα. Καὶ νὰθελες νὰ πῆς ψέματα δὲν θὰ μπορούσες. Δὲν θάσουσαν ἱκανή!...

Η 'Ανριέτ ἐνοίωσε νὰ κοκκινίξῃ ὡς τὲς ρίζες τῶν μαλλιών της. Παρ' ὀλίγον νὰ τοῦ φωνάζῃ: «Πῶλ! Πῶλ! Καὶ ὅμως σοῦ ἔχω πῆ ψέματα!... Σ' ἔχω γελάσει, ἐγὼ ἡ 'Ανριέτ!...» Τῆς ἤρθε νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ τοῦ ἐξομολογήθῃ τὰ πάντα! Νὰ ξελαφρώσῃ τὴν ψυχὴ της, νὰ καθυστερήσῃ τὴν συνειδήσῃ της. Δὲν τῆς ἀφῆκε, ὅμως, ἐκεῖνος τὸν καιρὸ. Μετὰ τὴν παλλομένη ἀπὸ τὸ πάθος ὁ Πῶλ συνέχισε γιὰ νὰ τῆς κἀνῃ ἀκόμα πὺς μεγάλην, ἀκόμα πὺς μαρτυρικὴ τὴν ἀγωνία της.

— Ἄν μὴ μέρα ἐμάθαινα, 'Ανριέτ, ὅτι εἶσαι ἱκανὴ νὰ πῆς ψέματα, νὰ μοῦ κρυφθῇς, δὲν θὰ πίστευα πᾶς τίποτε... Ὁ θὰ ἔπεφτε γιὰ μένα ἀπὸ τὸ θρόνον του ἕνας Θεός! Εἴρεις καλὰ ὅτι περισσότερο ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴν χάριν σου, πού ἄλλωστε καὶ μόνον αὐτὲς θὰ μπορούσαν νὰ ξετρελλάνουν καὶ τὸν σοδαρώτε-

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

★ Ἐάν ἦτο δυνατόν νὰ συγκεντρωθῇ εἰς ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ σημείον ὅλη ἡ θερμότης πού ἐκπέμπει ὁ ἥλιος, θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ λυώσῃ ἐντὸς ἐνὸς δευτερολέπτου μὴ κολώνια πάγου πλάτους 4000 τετρ. χιλιομέτρων καὶ 31.000 χιλιομέτρων ὕψους!

★ Μόνον δύο ἄνθρωποι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνουν γνώσιν τῶν πρακτικῶν τῆς μυστικῆς ἀγγλικῆς ὑπηρεσίας, τῆς «Σίκριετ Σέρβις». Ὁ λόρδος Σέρ Ουάρεν Φίσερ καὶ ὁ σέρ Ρόμπερτ Βάνσιναρτ. Ἀκόμη καὶ ὁ πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως ἀρνεῖ τὰ ὀνόματα τῶν μυστικῶν πρακτῶρων τῆς ἀγγλικῆς ὑπηρεσίας, τίς κινήσεις τους καὶ τὰ σχετικὰ μετὸν προϋπολογισμὸν τῆς εἰδικῆς αὐτῆς ὑπηρεσίας πού δαπανᾷ ἐτησίως περίπου 2,5 ἑκατομμύρια λίρες.

★ Ὁ ἀρχαῖος Κάτων εἶχε δημιουργήσει στὸν στρατὸν του τῆς Ἀφρικῆς, μὴ παρὰ τὴν εἰδικὴ ὑπηρεσία. Ἀπετελεῖτο ἀπὸ πρόσωπα πού δὲν εἶχαν ἄλλη ὑποχρέωση παρὰ νὰ πιπιλίζουν τίς πληγὰς τῶν στρατιωτῶν πού εἶχαν προξενήθῃ ἀπὸ τὰ δαγνώματα δηλητηριωδῶν ἑρπετῶν.

ρο ἄνδρα, ἔχω ἀγαπήσει ἐγὼ τὴν εὐφροσύνη σου, τὴν ψυχικὴ σου εὐγένεια, τὴν ἀγνότητα τῶν αἰσθημάτων σου...

Τὸν ἄκουγε μετὰ τὰ μάτια ταπεινωμένα, μετὰ τὴν καρδίαν τῆς ἐκκαλὴ ἀπὸ τοῦ παλμού, μετὰ τὸ αἷμα τῆς ἐπαναστατημένου καὶ μετὰ τὸν ἀναλογιζόμενον τί θὰ συνέβαινε ἂν δὲν τὴν προλάμβανε ἐκεῖνος καὶ τοῦ ἔκαμε τὴν ἐξομολόγησίν της. Δὲν ἤθελε—καὶ δὲν τῶθελε μετὰ κανέναν τρόπο!—νὰ τοῦ προξενήσῃ τὴν λύπη.

Καὶ σῶπασε. Ὀριστικῶς.

Θὰ τὸν ἀφῆνε στὴν γλυκεῖαν πλάνη του γιὰτὴν μὴ γυναῖκα πού ἀγαπᾷ καὶ ἀγαπιέται, ποτὲ δὲν ἔχει τὸ σθένος νὰ καταστρέψῃ τὴν διπλὴ αὐτὴ δύναμιν πού κάνει τὴν μεγάλη εὐτυχία. Προσπάθησε νὰ ὑποκριθῇ ἀκόμη. Νὰ δώσῃ θάρρος τὴν στιγμὴν πού εἶχε αὐτὴ ἀνάγκη ἀπὸ ἐνθάρρυνση.

Ἐκεῖνος τὴν ἄκουγε καθὼς μιλοῦσε μετὰ τρυφερὴ συγκίνηση, γεμάτος γοητεία. Σιγά-σιγά, ἔσθονε ἀπὸ τὸ πνεῦμα του ἡ σκία τῆς ὑποψίας πού τοῦ εἶχε ἀφῆσει ἡ συνομιλία του μετὸν Προβῶ.

Ὁ νέος τοῦ εἶχε κἀμὴ μὴ πείριον ἐξομολόγησιν. Τοῦ εἶχε πῆ πῶς ἀγαποῦσε μὴ νὰ ἡθοποιῇ, ἡ ὅποια τοῦ ἔκαμε κατὶ ἐρωτήσεως πού τοῦ ἐφάνηκαν ἐκ τῶν ὑστέρων ὑποπτεῖς.

Δὲν σὰς τῶπα νωρίτερα, εἶχε πῆ τοῦ Πῶλ, γιὰτὴν εἶχα τὴν ἀδυναμία νὰ τὴν ἀγαπῶ ἀκόμη αὐτὴ τὴν γυναῖκα καὶ ὁ νοῦς μου ἦταν σκοτισμένος. Ὅταν ὅμως, ἔμαθα ὅτι δὲν ἔβριζε τὴν ἀγάπη μου, γιὰτὴν με ἀπατούσε πότε μετὸν ἓνα καὶ πότε μετὸν ἄλλον, τὴν ἐβγαλα ἀπὸ τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν σκέψην μου, ἔτσι μπόρεσα νὰ ἰδῶ πὺς ξεκάθαρα καὶ νὰ ἀντιληφθῶ τὴν σημασίαν τοῦ ἐνδιαφέροντος πού εἰδείχνε γιὰ τίς δουλειές μου. Λοιπὸν, ἡ γυναῖκα αὐτὴ, πότε μετὰ ῶ-τούσε γιὰ τὸ ἓνα καὶ πότε γιὰ τὸ ἄλλο. Οἱ ἐρωτήσεις της αὐτῆς με ἐκτανθάλισαν μέχρι τοῦ σημείου νὰ διερωτώμαι τῶρα γιὰτὴν με εἶχε σχετισθῇ ἡ γυναῖκα αὐτὴ. Ἀπὸ ἔρωτα; Δὲν τὸ πιστεύω, ἀφοῦ εἶχε φροντίσει πολὺ ἐγκαίρως νὰ με ἀπατήσῃ. Ἀπὸ ὕλικὸν συμφέρον; Ἰσως. Τί εἶδους ὅμως, μπορούσε νὰ τανε αὐτὸ τὸ συμφέρον; Ἀπὸ μὴν προσωπικῶς, δὲν εἶχε νὰ περιμένῃ τίποτε. Εἶμαι ἕνας φτωχὸς ἐπιστήμων καὶ ὁ ἀργήσω πολὺ νὰ κάμω περιουσία μετὰ τίς ἐπιστημονικὰς μου ἐργασίας, ἂν κάμω ποτέ... Κάτι ἄλλο, λοιπὸν, ἐπερίμενε ἀπὸ μένα, ἡ μάλλον, μέσον μου... Κάποιος τὴν εἶχε βάλει νὰ με πλησιάσῃ γιὰ νὰ με ψαρέψῃ. Αὐτὸ εἶναι βέβαιον. Ποιὸς, δὲν μπόρεσε νὰ μάθω. Ἄν ἤμουν λίγο ποῖο ὑποκριτῆς πὺς ἐξυπνος ἂν θέλετε, μ' αὐτὰ τὰ πράγματα, θὰ τὴν ξεγελοῦσα μετὰ διάφορες ψευτιές καὶ θὰ κατέλθῃκα νὰ μάθω τοὺς σκοπούς της, ἀλλὰ δυστυχῶς, ἐμεῖς οἱ λεγόμενοι σοφοί, εἴμεθα φαίνεται τὰ πὺς ἄσφα πλάσματα τοῦ κόσμου!... Καὶ ἀπὸ μὴν μὲν, δὲν ἔμαθε τίποτε, τουλάχιστον τίποτε ἀπὸ ὅ,τι θὰ μπορούσε νὰ ἐξυπρεστήσῃ ποικιλοτρόπως τὰ σχέδιά της, ἔμαθε, ὅμως, ἀπ' τὴν ἴδια πάλιν, ὅτι σχετίζεται πολὺ μετὰ τὴν Κα 'Ανριέτ Φράνς καὶ ἀνησυχῆσα. Πρέπει νὰ καταστήσουμε προσωπικὴ τὴν Κα Φράνς. Ἐνδεέχεται νὰ πέσῃ αὐτὴ στὴν πύλιναν πού ζήτησαν νὰ ἀτήσουνε σὲ μένα...

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενον)

M

ΙΑ θλιβερὴ μοῖρα φαίνεται πῶς κυριαρχοῦσε πάνω στὴν δυστυχισμένη ὑπαρξὴν τοῦ

ποιητοῦ Φρειδερίκου Χέλντερλιγκ, Γεννήθηκε στὰ 1770, στὴ μαγευτικὴ κοιλάδα τοῦ Ντεκάρ, ἀπὸ μὴν οἰκογένειαν διαμαρτυρομένων παστῶρων. Παῖδι ἀκόμα ἔχων τὸν πατέρα του, καὶ ἡ μητέρα του παντρεύτηκε γιὰ δεύτερη φορὰ πρὶν ὁ μικρὸς Φρειδερίκος γίνεαι ἐννέα χρόνων. Τὸ αὐτοῦ ὅμως παιδί οὐ φάνηκε γιὰ δεύτερη φορὰ καὶ ἡ παιδικὴ του ἡλικία πέρασε διόκληρη ἀνάμεσα στίς οἰκογενειακὰς θλίψεις. Δὲν τοῦ εἶμεν παρὰ μόνον ἡ τρυφερὴ φροντίδα τῆς μητέρας του. Τὸ πένθος καὶ τὰ χάρδια ἔκαναν ἀκόμα πὺς ἐντονὴ τὴν εὐαισθησία τοῦ Φρειδερίκου καὶ ἐδημιούργησαν τὸν ἐξαιρετικὰ νευρικὸ καὶ ἡφαιστειώδη του χαρακτήρα.

Εἴκοσι μόλις χρόνων, ὁ Φρειδερίκος ἀπέκτησε τὸν τίτλον τοῦ καθηγητοῦ τῆς φιλοσοφίας καὶ ἀκολούθησε καὶ αὐτὸς τὸ ἐκκλησιαστικὸν σταδιο, σύμφωνα μετὰ τὴν ἐπιθυμία τῆς μητέρας του.

Ἀλλὰ ἐκείνη τὴν ἐποχὴν, εἶχε ἀνάψει ἡδὴ στὴν Εὐρώπῃ ἡ ταραχὴ πυρκαϊὰ τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως καὶ ὁ νέος ποιητὴς παραιτήθηκε γρήγορα ἀπὸ τὸ ἱερατικὸν τοῦ ἀξίωμα. Τὸ παρουσιαστικὸν τοῦ πάστορος, τὸ θαρρὺ καὶ πένθιμον, δὲν ταίριαζε καθόλου μετὰ τὴν σωματικὴν του ἐμφάνιση. Ὁ Φρειδερίκος ἦταν ὁμορφος σὰν τὸν Ἀπόλλωνα, σὰν ἥρωας ἀρχαίου ὁρύλου. Ψηλός, ξανθός, μετὰ μεγάλη διαθυγάλα καὶ ὀνειροπόλα μάτια, μετὰ ἓνα μέτωπον ὅπου λαμποκοποῦσε τὸ ἀθάνατον φῶς τῆς θείας ποιήσεως.

Ἡ ποίησις ὅμως δὲν ἐξησφάλισε ποτὲ τὸ ψωμὶ στοῦς ἐκλεκτοὺς της, καὶ ὁ νέος ποιητὴς, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τίς καθημερινὰς του ἀνάγκας, ἀναγκάσθηκε νὰ δίνῃ ἰδιαιτέρως μαθήματα.

Πραγματικὰ, στὰ 1796, σὲ ἡλικίαν 26 ἐτῶν, κατὰ σύστασιν ἑνὸς φίλου του, πῆγε στὸν πλούσιον τραπεζίτη τῆς Φραγκφούρτης Ἰάκωβον Φρειδερίκον Γκόντμπαρτ καὶ ἀνέλαβε νὰ υποβάλλῃ τὸν μικρὸν γιὸν του, τὸν 'Ερρίκον.

Σ' αὐτὸ τὸ σπίτι τοῦ Γκόντμπαρτ ἦταν μοιραῖον νὰ βρῇ ὁ νεοπαρουσιασμένος ποιητὴς τὴν ἐφύμνησιν, καὶ ἐξίστιαν εὐτυχίαν, πού—ἀλλοίμονο!—τὸν ἔσσεε στὸ τραγικὸν σκοτάδι τῆς τρέλλας.

Ὁ τραπεζίτης Γκόντμπαρτ εἶχε μὴν γυναῖκα, τὴν Σοφίαν.

ΕΡΩΤΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΩΝ

Ο «ΘΡΗΝΟΣ» ΤΟΥ ΧΕΛΝΤΕΡΛΙΓΚ

Πῶς ἐδημιουργήθη ἓνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς γερμανικῆς λυρικῆς ποιήσεως.

Ἡ ἔκτε Μπουρκενστάιν, πού σύμφωνα μετὰ τὰ λόγια τοῦ ποιητῆ ἔμοιαζε μετὰ θεῶν, ἡ ὁμορφία τῆς ἔλκυσε σὰν τὴν ὁμορφίαν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου. Μὰ ἡ νεαρά ἐκείνη γυναῖκα δὲν ἦταν μόνον ὠραία στὸ σῶμα, εἶχε καὶ ἓνα ἐξίστιαν, ὁ Χέλντερλιγκ τὴν ἀντίκρουσε γιὰ πρώτη φορὰ, τὸν ἐπίασε μὴν κατὰστάσῃ διονυσιακῆς μέθης, μὴν κατὰστάσῃ μακαρίας ἐκστάσεως.

«Εἶναι ἓνα θεῖον πλάσμα—ἐργάζετο σ' ἓναν του φίλον— κοντὰ στὸ ὅποιο θὰ μπορούσα νὰ μείνω χιλιάδες χρόνια, ἀντιζώντας το με λατρεία καὶ θαυμασμό».

Οἱ δύο διαλεχτὲς ἑλκὲς, δὲν ἀργήσαν νὰ νοιώσουν ἡ μὴ τὴν ἄλλη καὶ γρήγορα μέσα στὴν γλυκεῖαν καθημερινὴν ἐπαφὴν, γεννήθηκε ὁ ἀθάνατος ἔρωτας πού ἐνέπνευσε στὸν ποιητὴ τὰ πὺς ἐξίστιαν τραγούδια του.

Ὁ τραπεζίτης Γκόντμπαρτ, ἀπληροποίητος μετὰ τίς ὑποθέσεις του, εἶλεπε σχεδὸν πάντοτε ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἡ γλυκεῖα καὶ πνευματώδης Σουζέτε περνοῦσε τίς μέρες της μετὸν

νέον παιδαγωγὸν πού ἦταν ὁμορφος καὶ θλιμμένος σὰν ἄγγελος διωγμένος ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν μῆνης στὴ μέση καὶ ἡ καταιγὶς τοῦ πολέμου σὰν νὰ ἤθελε καὶ αὐτὴ νὰ κἀνῃ ἀκόμη πὺς ἐξίστιαν καὶ πὺς ἐλεύθερη τὴν ἔνωση τῶν ἐκλεκτῶν ἐκείνων ὑπάρξεων. Ἡ Φραγκφούρτη ἡπειλεῖτο ἀπὸ ἐχθροῦς. Ἡ Σουζέτε, ὁ γιὸς της καὶ ὁ νέος παιδαγωγός, γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὸν σάλο τῆς μάχης πού ἐπλησίαζε, κατέφυγαν στὸν Μπάντ Ντρε-

μπόρχ, στὴν Βεσφαλία. Ὁ τραπεζίτης ἔμεινε στὴν πόλιν. Ἐκεῖ, μέσα στὰ περφόρα βουνα καὶ στὰ θαύσια δάση, ὁ Χέλντερλιγκ ἀπήγγειλε στὴν Σουζέτε τὰ τραγούδια πού εἶχε συνθέσει γι' αὐτὴν... Μέσα στὸ ἱδανικὸν ἐκεῖνο περιβάλλον, ὁ ποιητὴς ὀνειροδότηταν μετὰ τὰ μάτια ἀνοιχτά, καὶ ἔγραφε στοὺς φίλους καὶ στὴν μητέρα του γιὰ τὴν κανορία του εὐτυχίαν: «Ἡ καρδιά μου ξεχειλίζει ἀπὸ γὰρ! Ἀφοῦ τὸ πεπρωμένο μου φύλαγε μὴ

τόσο ἐξίστιαν εὐτυχία, ἐλπίζω πῶς θὰ μπόρῃσω ν' ἀποδώσω στὸ μέλλον περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἔχω ἀποδώσει ὡς τώρα».

Στὸ μεταξὺ, ἡ ὀδὸς τοῦ πολέμου πλησίασε καὶ στὴν Βεσφαλία καὶ ἡ οἰκογένεια Γκόντμπαρτ μετεφέρθη σ' ἓνα ἐξοχικόν—σπίτι κοντὰ στὴν Φραγκφούρτη. Ἐφθασε ἡ ἀνοξίς.

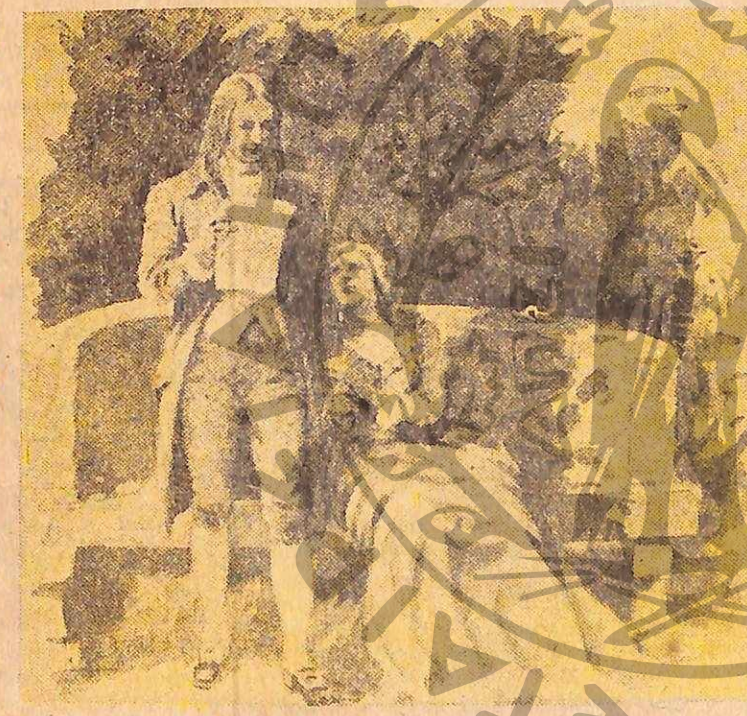
Τὸ τοπίον ἦταν μαγευτικόν. Μεγάλαν δάση ἀπὸ καστανίες ἐναλλάσσονταν μετὰ ἄμραντες σοιεὶς ἀπὸ λευκὰς καὶ κυπαρίσσις. Τὰ κανάλια καὶ οἱ δρόμοι πού διέσχίζαν τὴν προκρινάδα, ἐδίδαν νὰ περνοῦνε ἀνάμεσά τους, μεθυσμένοι καὶ ἐκστατικοί, ἡ Σουζέτε καὶ ὁ παιδαγωγός, ὠραῖοι σὰν δύο θεότητες, πού κυττάζονταν διαρκῶς κατὰματὰ καὶ σφίγγανε τὰ χεῖρά...

Μὰ ὁ τραπεζίτης Γκόντμπαρτ, μ' ὅλο πού ἦταν δοτηγμένος στίς δουλειές του ὡς τὸν λαίμω, δὲν ἀργήσε νὰ προσέξῃ ὅτι κατὰ τὸ ἀνώμαλον ὑπῆρξε στίς σχέσεις τοῦ νέου καθηγητοῦ καὶ τῆς ὠραίας συζύγου του. Ἐκείνη τοῦ εἰδείχνε ἐκρηκτικὴν τρυφερότητα, καὶ ἡ εἰλία τους χαρακτηριζόταν ἀπὸ μεγάλη οἰκειότητα. Ἡ Σουζέτε μεταχειριζόταν τὸν παιδαγωγὸν τοῦ γιου τῆς σὰν φίλον, σὰν μέλος τῆς οἰκογενείας, μετὰ μὴν φροντίδα πού χτυποῦσε ἀσχημα στὰ μάτια τοῦ τραπεζίτη.

Αὐτὸ ὁ Γκόντμπαρτ δὲν μπορούσε νὰ τὸ ἀνεχθῇ. Γι' αὐτόν, ὁ παιδαγωγός εἶναι ἓνας ἄνθρωπος πού πᾶντοῦνται ὅπως ἓνας ὁποιοσδήποτε ὑπῆρξε καὶ ἐπρεπε νὰ παραμῆνῃ στὴ θέση του σὰν ὑπῆρξε. Τὸ νὰ συμπεριφέρεται ἀπέναντί του μετὸν τρόπον μετὰ τὸν ὅποιο συμπεριφερόταν ἡ γυναῖκα του, αὐτὸ ἀνεχάσθη τῆς αἰσθηματικῆς πλευρῆς, ἦταν ἀσυγχώρητον!

Καὶ μὴν μὴ ὁ ἀνεχθῇ τραπεζίτης ἔσπευσε καὶ ἀξίωσε νὰ μῆν ὁ παιδαγωγός στὴ θέση του. Σ' ἓνα γράμμα, πού τοῦ ἔστειλε ἐξέθεσε στὸν ποιητὴ τίς ἐξαιρετικὰς τῆς ἀντιλήψεις:

«Ἐσσεῖς, κύριε, τοῦ ἔγραψε, εἴθε μέσα στὸ σπίτι μου ἓνας ἄλλος ὑπῆρξης πού τὸν πληρώνω γιὰ τίς ὑπηρεσίες του καὶ δὲν τὸν ξεχωρίζω ἀπὸ τὸν οἰκονόμον μου, τὸν ἀμαθῆτά μου καὶ τὸν γραμματέα μου. Σὲ σὰς ἔγω ἐμπιστευθῇ τὴν ἀνατροφή τοῦ υἱοῦ μου, ὅπως ἔγω ἐμπιστευθῇ καὶ στὸν ἀνὴρά μου τὴν ἀνατροφή τῶν ἀδελφῶν μου καὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ νὰ ἔνατε τὴν ἀξίωση νὰ

Ὁ Χέλντερλιγκ ἀπήγγειλε στὴ Σουζέτε τὰ τραγούδια του.

της περιποιούμεθα ιδιαιτέρως και να συμπεριφέρεστε προς την γυναίκα μου σά να ήταν κομμάτι της με σας.

Μπρος στα κατάπληκτα μάτια της Σουζέτε, ο ποιητής, πληγωμένος βαθύτατα στην αξιοπρέπειά του, απέχαιρέτισε μ' ένα τελευταίο χάζι τα παιδιά του Γκόνταρ που τα είχε αγαπήσει όσο και την μητέρα τους, και έγκαιρα έλειψε το σπίτι όπου είχε περάσει τις ωραιότερες ημέρες της ζωής του.

Κατέφυγε στο Χόμπουργκ, όπου επί μερες πλανιότανε σάν κυνηγημένο ζώο μέσα στην μοναξιά των δασών και προσπαθούσε να γράφει. Μιά ή ταραχή της καρδιάς του τον έπνιγε. Η Σουζέτε, η λατρευτή του, του έστειλε μερικά γράμματα κουρά, προσπάθησε να του δώσει θάρρος και να τον σπρώξει στη δουλειά και στη δόξα, δείχνοντάς του την πνευματική της πίστη για την άξία του.

Υπό τις συνθήκες αυτές, οι δυο έρωτευμένοι δεν μπορούσαν να κάμουν τίποτε άλλο. Έκείνη δεν μπορούσε να εγκαταλείψει τα παιδιά της και την οικογένειά της για να τον ακολουθήσει. Δεν της υπελείπετο παρά να μείνει μέσα στην καρδιά του αγαπημένου της μια πηγή ύπνευσεως, από την οποία θα ξεπηδούσαν καινούργια έργα και θεία τραγούδια.

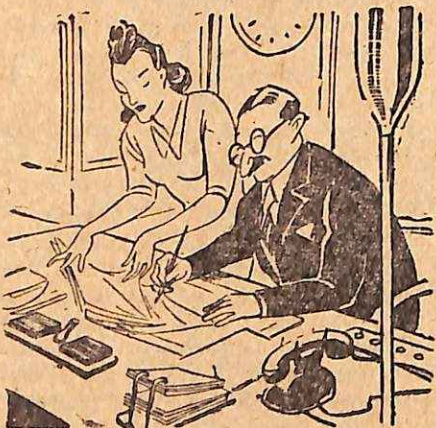
«Αφού ήτανε μοιραίο να γίνουμε θύματα του πεπρωμένου—του έγραφε η Σουζέτε—δώσε μου το λόγο σου πως θα έλευθερωθής από την ανήλική σου και θα ζήσης στον κόσμο, που μπορεί να σου δώσει και άλλες εύτυχίες. Αγαπήσε τον εαυτό σου όπως αγαπής έμένα. Μην απαρνείσαι τη ζωή όνειροπολώντας έναν έρωτα χωρίς έλπιδα».

Μάταια όμως ο πονεμένος ποιητής, ο άγγελος, ο διωγμένος από τον ουρανό της εύτυχίας, προσπάθησε να ξεχάσει με την ποίηση τον πόνο που ξεχείλιζε μέσα του και σπέρανε την καρδιά του. Το κλάμμα του άντηχέι μέσα στον έλαιό «Θορήν» που έγραφε τότε, και που είναι ένα από τα υψηλότερα και τελευταία λυρικά τραγούδια της γερμανικής ποίησης. Μά ο πυρετός του δεν έσβηνε με τα τραγούδια, ούτε λιγόστευε. Σιγά-σιγά το πνεύμα του συθίστηκε στα σκοτάδια της τρέλλας, που τον βασάνισε επί σαράντα δόλκινα χρόνια, ως την ώρα του θανάτου του.

Ευθύμα διηγήματα 'Η παγίδα

Ο κ. Ντομένικο Δαμιλιόνι, πρόεδρος της μεγάλης ανωνύμου σιδηρουργικής εταιρίας καθόταν στο γραφείο του και άνασκάλευε κάτι χαρτιά με νευρικές κινήσεις. Τα μάτια του ήταν γουρλωμένα από τον θυμό, και το πρόσωπό του ήταν κατακόκκινο. Απέναντί του βρισκόταν ο κύριος Σβιργκόλι, διευθυντής ενός υποκαταστήματος της εταιρίας, ο οποίος τον κύτταζε με αβρότητα και με ύποφο άρετα προκλητικό. Παρά το γεγονός ότι ανέγνριζε κατά βάθος το λάθος του, δεν ήθελε να το όμολογήσει στον κ. πρόεδρο. Η θέσις, άλλως τε, του κ. Σβιργκόλι, ως διευθυντού υποκαταστήματος, δεν ήταν άσημαντη.

Φουρκισμένος από την στάση αυτή

Ο κ. Σβιργκόλι, απρόσεκτος όπως πάντα, υπέγραφε χωρίς να δίνει μεγάλη προσοχή.

του κ. Σβιργκόλι περισσότερο ακόμη παρά από το λάθος που είχε κάνει, ο κ. πρόεδρος χτύπησε το χέρι επάνω στο γραφείο του και είπε:

— Σας το είπα πολλάκις: η επιτυχία της εταιρίας μας εξαρτάται από παντός από την προσοχή που δίνουμε εμείς οι διευθύνοντες στην εργασία μας. Εσείς τώρα, με την άρροσεξία σας, μάς αναγκάζετε να παραδεχθούμε ένα συμβόλαιο καταστροφικό για την εταιρία μας.

— Αγαπητέ μου, απάντησε ο άλλος με απάθεια χωρίς να ενοχληθί από τα λόγια αυτά. Σας το είπα και προηγουμένως. Το γεγονός όφειλεται στο ότι δεν έχω τον απαιτούμενο χρόνο για να διαβάσω όλη την αλληλογραφία που περνά από το γραφείο μου.

— Έτσι λοιπόν, προσέθεσε με κάποια ειρωνεία ο κ. πρόεδρος: υπογράφετε τα διάφορα έγγραφα χωρίς να τα διαβάσετε;

— Βέβαια! Πού να προφθάσω να διαβάσω τόσα γράμματα! Άλλως τε όταν συμβαίνουν λάθη, όπως τώρα, υπεύθυνη είναι η δακτυλογράφος. Απολύσατέ την!

— Περιφρονη! Ρίχνετε την εθύνη σε ένα φτωχό κορίτσι, ενώ σεις είστε ο μόνος ένοχος. Εσείς πρέπει να παυθήτε και να κλείσετε άλλος.

— Δεν μπορείτε να με παύσετε κ. πρό-

εδρε. Το συμβόλαιό μου ισχύει για άλλους 18 μήνες, εκτός φυσικά αν θέλετε να μου πληρώσετε την σχετική αποζημίωση. Δεν φαντάζομαι όμως ότι η λύσις αυτή θα ήταν ικανοποιητική για σας.

Με τα λόγια αυτά ο κ. Σβιργκόλι βγήκε από το γραφείο άρετα εύχαριστημένος με τον εαυτό του και άρετα ήσυχος με την θέση του, ενώ ο κ. πρόεδρος άφριζε από το κακό του.

Την άλλη μέρα το πρωί ο κ. Σβιργκόλι ήταν καθισμένος στο δικό του γραφείο και υπέγραφε την καθημερινή αλληλογραφία. Ενώ υπέγραφε, μπήκε στο γραφείο του η ιδιαιτέρα γραμματέας του κ. προέδρου με άλλα έγγραφα προς υπογραφήν. Τα είχε τοποθετήσει το ένα επάνω στο άλλο κατά τέτοιον τρόπο ώστε οι επικεφαλίδες δεν φαινότουσαν. Ο κ. Σβιργκόλι, απρόσεκτος και διασπαστικός όπως πάντοτε, υπέγραφε χωρίς να δίδη μεγάλη προσοχή στα διάφορα κείμενα βιαζόμενος να τελειώσει μια ώρα γρηγορότερα την δουλειά του.

Ενώ λοιπόν εκείνος έφρευγε σε λίγο χαρούμενος από το γραφείο του, μια νόστιμη σκηνή γινόταν στο γραφείο του κ. προέδρου. Η ιδιαιτέρα γραμματέας του μπήκε χαρούμενη λέγοντας:

— Υπέγραψε κ. πρόεδρε, υπέγραψε! Και το έξυπνο κορίτσι έδειξε μεγάλη χαρά και ικανοποίηση.

— Έτσι λοιπόν; Ο κ. Σβιργκόλι το υπέγραψε κι' αυτό χωρίς να το διαβάσει; Τώρα θα μάθω!

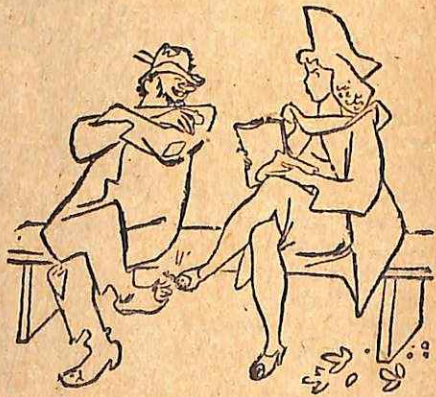
Και γελώντας, διάβασε μεγαλοφώνως το γράμμα που κρατούσε στα χέρια του και το όποιον έλεγε:

«Αξιότιμε κ. Πρόεδρε, «Σας παρακαλώ όπως ευαρεστούμενος δεχθήτε την παραίτησή μου από τα άνωτέρα καθήκοντα που μου είχατε αναθέσει στην εταιρία σας. Παρακαλώ όπως ή επιθυμία μου πραγματοποιηθή άμέσως, δεν έχω δε καμμία αξίωσιν αποζημιώσεως.»

Μετά τριμής

ΣΒΙΡΓΚΟΛΙ

Ο κ. Σβιργκόλι είχε υπογράψει: μόνος του την καταδίκη του χωρίς να το αντιληφθί!

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΜΟΔΕΣ

Στον δημόσιο κήπο:

Ο αλήτης (με τα τρύπια παπούτσια) στην κομψομένη δεσποινίδα.— Τί παρξένο! Τα παπούτσια σας μοιάζουν πολύ με τα δικά μου!

Μιά πρωτότυπη καμπάνια

- 'Επεινάσατε ποτέ;

Ο κ. Μίμης Κοκκίνης, ο αγαπημένος κωμικός της ελαφράς μας σκηνής, μία φορά γνώρισε το φάσμα της πείνας. Μία μονάχα, αλλά τι πείνα και σε τί ώρες!

Άκόμα συγκινείται όταν θυμάται την τραγική του αυτή περιπέτεια, ο συμπαθής καλλιτέχνης.

Ακούστε την:

— Ήταν στα 1922, αν δεν κάνω λάθος, ανήμερα Μεγάλο Σάββατο. Δεν είχα παρά πολύ λίγων μηνών ζωή στο θέατρο και βρέθηκα χρονιάρες μέρες χωρίς λεπτά.

Την Μεγάλη Παρασκευή το βράδυ—θυμάμαι—δεν είχα κλείσει μάτι στο ξενοδοχείο—ένα λαϊκό της οδοῦ 'Αθηνών—όπου έμενα με άλλους 6—7 στο ίδιο δωμάτιο.

Ο ξενοδόχος με είχε άπειλήσει πως σε μ' έκλεινε έξω την επομένη αν δεν του πλήρωνα τις τρεις βραδιές που του χρωστούσα και ες αυτού... η άπνία μου.

Τέλος, μετά πολλά, ξημέρωσε το Μεγάλο Σάββατο. Η περιουσία μου έλη, 90 λεπτά. Τί να πρωτοκάνω μ' αυτά;

Τριγύριζα στην 'Αθήνα προσπαθώντας να βρω διέξοδο, αλλά ποῦ;... Αποφάσισα να κατέβω στην Πειραιά. Είχα κάποιο γνωστό εκεί, ο οποίος θα με διευκόλυνε, ήμουν βέβαιος. Μά ναύλα; Εύτυχως βρέθηκα, 'Ενας φίλος μουδγαλε το εισιτήριο άλλερετοῦρ και στη 1)2 κατέβηκα εις Πειραιά.

Εκινάω να πάω στο σπίτι του γνωστού μου. Τί ήταν αυτό που μ' έπιασε ξαφνικά; Τα μάτια μου δορύκωσαν, με πλημμύρισε ντροπή και... εγύρισα πίσω χωρίς να χτυπήσω την πόρτα.

Πέρασα την ημέρα μου στον Πειραιά, με μία δεκάρα ελπίας, μία δεκάρα ψωμί, και 4 τοιγάρτα—τρίτη δεκάρα.

Ανέβηκα στην 'Αθήνα στις 6 1)2 και πήγα άμέσως στην 'Αργολίδα' ελπίζοντας να βρω κανένα ήθοποιό γνωστό μου. Τίποτα. Περονόσπορος! Κάτι έργατες που περίμεναν τους εργολάβους να τους πληρώσουν και κάνα-δυο παλαίμαχοι ήθοποιοί. Σε λίγο έφυγαν και αυτοί. Σηκώθηκαν, χαϊρετιστήκαμε, μου εύχηθηκαν με ύψια και χαρά τις 'Αγιες μέρες, τους άντευχθήκα—τί μπορούσα να κάνω;—και σε λίγο ήμουν πάλι μόνος.

Κόντευα να τρελλαθώ. Πείνα θλίψη, στενοχώρια. Έδωσα μία δεκάρα, πήρα τσιγάρα και μ' έλλην μία πήρα ένα κουλούρι. Παρ' όλο που ήμουν σχεδόν νηστικός, δεν μπορούσα ούτε μπουκιά να βάλω στο στόμα μου από την στενοχώρια. Σιγά-σιγά όμως το κουλούρι τελείωσε και τα τσιγάρα το ίδιο. Βγήκα απ'

Της δ. Χριστίνας Μέγα

το καφενείο, πήρα 2 δεκάρες τσιγάρα και με μία δεκάρα στην τσέπη, κατέβηκα στον 'Αγιο Κωνσταντίνο να βω την 'Ανάσταση.

Πήρα με την τελευταία δεκάρα ένα κεράκι, τάναψα και γιόρτασα την 'Ανάσταση μόνος, κατάμονος, νηστικός και άξιοδάκρυτος χωρίς κανένα στόμα να μου αποτρίνη την παραμικρότερη εύχη. 'Υστερα, με το χαρούμενο και εύτυχισμένο πλήθος που έτρεχε διαστικά να φάσση σπίτι του, ανέβηκα και γω στην 'Ομόνοια. Τα μάτια μου ήταν εξακολουθητικά δορυκωμένα. Ο ένας είχε τη γυναίκα του, ο άλλος το παιδί του. 'Εγώ; Διωγμένος από το σπίτι μου—γιατί δεν ήθελα να βγω στο θέατρο—γύριζα γύρω γύρω στην 'Ομόνοια και έδλεπα τον κόσμο που γλεντούσε στα πολυθρόνα, φωτολουσμένα κέντρα.

Επειτα, αργά-αργά πήρα την οδό Σταδίου, έφτασα στο Σύνταγμα, στην οδό Φιλελλήνων και βγήκα στο Ζάππειο.

Πέρασα την νύχτα μου σ' ένα παγκάκι. 'Αργά πολύ αργά, το κορμί μου άπνηθιζε και άποκοιμήθηκα. Μά ξύπνησε το πρωί η φωνή του μακαρίτη του Μερακλή, του γνωστού φύλακα.—Δεν κοιμούνται εδώ, παιδιά μου...

Σηκώθηκα. Η περιπλάνησις ξανάρχισε, μα πόσο πιο τραγική από της παραμονής. Στους δρόμους λιγοστοί άνθρωποι, γιορτινά ντυμένοι, εϋτυχισμένοι. Και εγώ ήμουν χωρίς πεντάρα, πιά, με δορυκωμένα πάντα τα μάτια, θεοηστικός, πεινασμένος, κατάμονος μέρα Λαμπρή.

Μά γιατί να πολυλογώ... Πέρασε η μέρα... βράδυνασε, ίδιος ύπνος στο παγκάκι, ίδιο ξύπνημα απ' τον Μερακλή... και επί τέλους βρέθηκα ένα δεκάρικο—χάρτινο—το θυμάμαι σάν ναταν μόλις χθές και έφαγα και κινήθηκα.

Και ο Κοκκίνης με μία διαστική χειραφία μάς άφηνει για να τρέξει στη σκηνή, που τον περιμένει.

Ο κ. Πέτρος Κυριακός

Να και το χαϊδεμένο παιδί της ελαφράς μας σκηνής. Ο γνωστότατος κ. Πέτρος Κυριακός.

Ποιός δεν τον ξέρει; Ποιός δεν τον έχει χειροκροτήσει;

Μά άς έλθουμε στο θέμα μας.

Ός γνωστόν, οι παλαιοί αναγνώσται της 'Εβδομάδος θα πρέπει να θυμούνται ότι είχε δημοσιευθή κάποια ή διαγραφία του συμπαθούς καλλιτέχνη. Ο Κυριακός πέρασε πολύ δύσκολα νειάτα. Έτσι ή απάντησις του προημύεται απ' τις πιο ενδιαφέρουσες. Ακούστε λοιπόν τί μάς λέει κάποιο μεσημεράκι Σαββάτου, που τον συναντάμε:

Με την πείνα κοιμόμουνα χρόνια και χρόνια αγκαλιά. Χρόνια δόλκινα δεν έκανα άλλο από το να πεινώ στα παιδικά μου χρόνια και στα πρώτα μου νειάτα...

Απαντούν σήμερα οι κ. κ.
ΜΙΜΗΣ ΚΟΚΚΙΝΗΣ
και ΠΕΤΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Και άρχίζει να μάς άφηγήται το παιδικό του μαρτύριο.

— Σπάνια έμπαινε σπίτι μας δόλκινο καρδέλι ψωμί. Το συνηθισμένο ήταν μισό ή και λιγώτερο. Έτσι, όταν καμμία φορά γινόταν κανένα θαύμα, είχαμε Πάσχα σπίτι. Θα φάμε! λέγαμε και αρχίζαμε τα παιδιά να χοροπηδάμε σάν τρελλά. Οί ελπίες ήταν πολυτέλεια για μάς και το τούρι δεν το καθαρίζαμε με το μαχαίρι: αλλά το ξώναμε στην άκρη για να μή πάη πολύ χαμένο. Τα πιάτα μας κάταν μέρες να λερωθούν και η γωνιά μας βδομάδες να άνάψη.

Έτσι, πέρασε ο καιρός. Το μεσημεράκι καθόμουν έξω από τον φούρνο της γειτονιάς ν' ακούω την μυρωδιά του άχνιστού ψωμιού. Μισοχόρταινα. Και άμα μ' έζωνε πολύ ή πείνα, πήγαινα, σε καμμία ταβέρνα της γειτονιάς, έκλεδα τις πεπονόφλουδες και τις καρπουζόφλουδες που δεν ήταν καλά καθαρισμένες, τις έπλενα και τις πήγαινα σπίτι να τις φάμε με τ' αδελφάκια μου... Θυμάμαι πως ζήλευα τα παιδιά που ήταν σχετικά πιο εύπορα από μένα. Άμα έδλεπα κανένα να κρατῆ ψωμί, πήγαινα και του ζήταγα:

— Δόμου λίγο και μένα ρέω. Αυτό έκοβε και μουδινε. Τί παράπονο δέ μ' έπιανε άμα ή μπουκιά που μου πρόσφερε ήταν μικρή! Άν είχα εγώ θα τοῦδινα πολύ! σκεφτόμουν και μαύριζε ή καρδιά μου.

Άμα πάλι δλέπαμε κανένα παιδί να φοράη παπούτσια, άλλη φασαρία: Τοῦ τα δαίζαμε, τα περιεργαζόμασταν.

Και έτσι γινόταν αντικείμενο θαυμασμού και παιδικής θλίψεως τα παπουτσάκια των άλλων παιδιών για τον μικρό Πέτρον και τους όμοιοπαθείς του. Με τί θλίψη τα εξομολογείται όλα αυτά ο σημερινός πασίγνωστος ήθοποιός. Μας διηγείται έπειτα μία περιπέτεια του... ανοιξιάτικη.

Ήταν στην εποχή με τα θερμά κοκκα. Μεγαλόπαικος τότε εγώ, ξεκίναγα με κάμποσους φίλους να πάμε να κλέψουμε φρούτα. Σάν πινθ θαρραλέος, τούπω να εγώ συνήθως

στον κήπο και δόστου έκοβα φρούτα και τα πέταγα στους άλλους. Ένοσείται πολλές φορές μάς έδλεπε ο φύλακας, και με την καραμπάνα του μάς πυροβολούσε με... αλλά—έχω και σημάδια μάλιστα άναμια!—άλλά που να μάς πιάσει. Μόνο με μέρα τα κατάφερα και με βούτηξε. Και έφερε τί μου έκανε ο άθεόφοβος; Με πιάνα

(Συνέχεια στη σελίδα 35)

Η έπικαιρότης με τόν φακό

ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΣΤΟΝ... ΠΟΛΕΜΟ!

Το ποδήλατο της δίδος Τασιπούλου.

ΓΡΑΨΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο μας ότι παρά τόν πόλεμον ή καλλιτεχνική κίνησης του Βερολίνου εξακολουθεί άμείωτη και ότι Γερμανοί και ξένοι καλλιτέχναι, μεταξύ των οποίων υπάρχουν και Έλληνες και Ελληνίδες, εξακολουθούν άπροσκόπτως τὸ ἔργο των, τὸ ὁποῖον ἐθεωρήθη χρησιμώτατον διότι συντελεῖ εἰς τὸ νὰ κρατῇ ὕψηλὰ τὸ ἥθυσ τὸ μαχομένου λαοῦ.

Μ' αὐτὸ ὅμως δὲν ἐπεται ὅτι ἡ ζωὴ τῶν ἐν λόγῳ καλλιτεχνῶν ἔμεινεν ἀνεπηρέαστη ἀπὸ τὴν τεραστία πολεμικὴ συγκρούση πού συγκλονίζει τὴν Εὐρώπην. Τούναντίον ὅλοι οἱ καλλιτέχναι, γηγενεῖς καὶ ξένοι, λαμβάνουν μέρος στὴν ἐντατικὴ προσπάθεια τοῦ λαοῦ, ὁ καθένας δέδωκεν μὲ τὸν τρόπο του, καὶ προσπαθοῦν

νὰ συνδυάσουν τὰς πολεμικὰς συνθήκας μὲ τὰς καλλιτεχνικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐπαγγέλματός των.

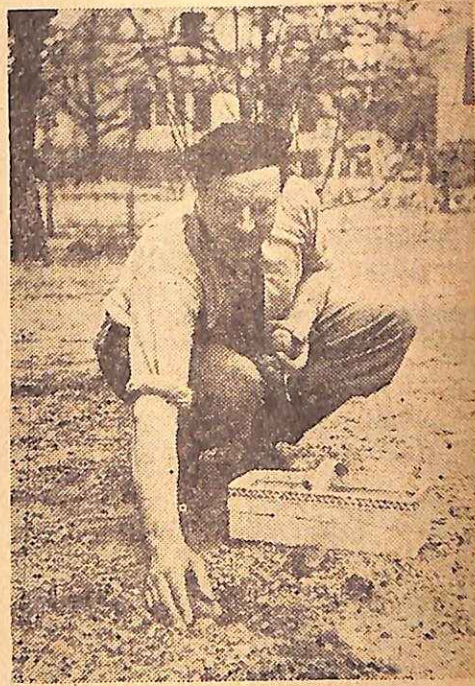
Οἱ εἰκόνες πού δημοσιεύομε σήμερα δείχνουν παραστατικὰ τὸ «πολεμικὸ πνεῦμα» πού ἐμπνέει ὄχι μόνο τοὺς Γερμανοὺς καλλιτέχναις, ἀλλὰ καὶ τοὺς ξένους πού ζοῦν στὴν Γερμανία.

Ἔτσι, μιὰ φωτογραφία τῆς γνωστῆς Ἑλληνίδος καλλιτέχνιδος τοῦ ἁματός δίδος Ἀννας Τασοπούλου, μᾶς τὴν παρουσιάζει μὲ τὸ «πολεμικὸν μέσον» συγκοινωνίας, μὲ τὸ ποδήλατό της δηλαδή. Ὡς γνωστὸν, ἡ χρησιμοποίησις τῶν ταξί εἶναι λίαν περιορισμένη, πρὸς ἐξοικονόμωσιν βενζίνης διὰ πολεμικοὺς σκοποὺς. Ὅλοι δὲ οἱ καλλιτέχναι μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, νέοι καὶ γέροντες, ἐσπευσαν νὰ προμηθευθοῦν ἓνα ποδήλατο καὶ νὰ μάθουν τὸν χειρισμόν του.

Ἡ δὲ Τασοπούλου εὐρίσκειται εἰς τὴν Γερμανίαν ἀπὸ τοῦ 1937, ὅπου ἐπῆγε πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν της.

«Ὅταν ἤρχισε ὁ πόλεμος, λέγει, ἤγδρασα ἓνα ποδήλατο καὶ κάμνω ὅλες τὶς κοῦρσες μου μὲ αὐτό. Ἐμαθα ἀρκετὰ εὐκόλα τὴν χρῆσιν του. Μιὰ φορὰ ὅμως ἐπλήρωσα καὶ πρόστιμο ἐνὸς μάρκου σ' ἓναν ἀστυφύλακα, γιατί εἶχα παραλείψει νὰ συμμορφωθῶ μὲ κάποιον κανονισμό τῆς συγκοινωνίας. Ὁ ἀστυφύλαξ ὅμως ἦταν πολὺ εὐγενεὶς καὶ ἔτυχε νὰ μὲ ἐξῆ ἀκούσει νὰ τραγουδῶ στὴν Ὀπερα».

Μιὰ ἄλλη φωτογραφία μᾶς δείχνει τὸν μεγάλο ἐρμηνευτὴ τῶν ἔργων τοῦ Βάγνερ, τὸν Ὁλλανδὸν τενόρου Χένκ Νόδρετ, ὁ ὁποῖος, ὅπως κάθε Γερμανὸς, φυτεύει στὸν κήπον του πατάτες, γιὰ νὰ

Οἱ πατάτες τοῦ τενόρου Νόδρετ.

αὐξήσῃ τὴν ἐγχωρίαν παραγωγή καὶ νὰ συντελέσῃ ἔτσι στὴν λύση τοῦ προβλήματος τοῦ ἐθνικοῦ ἀνεφοδιασμοῦ εἰς τρόφιμα.

Τρίτη φωτογραφία μᾶς δείχνει τὴν πορφύρενη ξανθὴ Σουηδὴ ἀοιδὸν Κάρλα Κάρλσεν τὴν ὥρα πού ψωνίζει μόνη της τὰ τρόφιμά της, προσάγουσα τὸ πολεμικὸν «δελτίον τροφίμων» πού ἔχει καθιερωθῇ εἰς ὅλην τὴν Γερμανίαν, πρὸς ὁμαλὴν διατροφήν τοῦ συνόλου τοῦ μαχομένου λαοῦ.

Τέλος, σὲ μιὰ ἄλλη φωτογραφία ἐμφανίζεται ἡ Λιθουανὴ ἀοιδὸς Πολύνα Στόσκα, ἡ ὁποία ἐπαδεικνύει μὲ ὑπερηφάνειαν τὸ σῆμα τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, στὸν ὁποῖον κατετάχθη ὡς νοσοκόμος μὲ τὴν ἐμπειρίαν ὁ πόλεμος.

Τὸ «δελτίον τροφίμων» τῆς Κάρλας Κάρλσεν.

Τὸ σῆμα νοσοκόμου τῆς Πολύνας Στόσκα.

Ἡ Ἀθήνα πού γλεντᾷ

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΤΑΒΕΡΝΕΣ

Η ΤΑΒΕΡΝΑ, ἡ γραφικὴ Πλακιώτικη ταβέρνα μὲ τὰ ξύλινα ἐστρώματα καὶ ὁρώμικα τραπέζια της καὶ τὸν γραφικὸν μουστακάλῃ ταβερνιάρῃ, ἔχει ὑπερβαλλομένη καὶ ἐξουδετερωθῇ. Τώρα, τῇ θέσῃ της, στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς Ἀθηναϊκῆς ἐπικαιρότητος, τὴν πῆρε ἡ μοντέρνα, ἡ πολυτελής, ἡ ἀριστοκρατικὴ ταβέρνα, μὲ τὰ φρακοφορεμένα γκαρσόνια, καὶ τὴν πλήρη ὀρχήστρα καὶ ἔχει τελείως ἐπισκιάσει τὴν γραφικότητα τῆς παλιῆς Ἀθηναϊκῆς, ταβέρνας. Ἡ ρετσίνα ἐγκα-

Ρένος Τάλας — Νίκος Τσάμις

τέλειψε τὴν στρατηγικὴν θέσιν της, τοῦ γαλονιού, δηλαδή τῆς μισθῆς καὶ τῆς ὀκάς, καὶ σεβδίζεται τώρα παγωμένη μέσα σέ...σαμπανιέρες!

Ἔτσι ὁ Ἀθηναῖος, ὁ αἰώνιος ταβερνόβιος Ἀθηναῖος, κατέβηκε νὰ μείνῃ πῖτος στὴν ἀγάπην του πρὸς τὴν ταβέρναν, καὶ κάθε βράδυ εξακολουθεῖ νὰ τὰ κοπανᾷ μὲ τὴν εὐθυμίαν παρὲς τοῦ ὑπὸ τοὺς ἥλους τοῦ ἀκροντεῖον, τοῦ θολοῦ καὶ τῆς πατροπαράδοτης κιθάρας.

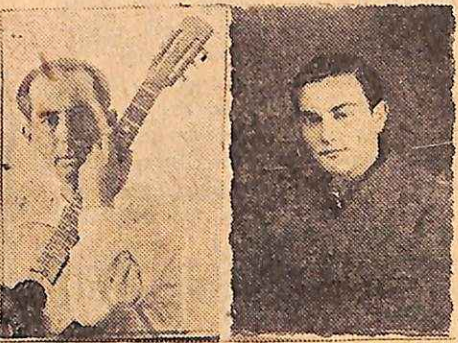
Σήμερα, λοιπόν, θὰ μᾶς δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ «ξεσκάσωμε» λίγο κάνοντας μιὰ βόλταν στὶς μοντέρνας Ἀθηναϊκὰς ταβέρνας, ἀρχίζοντας ἀπὸ τοῦ Σαραντίδη.

Στὴν γωνία Ἰθάκης καὶ Πατησίων βρίσκεται, μέσα σ' ἓνα ἡραῖο μαγευτικὸ κήπον, ἡ ἀριστοκρατικὴ ταβέρνα τοῦ κ. Γ. Σαραντίδη. Στὴν εἰσοδὸν βλέπει κανεὶς συχνὰ πολλὰς κοῦρσες τοῦ διπλωματικοῦ σώματος. Ὁ κ. Σαραντίδης μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη ἐποδέχεται τὴν πελατεία του αὐτοπροσώπως. Προσφέρει τσιγάρα (ὁ ἴδιος δὲν καπνίζει) καὶ φροντίζει γιὰ τὴν περιποίηση τῶν πελατῶν του. Στὸ πιάνο ἡ δὲς Τίτι-κα ἀκουμπιάνει τὸς γυναικῶς συνθέτας, τὸν βιολίστα κ. Θάνο Ρεμουνδό καὶ τὸν ἀκροντεονίστα κ. Ἀρίστο Τριανταφυλλίδην πού μαζὶ μὲ τοὺς συμπαθητικοὺς ντιζέο κ. κ. Ρένο Τάλα καὶ Νταλκᾶ ἔχουν πεοιτρογυρίσει μαζὶ εὐθυμὴ παρὰ καὶ παῖζον διακόως. Ὁ κ. Τάλας ἐπιμένει σ' αὐτὴν μι-

ὰς ξανθεῖς γόησσας:

«Θὰ σ' ἀγαπῶ, ὅσα χρόνια κι' ἂν περάσουν...»

★ Ἀφήνομε τὸν κ. Σαραντίδην προσφέροντα τσιγάρα, καὶ προχωροῦμε πρὸς τὴν ὁδὸ Λιοσίων. Ἐκεῖ πάνω, σὲ μιὰ μαγευτικὴ ταράτσα, θοίσκετε τὴν γνωστὴν ταβέρναν τοῦ Μπαρμπάγιάννη. Λουλούδια, γλάστρες, πρασινάδες τριγύρω, —λουλούδια ζωντανὰ οἱ πελάτισσες—καὶ μιὰ ὀρχήστρα ρομαντικὴ, ἡ ὀρχήστρα τοῦ συνθέτου κ. Ν. Μακρή, σκοροῦν τὸ μπριό καὶ τὴν εὐθυμία, μὰ χαρίζει καὶ νοσταλγικὰς στιγμὰς μὲ τὰ παλιά της τραγούδια. Ὁ ντιζέρ κ. Σάντος, ὁ κ. Μακρόπουλος, ὁ ἐξαιρετικὸς σολίστας κ. Γ. Κεφαλλῶ-

Γ. Κεφαλλῶνιτης — Φ. Πολυμέρης

νίτης, ὁ κ. Παπαδόπουλος κλπ., ἀπαρτίζουν τὴν καλὴ αὐτὴ ὀρχήστρα.

★ Προχωροῦμε: Στὴν Κυψέλλῃ ἡ ταβέρνα τοῦ Μπογράκου. Κήπος πραγματικὰ ὁραίος. Ὁρχήστρα εὐθυμῇ ντιζέρ θελοῦντιος, ὁ κ. Φ. Πολυμέρης, τέρποντος ἀκροντεῖας τῶν.

★ Μιὰ ἄλλη καλὴ ταβέρνα εἶναι καὶ ἡ «Φλωρίδα» τοῦ Πεδίου Ἀρεῶς. Κι' ἐδῶ κήπος μεγάλος, λουλούδια πολλὰ, θεωρεῖται ἀνθοστόλιστα καὶ ὀρχήστρα εὐθυμὴ καὶ καλὴ. Ντιζέρ ὁ συμπαθηστὸς Τόννης Μαρσούδας.

★ Στὴν Πλατεία Ἀμερικῆς ἡ γνωστὴ ταβέρνα «Πεταλούδα» συγκεντρώνει κόσμο γλεντζέδων. Ἡ ὀρχήστρα τοῦ συνθέτου κ. Γ. Μαλλίδου ἐξασφαλίζει τὴν εὐθυμία, μὲ τὸν βιολίστα κ. Ἀνδρ. Πόγγην, τὸν ντιζέο κ. Βασίλειον, τὸν κ. Πέτρο Νικολάου κλπ.

★ Ἀς πάμε τώρα λιγάκι πρὸς τὸ Ζάππειο. Ἐκεῖ λοιπόν, καὶ ἀπέναντι ἀπὸ τὴς Στῆλες τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς εἶναι ἡ νέα ταβέρνα «Ἀνταλόζαν», μὲ τοὺς καλοὺς ντιζέο κ. κ. Σαβαστῆ καὶ Βιδάλην, μὲ τοὺς συνθέτας κ. κ. Σπ. Περικτέρην καὶ Σπ. Ὁλλανδέζον.

★ Στὸ Ροσινιόδι, ἐργάζονται μὲ ἐπιτυχίαν ὁ ντιζέρ κ. Ι. Καντηλιώτης, μαζὶ μὲ τοὺς κ. κ. Στρ. Μορογιάννη καὶ Ι. Δημητριάδην.

★ Ὑπάρχουν, ὅμως καὶ μερικοὶ στα-

Τοῦ κ. Χρ. Πύρπσου

θερνιάρηδες πού... ἀκολουθοῦν κατὰ πόδας τὴν πελατεία των, ἡ ὁποία παραθερίζει. Ἔτσι λοιπόν, οἱ κ. κ. Τζιμῆς καὶ Γιούλης μετέφεραν τὴς ταβέρνας των στὰ Ἀθηναϊκὰ θέρετρα. Ὁ πρῶτος στὴν Κηφισίᾳ. Ἐκεῖ, καὶ μέσα σ' ἓναν ὠραῖοτατον ἀνθόκηπον, ἔχει στηθεῖ τὸ ...τσαρδί τοῦ κ. Τζιμῆς, πάντα περιποιητικὸς καὶ πρόθυμος. Μὰ ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς πῖος συμπαθεῖς μας ντιζέρ, ὁ κ. Νίκος Γιούναρης, πού σκοροῦν τὰ κέφι καὶ τὸ μπριό μὲ τὰ τραγουδάκια του.

★ Στὴν Κηφισίᾳ ὑπάρχει καὶ ἄλλη ἀριστοκρατικὴ ταβέρνα «Οἱ κερασίδες». Εἶναι πρὸς τὸ Κεφαλάρι, καὶ ἔχει πάντες περίφημες φωνές: τὸν Τ. Μωράκη, τὸν Μένιο Μανωλιτέση, τὸν Ἀλέκο Παύλου μὲ τὴν κιθάρα του, τὸν Φίλιππον Μάρκου, καὶ τὸν μικροσκοπικὸν πιανίστα Λέο.

★ Ὁ κ. Γιούλης, πάλι προτίμησε θάλασσα. Ἔτσι ἐγκατέστησε τὸ μαγαζὶ

Γ. Μαλλίδης — Χρ. Βασιλείου

του στὸ Παλιὸ Φάληρον, πλάι στὸν «Φλοῖσσον». Ἐκεῖ, λοιπόν, κοντὰ στὸ δαντελλένιο κῆμα τῆς θαλασσινῆς ἀκτῆς ἀκούει κανεὶς τὸ γλυκὸν τραγούδι τῶν ντιζέο κ. κ. Ἀλ. Παγώνη καὶ Μ. Χυτήρη πού ἐργάζονται μαζὶ μὲ τοὺς κ. κ. Πλατσαῖο καὶ Μαρινέσκο Σεργίδην κλπ.

★ Ἄλλη κοσμικὴ Ἀθηναϊκὴ ταβέρνα πού ἐργάζεται σὲ προάστειο εἶναι καὶ τοῦ Μοστροῦ στὸ Γαλάτσι. Ἐκεῖ παίζει ἡ ὀρχήστρα τοῦ κ. Λαζαρίδην μὲ τοὺς πολὺ καλοὺς ντιζέο κ. κ. Μένιο καὶ Σαμαράζην πού ἀκούουν πάρα πολὺ. Ἀς τελειώσωμε τέλος μὲ τὴν ἀριστοκρατικὴν ταβέρναν τῆς πλάξ τῆς Γλυφάδας ὅπου ὡς γνωστὸν ἐργάζεται ἡ ὀρχήστρα τοῦ κ. Εὐαγγ. Κανελλίδην μὲ τὸν γνωστὸν ντιζέο κ. Σῶτον Σιδηρόπουλον.

ΧΡ. ΠΥΡΠΣΟΥ

‘Η Αρτοκλίναινα

Μιά συγκινητική αυτοκτονία στο Παλάτι

ΑΙ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ των τελευταίων ημερών είχαν ταράξει βαθειά την πορφυρογέννητη Ζωή. ‘Ο θρασυς Καλαφάτης ξεχνώντας όλες τις ευεργεσίες της, είχε τολμήσει να την κλείσει στο μοναστήρι και ν’ αρπάξει εκείνος την εξουσία. Μά ο λαός της βασιλευσούσης δεν ανέχθηκε το άδικο. ‘Αγαπούσε πιστά την παλιά Μακεδονική Δυναστεία, πούχε χαρίσει στο κράτος τόση δόξα και μαθαίνοντας ότι η τελευταία της απόγονος, η Ζωή, είχε φυλακισθεί, όρμησε αγανακτισμένος κατά του άρπαγος:

— Σταυροπάτην βασιλέα ού θέλωμεν, αλλά... την μητέρα ήμών Ζωήν! φώναζε το πλήθος αποκαλώντας «σταυροπάτην» τον Καλαφάτη που είχε καταπατήσει τον επίσημον δρόμον πίστεως που είχε δώσει στην Αυγούστα.

Χάρis στην επέμβαση αυτή του λαού, ο Καλαφάτης νικημένος έστράφη εις φυγήν και η Ζωή ξαναγύρισε στα βασίλεια. Τί έπρεπε όμως τώρα να κάνει; Η δόξα και τα μεγαλεία της άρσαν βεβαίως μά δεν αγαπούσε καθόλου τις εύθύνες. ‘Η μόνη μέριμνα που την απασχολούσε ήταν η διατήρησης της όμορφιάς της και η μόνη της ασχολία ο έρωτας. Ποιος θά φρόντιζε λοιπόν για τόν Κράτος;

‘Ενας αυτοκράτωρ ήταν αναγκαίος. Και για νάναι βεβαία πως δεν θά συναντούσε για δεύτερη φορά την άχαριστία του Καλαφάτη, η Ζωή αποφάσισε να δεχθί και πάλιν τα δεσμά του γάμου και να ανακηρύξει βασιλέα τον σύζυγό της.

Ποιόν, όμως, θά διάλεγε; ‘Ανεπώλησε για μία στιγμή τις μορφές των τελευταίων έραστών της, αποφασισμένη να χάριση σε κάποιον από κείνους την δόξα του θρόνου.

Δύσκολη έκλογη. ‘Αλλοι ήταν ταπεινοί, άλλοι τόσον παροδικοί και εφήμεροι ώστε δεν άξιζαν μία τέτοια τιμή...

‘Εξαφνα χαμογέλασε: ο Κατεπάνιο Κωνσταντίνος ο ‘Αρτοκλίνης, με τους άδρους τρόπους και την γοητευτική όμορφη, ήταν αλήθεια ο καταλληλότερος! Πόσο θά χαίρόταν όταν του έλεγε την απόφασή της να τον δώση ως εκεί που λίγοι τολμούσαν να σηκώνουν το βλέμμα τους!

Είναι αλήθεια πως ο ‘Αρτοκλίνης πριν από λίγο είχε παντρευθί μά η άναμνησις της λεπτομερείας αυτής έκανε την θεομώαιμη Αυγούστα να σηκώνη περιφρονητικά τους όμους: Τί σημασία μπορούσε να έχη ο γάμος αυτός όταν ‘Εκείνη διάτασσε! Μήπως κι’ ο πρώτος άντρας της, ο Ρωμανός ‘Αργυρός, δεν ήταν παντρεμένος;... Ποιά κοινή θνητή θά τολμούσε ν’ αναμετροθί μαζί της και, να έμποδισή της έπιθυμίες της;

Και η πορφυρογέννητη Ζωή χαμογέλουσε, όσο σκεπτόταν την εύτυχία που την περίμενε όταν θά ζούσε μέρα και

νόχτα στην άγκαλιά του ώραιου Κωνσταντίνου, χωρίς κανένα πρωτόκολλο και κανένα εμπόδιο να μπορή να τους χωρίση...

‘Ηταν άραγε όμορφη η γυναίκα του ‘Αρτοκλίνη, που η ύπαρξις της κρατούσε τυπικά μακριά από την πορφυρογέννητη τον εύνοούμενό της; Κανένας χρονογράφος δεν μάς περιέγραψε την μορφή της. Μά ήταν θερμή, παράφορη, βίαιη και τó σπουδαιότερο έπ’, όλα, έρωτευμένη. Τόν Κωνσταντίνο της τόν λάτρευε.

‘Ετρεμα διαρκώς μήπως τόν χάσει, μήπως κάποια άλλη γυναίκα τόν τραθήξει κοντά της. Τί ιδανική εύτυχία ήταν για εκείνην αν ζούσαν με τόν άντρα της μακριά από τόν κόσμο και την Αυγή, σε κάποιο μακρινό κτήμα και τέλος αν κάποια καλή μοίρα της επέτρεπε να πεθάνουν μαζί, την ίδια μέρα, χέρι με χέρι, για νάναι άχώριστοι και στην άλλη Ζωή.

Σε λίγο όμως, φήμες άνησυχητικές άρχισαν να την βασανίζουν, και έδιωχναν από τα μάτια της τόν ύπνο. Οι φήμες αυτές έλεγαν πως η Αυγούστα θά παντρευόταν εκ νέου. Κι’ η ‘Αρτοκλίναινα είχε λόγους σοβαρούς ν’ άμφισβάλιη για την πίστη του αγαπημένου της...

Με την διαίσθησή που χαρακτηρίζει τις έρωτευμένες, ένοιωθε πως ο Κωνσταντίνος την άπατούσε. Καταλάβαινε πως ένας άντρας που ζούσε στην Αυλή και ήταν τόσο όμορφος, τόσο εύχρηστος, τόσο λεπτός και πεισιπαικτός σαν τόν ‘Αρτοκλίνη, θάταν δύσκολο να ξεφύγη την προσοχή της έρωτόληπτης αυτοκρατορίσσης, κι’ αυτό της μεγάλωνε την υποψία πως αν ο άντρας της την άπατούσε με κάποιον, η κάποια αυτή δεν ήταν άλλη από την ίδια την Αυγούστα.

‘Η Ζωή ήταν εξήντα δυό χρόνων ατην εποχή εκείνη (1042). Μά οι σύγχρονοί της μάς βεβαιώνουν ότι και πολύ άργότερα ακόμη, έδουνα με την όμορφή της όλες τις γυναίκες της ακολουθίας της. Παρά την ηλικία της ήταν όμορφη, και επί πλέον... αήταν αυτοκρατορίσα, σκεπτόταν με άπελπισία η ‘Αρτοκλίναινα. Μπόρεσε σε μία τέτοια τρομερή αντίπαλο, τί άξιζαν τα δικά της τα νεύματα;

Δεν πέρασε πολύς καιρός και ο κεραυνός ξέσπασε. Τά προαισθήματά της ήταν αληθινά. ‘Η Ζωή σκόπευε πράγματι να της άρπάξει τόν άντρα της και ο ‘Αρτοκλίνης, θαμνωμένος από την αϊγλή της πορφύρας, φαινόταν πρόθυμος να την θυσιάση. Μή ξέροντας τί να κάνει, σε ποιά να άπευθυνθί, έτρεξε σαν τρέλη στα ανάκτορα και ζήτησε να δθ την Αυγούστα. ‘Εκείνη όμως ούτε την δέχτηκε καν.

‘Ετσι, γύρισε άπρακτη πίσω στο άρχοντικό της και όταν τέλος ο ‘Αρτοκλίνης επέστρεψε, εκείνη ρίχτηκε στον

καμμό του. Τού έδωσε την άγάπη τους, τις μέρες της εύτυχίας τους, τού ξανάπε ότι χωρίς εκείνον δεν μπορούσε να ζήση ούτε στιγμή και τόν ικέτευε να φύγουν μαζί κάπου μακριά από την Ζωή και τα σκάνδαλα της βασιλεύουσας.

Μά εκείνος φάνηκε άδιάφορος στις ικεσίες της. ‘Αφού τó συμφέρον του κράτους— έλεγε— άπαιτούσε τόν χωρισμό τους, δεν μπορούσε εκείνος ν’ άρννηθί, όπως δεν θ’ άρνιόταν να πάη στον πόλεμο.

Στά λόγια αυτά η ‘Αρτοκλίναινα νόμισε πως ο κόσμος σκοτεινιάσε: τ’ ατύχ της βομβούσαν και μέσ’ στο ταραγμένο μυαλό της εικόνες άτακτες στριφογυρούσαν... ‘Ο Κωνσταντίνος της, ο άγαπημένος της, η ψυχή της ψυχής της, την εγκατέλειπε!

‘Ηταν η τελευταία φορά που θά τρώ-

γαν μαζί, η τελευταία φορά που τόν έβλεπε κοντά της και άκουε τόν λατρευτό ήχο της φωνής του. Στο μέλλον... την εύτυχία αυτή θά την άπελάμβανε η μισήτη αντίζηλος της η Ζωή. Σ’ εκείνην πιά θά χαμογελούσε και θά έλεγε γλυκόλογα. ‘Εκείνην θάσφιγγε στην άγκαλιά του...

Οι εικόνες αυτές δεν την άφηναν να ήσυχάζει. ‘Εξαφνα ενώ δειπνούσαν ο Κωνσταντίνος έπαυσε να τρώγη: γλώτισσε και έλεγε ότι δεν άισθανόταν καλά. ‘Αγριος πόνος τού θέριζε τή σπλάχνα και σταγόνες κρύου ιδρώτος έβρεχαν τó μέτωπό του. ‘Η γυναίκα του έδιωξε τους ύπηρέτες, δεν την άφηναν να ήσυχάζει. ‘Εξαφνα ενώ δειπνούσαν ο Κωνσταντίνος έπαυσε να τρώγη: γλώτισσε και έλεγε ότι δεν άισθανόταν καλά. ‘Αγριος πόνος τού θέριζε τή σπλάχνα και σταγόνες κρύου ιδρώτος έβρεχαν τó μέτωπό του. ‘Η γυναίκα του έδιωξε τους ύπηρέτες, δεν την άφηναν να ήσυχάζει.

‘Η Ζωή

έτρεξε κοντά του, τόν πήρε στην άγκαλιά της:

— Πονείς, αγαπημένες μου; Σε λίγο θά ήσυχάζεις... τού έλεγε χαϊδευτικά. Και θά μείνεις για πάντα δικός μου!... Κανείς δεν θά μάς χωρίση. Κανείς!... ‘Εκείνος την κύτταζε έρωτηματικά με μάτια θαλά.

— Ναί θάρθω μαζί σου, τού φώναζε παράφορα εκείνη. Θάμιασε για πάντα μαζί. Δέξ! Πίνω κι’ εγώ απ’ τó ίδιο δηλητήριο που σου έριξα πριν. ‘Η Αυγούστα δεν θά μπορέση να σε πάρη πιά από κοντά μου!

Σήκωσε ένα ποτήρι από δυνάα και ένώ ο ‘Αρτοκλίνης έγανε τις αίσθήσεις του, κείνη έπηρε τó δηλητήριο.

Τό πρωί οι ύπηρέτες τους βρήκαν νεκρούς τόν ένα δίπλα στον άλλον.

‘Όταν η ‘Αρτοκλίναινα έπέσθησε πως έκανε όριστικώς τόν άντρα που άγαπούσε, όταν είδε πως η άπείρανη άγάπη της ήταν άνίσχυρη να τόν κρατήση, σε μία παραφορά ζήλειας είχε καταφύγει στο έγκλημα, βέβαιη πως έτσι τούλάχιστον καμιά άλλη γυναίκα δεν θά της άφαιρούσε τόν λατρευτό της!

Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ

Τά παράξενα της φύσεως

ΜΑΓΙΚΑ ΦΥΤΑ

ΕΙΝΑΙ γνωστόν από διάφορες αρχαίες γραφές ότι οι μάντεις, προφηταί και οι διάφοροι άλλοι που είχαν την δύναμη να προβλέπουν τα όσα έμελλον να συμβούν, έκαναν μιάν ειδική διαίτα με χόρτα και δότανα ή έπιναν τόν χυμό διαφόρων «μαγικών φυτών» που είχαν την ιδιότητα να εξαπνούν την φαντασία τους και να τους διευκολύνουν τις προφητείες τους. ‘Η χρήση των μαγικών αυτών φυτών είναι και σήμερα γνωστή σε διάφορες φυλές της ‘Αφρικής και της ‘Ασίας. ‘Αλλά και πολλοί από τους προφίτες ή ψευδοπροφίτες των ευρωπαϊκών μεγαλουπόλεων μπουνταί στο ζήτημα αυτό τους πρωτόγονους λαούς.

Τό μαντεϊόν των Δελφών

Διάφοροι έπιστήμονες που ήσυχολήθησαν κατά τα τελευταία έτη με τó μεγαλύτερον και σημαντικότερον μαντεϊόν της αρχαιότητος, τó Μαντεϊόν των Δελφών, έφθασαν εις τó συμπέρασμα ότι και οι περίφημοι χρησμοί της Πυθίας ύπεδοθηδόντο από τα μαγικά ή μαντικά φυτά. ‘Από τās περιγραφάς που μάς μετέδωσαν διάφοροι χρονογράφοι της αρχαιότητος προκύπτει ότι η Πυθία, που ήτο κατά κανόνα μία νεαρά κόρη, ύπεβάλετο συστηματικώς εις αίσθησαν διάιταν χορτοφαγίας. Την ήμεραν κατά την όποιαν έπρόκειτο να εκφέρη τους χρησμούς της, της έδιδαν επί πλέον να μασήση φύλλα περροδάφνης.

Είναι γνωστόν ότι τα φύλλα αυτά έχουν ένα άρωμα που όμοιάζει πολύ με τó άρωμα τού περριανθιδάου και ότι περιέχουν μίαν ουσίαν που όταν ληφθί εις μεγάλην δόσιν προκαλεί ζάλην συνοδευομένην από φανταστικές παραστάσεις. ‘Εάν ή δόσις αυτή δοθί σε ένα άτομον που έχει ύποβληθί προηγουμένως εις αίσθησαν διάιταν και τού όποιον ο όργανισμός είναι εξητλημένος, τότε μετατρέπεται η ζάλη αυτή εις τó φαινόμενον τού «διχασμού», τó όποιον συναντάται εις όλα τα μέντομα ή άλλα πρόσωπα έχοντα προφητικές ιδιότητες. Τό φαινόμενον αυτό όνομάζεται έτσι διότι όταν εύρίσκεται ένα άτομον υπό την έπιδρασί του είναι τρώγον τινά χωρισμένον εις δύο διαφορετικά και έντώς άσχετα μεταξύ των προόωπα. Τό ένα εξ αυτών είναι τó κοινόν πρόσωπον, ένφ τó άλλο ζή και κινείται εις ένα άλλον κόσμον και έχει την δύναμιν να βλέπη εις τó μέλλον.

‘Η Πυθία εκάθητο, ως γνωστόν, επάνω εις ένα τρίποδα γύρω από τόν όποιον έθγαιναν αναθυμιάσεις από τó ιερών φυτόν τού ‘Απόλλωνος που έβαιαν οι ιερείς. Οι αναθυμιάσεις αυτές επέτειναν την ζάλην της Πυθίας ή όποια εγκατέλειπεν έντώς τόν ίδιον μας κόσμον διά να πλανηθί εις τόν άγνωστον και άνεξιχνίαστον εισέτι κόσμον των μεταφυσικών φαινομένων. Εις την κατάστασιν αυτήν εύρισκομένη έπρόφερε τους περίφημους χρησμούς της περί της τύχης άτόμων, στρατών και λαών ολοκληρών.

Τό μουχαμόρ και τó όλολιχοΰκι

Μεταξύ των διαφόρων έξωτικών φυ-

τών που έχουν την ιδιότητα να δημιουργούν ή τούλάχιστον να εξαπνούν τās μαντικές δυνάμεις των ανθρώπων, άξια ιδιαιτέρας μνείας είναι: τó Μουχαμόρ και τó ‘Ολολιχοΰκι.

Τό Μουχαμόρ φύεται εις την Σιθιρίαν και εις την χειρόνησον της Καπτατίας. Είναι ένα είδος μανταριού που περιέχει μίαν ουσίαν όνομαζομένην μουχαρίνη. ‘Η ουσία αυτή, λαμβανομένη εις μικράς δόσεις έχει τās ίδιās περίπου ιδιότητες με τó όπιον και τά άλλα ναρκωτικά του είδους αυτού. Προκαλεί μίαν ήδονικήν μέθην κατά την διάρκειαν της όποιας βλέπει ο ναρκωθείς διαφόρους φανταστικές παραστάσεις. Εις τó Τουρκεσταν άναμιγνύουν τó Μουχαμόρ μαζί με τó χα-

‘Αρχαίες μάντισσες καίνε μαντικά φυτά για να έμνευσθούν.
(Παράστασις αρχαίου τύμβου)

σις. Κατά τās ήμέρας των μεγάλων θρησκευτικών έορτών, λαμβάνουν όλοι οι ιερείς ισχυράς δόσεις του φυτού αυτού και περιπίπτουν εις μίαν κατάστασιν ναρκώσεως, διά να έλθουν ύστερ πλησιέστερον προς τās θεότητες και να πληροφορηθούν από αυτές τα μέλλοντα να συμβούν.

Τό ‘Ολολιχοΰκι έχρησιμοποιείτο έξ άλλου από τούς αρχαίους Μεξικανούς, ή θρησκεία των όποιων παρέδεχτο την προφητικήν δύναμιν ως προνόμιον των εκλεκτών των θεών. ‘Ο καθηγητής Μανουέλ Ουρβανία ισχυρίζεται ότι τó ‘Ολολιχοΰκι των αρχαίων Μεξικανών είναι τó ίδιο με ένα αυτόν που φύεται και σήμερα εις τó Μεξικόν και τού όποιον τó έπιστημονικόν όνομα είναι ‘Ιπομένα Συντερόλια. ‘Ο ‘Ιησούτης Χενραντέθ, που έγραψε τó 1790 σύγγραμμα υπό τόν τίτλον «Αί άρεταί των ζώων και των φυτών που χρησιμοποιεί η ‘Ιατρική εις την Νέαν ‘Ισπανίαν», περιγράφει ως ακολούθως τί συμπτώματα που έπρεπεν ή χρήση τού φυτού αυτού: «Όταν θέλουν οι ιθαγενείς να συμβουλευθούν τούς θεούς των διά τās μέλλοντα να συμβούν, έτρωγον μεγάλης ποσότηας τού φυτού αυτού και περιέχοντο εις κατάστασιν πραγματικής παραφροσύνης. ‘Εβλεπον τότε ένώπιόν των πλήθος φαντασμάτων και φαντασιολογούσαν κατόπιν οι ιερείς».

Εις την ‘Αφρικήν φύεται και ένα άλλο όμοιον φυτόν, τó Χουάαντο, περί τού όποιον γράφει τά ακόλουθα ο δόκτωρ Ράισμπουργκ: «Οι ιθαγενείς τού ‘Ισημε-

ρινοΰ παρασκευάζουν από τó Χουάντο ένα ποτάν τó όποιον πίνουν εκείνοι οι όποιοι προορίζονται να εκφέρουν προφητείας. Αι συνέπειαι τού ποτού αυτού είνε άφάνταστοι. ‘Ο «προφήτης» περιπίπτει εις κοματώδη κατάστασιν, ήτις διαρκεί δύο έως τρείς ήμέρας. ‘Όταν συνέβη, διηγείται εις τούς ιερείς τās όσα είδε εις την «χώραν των πνευμάτων» και εκείνοι εξαγούν από αυτά πολύτιμα συμπεράσματα διά τās μέλλοντα να συμβούν».

‘Ομοιον με τās άνωτέρω είναι και τó φυτόν Χουάχαμα, ένα είδος καίκτου που φθάνει πολλάκις τó ύψος των 10—15 μέτρων και της όποιας τά φύλλα έχουν επίσης μαντικές ιδιότητες.

‘Η κόκα

‘Η χρήση τού φυτού αυτού από τó όποιον παράγεται ένα από τās γνωστότερα σήμεραν και τās μάλλον διαδεδομένα— δυστυχώς— άνά τόν κόσμον ναρκωτικά, άνάγεται εις τούς αρχαιότατους χρόνους. Οι αρχαίοι ‘Αιτέκοι, οι όποιοι επί τού Μεξικανού αυτοκράτορος Νετζίχαουαλίκογιόθ έδίδασκον την μαντική τέχνη σε ειδικά κολλέγια, μετεχειρίζοντο την κόκα ως είδος λιθανωτού κατά τις θρησκευτικές των τελετών και τις μεγάλες τελετές τού ‘Ηλιοστασίου, για να τονοθούν οι ύπερφυσικές ιδιότητες των ιερέων. Οι ‘Ινκις θεωρούσαν επίσης την κόκα ως ιερών φυτόν.

Στην Αυστραλία οι ιθαγενείς, για να αποκτήσουν προφητικές ικανότητες μασουλούν ένα μεθυστικόν φυτόν με μεγάλη κίτρινα φύλλα που τó όνομάζουν πιτούρι.

Στην ‘Αφρική οι μάγοι για να προκαλέσουν στοές υπό δοκιμασίαν νέους μάγους τó μεθυσί που προηγείται της μεγάλης μνήσεως, τούς δίδουν να πιούν ένα ποτό καμωμένο από μουσκεμένα φυτά άγνωστων προελεύσεως.

Τό πεύγιότλ

Τό δραστηκότερον, όμως, από όλα τās φυτά τού είδους αυτού είναι άσφαλώς τó Πεύγιότλ. Τό παραδοξότερον σύμπτωμα διά τούς κάμνοντες χρήση τού φυτού αυτού είναι ότι όταν άκούουν μουσικήν, την αντίλαμβάνονται όχι με την ακοήν ως μελωδίαν αλλά με την όσάν, υπό μορφήν έχρησμών φανταστικών εικόνων. Πολλοί έπιστήμονες, όπως ο Ρισέ, ο Σαέρλ ‘Ανρϋ, ο δόκτωρ ‘Οσνϋ και άλλοι, ήσυχολήθησαν και εξακολουθούν να άσχολούνται με τās ιδιότητες τού φυτού αυτού, τās δέ πειράματα εις τās όποια προέβησαν και προβαίνουν, τούς παρουσιάζουν καταπληκτικά άποτελέσματα. Τό πεύγιότλ είναι επίσης ένα είδος καίκτου της όποιας οι καρποί δεν έχουν ακάνθας.

‘Ας σημειωθί τέλος ότι και όλα τās γνωστά ναρκωτικά αλλά και ο καφές και τó τσίον, εάν ληφθούν εις μεγάλης ποσότηας, προκαλούν πνευματικήν διέγερσιν. Αυτή είναι ίσως και ή άφορηή διά την όποιαν συνδέεται ο καφές τόσον πολύ με την μαντικήν τέχνην.

‘Η έπιστήμη έρευνά έντατικώς διά να ανακαλύψη ποία σχέσις είναι δυνατόν να άσάσχη μεταξύ των φυτών και της προφητικής δυνάμεως. Δέον έν τούτοις να τονισθί ότι παρ’ όλες τās προόδους που έχει έπιτελέσει, εύρίσκειται πάντοτε πρό ένός μεγάλου έρωτηματικού.

ZAN MARIA

ΝΕΑ από τόν ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

ΜΑΡΘΑ ΧΑΡΕΛΛ

Α ΕΝ πέρασε ακόμη χρόνος που η Μάρθα Χάρελλ απέκαλύθη ως ηθοποιός στο γερμανικό φιλμ «Ο χορός της Όπερας», το οποίο είχε έφετος παντού καταπληκτική επιτυχία και εξακολουθεί να κάνει ακόμη τον γύρο της Ευρώπης. Στο χαριτωμένο αυτό φιλμ, που εδούσαν και οι Αθηναίοι, η Μάρθα Χάρελλ έπαιξε τον πρώτο της ρόλο. Από τότε «γύρισε» ήδη άλλα τέσσερα φιλμ και βρίσκεται αίσίως στο πέμπτο. Έκτος αυτού έχει αναλάβει επίσης ρόλους στο θέατρο, οι δε κινηματογραφικές εταιρίες της κάνουν αδιάκοπα νέες προτάσεις.

Όλα αυτά βέβαια είνε αποτελέσματα της μεγάλης επιτυχίας που είχε στο πρώτο της φιλμ χάρις στο λαμπρό παίξιμά της. Οφείλονται όμως, άναμφιστοήτως, και σε κάτι άλλο ακόμη: στην εξαιρεσία ομορφιάς της. Δεν μπορεί κανείς να βρεί στη ζωή εύκολα τόσο όμορφες γυναίκες. Όταν κανείς στέκεται απέναντι στη Μάρθα Χάρελλ έχει την εντύπωση ότι βλέπει το άριστο έργο καμάνος αρχαίου Έλληνα γλύπτου. Οι γραμμές τόσο του προσώπου όσο και του σώματός της έχουν την άψογη ομορφιά των αρχαίων ελληνικών αγαλμάτων. Με την διαφορά που η Μάρθα Χάρελλ δεν είναι από μάρμαρο. Είναι μια όμορφη ζωντανή, γεμάτη χάρη και αρμονία.

Οι κινήσεις της, λίγο αργότερες, είναι ένα ποίημα χάριτος. Οι φωτογράφοι είναι ενθουσιασμένοι μαζί της. Δεν έχουν καν να της υποδείξουν να πάει να φέρει την τσάντα της. Όπως και αν την τραβήξουν, είτε φάς, είτε προφίλ, είτε όρθια, είτε καθιστή, είναι βέβαιο ότι η φωτογραφία τους θα παριστάνει την ίδια την ομορφιά έναρξημένη σε μια γυναίκα.

Παρά τις μεγάλες της επιτυχίες στην οθόνη, η Μάρθα Χάρελλ είναι στην πραγματική της ζωή, έξω από τον κινηματογράφο, μια απλή και ανεπιτήδευτη γυναίκα. Είναι Βιεννέζα και σπούδασε θέατρο στην αγαπημένη της πατρίδα. Έγινε έπαιξε στο θέατρο του Μονάχου όπου είχε μεγάλο σουξέ ως «Βιόλα» στο έργο του Σαίξπηρ «Όπως σάς αρέσει». Κι' έπειτα προσελήθη στο Βερολίνο, όπου ένα βράδυ έπαιξε με μεγάλη υπερδιέγερση στο έργο «Εφτά σπαθιά» ξέροντας ότι στην πλατεία καθόταν ο μεγάλος σκηνοθέτης Γκέτα φον Μπόλδερν. Δίνε μέρη αργότερα είχε προσλη-

Μάρθα Χάρελλ, η πτερ με την εκπληκτική ομορφιά των Ελληνικών αναγλύφων.

στη Βιέννη, τρέχει στο σπίτι της, στο Χίτσιγκ, φοράει μια ποδιά και ταξεί: τις κόττες της...

PENNIEΣ

★ Μόλις πειν από λίγες μέρες ο γνωστός Γερμανός σκηνοθέτης Έριμπερτ Μάις άρχισε τις εργασίες του γυρίσματος ενός νέου μεγάλου κινηματογραφικού έργου που θα έχη τον τίτλο: «Σίλλερ».

Τόν ρόλο του Σίλλερ θα υποδυθί ο νέος μεγάλος δραματικός της Γερμανίας, ο Χόρστ Κάσπαρ. Ο νεαρώτατος αυτός καλλιτέχνης είναι ένας

φθι στον κινηματογράφο για να παίξει τον πρώτο της ρόλο στο φιλμ «Ο χορός της Όπερας». Η φήμη πήρε το όνομά της για να το διαδώσει στον κόσμο...

Μολαταύτα υπάρχουν στιγμές που η Μάρθα Χάρελλ βρίσκεται μόνη. Και τις στιγμές αυτές τις χρησιμοποιεί για να μελετά τους ρόλους που της άρσουν με την παλιά της δασκάλα της δραματικής. Τέλος, υπάρχουν ακόμη και μέρες που η Μάρθα Χάρελλ είναι ελεύθερη. Και τότε ταξιδεύει με ένα εύτυχο παιδί και γαϊόγελο

από τους καλύτερους δραματικούς ηθοποιούς του γερμανικού θεάτρου. Γιό πρώτη φορά εμφανίστηκε έφετος σι βερολινέζικη σκηνή ως «Πρίγκιπς του Αμδούργου» με πρωτοφανή για έναν τόσο νέο καλλιτέχνη επιτυχία.

Έναν επίσης από τους πρωτεύοντες ρόλους θα παίξει ο Χάινριχ Γκεόργκε που εθριάμβευσε τελευταία στο φιλμ «Ο ταχυδρόμος». Στον «Σίλλερ» ο Γκεόργκε θα εμφανισθί ως Δούξ Κάρολος Εγγένιος της Βυρτεμβέργης. Ως γνωστόν ο ήγμων αυτός ήταν μεγάλος αντίπαλος του φιλελευθέρου και ένθουσιώδους ποιητού. Είναι το πρότυπο των άριστοκρατών εκείνων το 18ου αιώνα που προσκολλημένοι στην παράδοση και στις παλιές αντιλήψεις, δεν είχαν το θάρρος και την θέληση να παραδεχθούν την εμφάνιση νέων ιδεών και την επικρατήσει νέων πολιτικών και κοινωνικών έρχων.

Τέλος ένα από τους πρώτους γυναικείους ρόλους του φιλμ θα παίξει η δημοφιλής και στην Ελλάδα Λίλ Νταγκ-κόβερ. Η γοητευτική αυτή καλλιτέχνης θα εμφανισθί ως Φραντσίνα φον Χοενχάιμ, έρωμένη του Δουκός. Η «Φραντσίνα», όπως την ονομάζει χαϊδευτικά ο Δούξ, έχει πολύ μεγάλην επιρροήν επάνω στον παράξενο και αδιάλλακτο Κάρολο. Όταν μαθαίνει τον άγωνα του νεαρού Σίλλερ δεν άργει, χωρίς καλὰ-καλὰ να το καταλάβει και η ίδια, να προσχωρήσει στο κίνημα του ποιητού.

★ Ο Μπεντζαμίν Τζίλι, ένας από τους πιο δημοφιλείς και αγαπητούς καλλιτέχνες του τραγουδιού, «γυρίζει» τώρα — γερμανικά και ιταλικά — ένα νέο φιλμ με τον τίτλο «Ονειρώδης μουσική» και σκηνοθέτη τον γνωστό Βεννέζο Γκέτα φον Μπόλδερν.

Τό «γύρισμα» της ταινίας αυτής παρουσιάζει αρκετές δυσκολίες από τό γεγονός ότι «γυρίζεται» συγχρόνως σε δυό γλώσσες. Στις περισσότερες σκηνές έκτελείται διπλή εργασία: μια φορά με τους Γερμανούς και μια φορά με τους Ιταλούς πρωταγωνιστές. Βέβαια ο Τζίλι παίζει και στις δυό περιπτώσεις. Επίσης και η πρωταγωνίστρια, η γοητευτική Μάρθα Χάρελλ διμυεί τα ίδια λόγια μια φορά Ιταλικά και μια φορά στη μητρική της γλώσσα. Τα άλλα πρόσωπα όμως που παρουσιάζονται είναι... διπλά. Δηλαδή τον κάθε ρόλο παίζουν αμοιβαία ένας Γερμανός και ένας Ιταλός ηθοποιός.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ

ΑΥΤΟ δυνέβη πραγματικά

Η ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ ήταν η μόνη πραγματική μου φίλη κατά τα παιδικά μου χρόνια και η μόνη με την οποία εξακολούθησα να έχω φιλικό σύνδεσμο στην μετέπειτα ζωή. Όταν πηγαίναμε μαζί στο Άρσάκειον, συζητούσαμε με όλη μας την κοριτσίστικη σοβαρότητα για τον καιρό που θα γινόμασταν «κυρίες». Και όταν αργότερα γίναμε πραγματικά κυρίες, μιλούσαμε πάντοτε με μεγάλη ευχαρίστηση για την εποχή που είμασταν Άρσάκειδες. Μυστικά δεν είχαμε μεταξύ μας, ούτε τότε ούτε και τώρα. Μαζί σχολιάζαμε τα μικρά μας νεανικά φλέρτ και μαζί μιλούσαμε για τους άνδρες μας και την συζυγική ζωή εν γένει.

Και όμως! Η Χαρίκλεια είχε τό μεγάλο της μυστικό που δεν τό έμαθα δυστυχώς παρά μόνον όταν ήταν πια πολύ άργα και όταν είχαμε γίνει πια μοιραίως και οι δύο μας δυστυχημένες. Το μυστικό αυτό δεν μου τό απέκαλυψε καν ή ίδια. Τό έμαθα από τον άνδρα της, έναν χαριτωμένο άνθρωπο, με εξαιρετική μόρφωση, θαυμάσια θέση και απέραντη λατρεία για την γυναίκα του. Έκείνος και εγώ γίναμε τα τραγικά θύματα της ελαφρομυαλίας της Χαρίκλειας, που τό έχω μετανιώσει φαντάζομαι πολύ πικρά.

Ο άνδρας της είχε όλα τα χαρίσματα εκτός ίσως της ομορφιάς. Είχε από την άποψη αυτή μια μέτρια, κοινή εμφάνιση. Ο δικός μου πάλι άνδρας δεν είχε ίσως κανένα άλλο χάρισμα εκτός από την ομορφιά. Ένα χρόνο μετά τον γάμο μας είχα πάρει την απόφαση να τον χωρίσω επειδή με παραμελούσε, όχι για τις δουλειές του, αλλά για να κυττάζει άλλες.

Έβλεπα εν τούτοις υπομονή επειδή ήξερα ότι τό διαζυγίο μου τό ήταν ο θάνατος της γριφάς μητέρας μου που βρίσκονταν από καιρό κατάκοιτη και με νόμιζε εύτυχημένη στο πλευρό του συζύγου μου. Αργότερα μετανόησα πολλές φορές που δεν έξετέλεσα την απόφαση που είχα πάρει. Νόμιζα πως τό είχα ξεχάσει και τό είχα δημιουργήσει στο μεταξύ κάποια κινυόζοζια ζωή. Σήμερα όμως δεν μετανοώ πια.

Δεν τό ξεχάσω ποτέ μου εκείνο τό άπόγευμα που με επισκέφθηκε ο άνδρας της Χαρίκλειας για να μου φέρει την άπιστία είδηση. Ήταν σκυθρωπός και μπορούσα να βάλω στοίχημα ότι είχε κλάψει πολύ. Κατάλαβα από την πρώτη στιγμή που τον αντίκρισα ότι κάτι δυσάρεστο είχε συμβεί, αλλά τό μυαλό μου πήγε

μάλλον σε άρρώστεια ή σε κάτι παρόμοιο. — Τί συμβαίνει; τον ρώτησα. Γιατί φαίνεται τόσο στενοχωρημένος;

— Έχω όλους τους λόγους να είμαι στενοχωρημένος, μου άποκρίθηκε, και λυπούμαι πολύ που σε λίγο τό στενοχωρηθής κι' εσύ. Δεν φταίω όμως εγώ.

Χωρίς να προσθέσει άλλη λέξη έβγαλε ένα άσπρο χαρτί από την τσέπη του και μου έδωσε να διαβάσω τά λόγια που ήταν γραμμένα από τό χέρι της Χαρίκλειας.

«Σπύρο,

Καταλαβαίνω πόσο τό πονέσες όταν τό διαβάσης αυτές τις γραμμές. Δεν γινόταν εν τούτοις διαφορετικά. Άγαπούσα από καιρό τον Πέτρο και δεν μπορούσα να είμαι πια ή τίμια αντίταξη γυναίκα σου. Έφουγα σήμερα μαζί του. Δεν τό με ξαναείδης. Σε παρακαλώ να μη δημιουργήσης σκάνδαλο. Δεν τό μπορέσης ν' αλλάξεις τίποτα. Άλλως τε σπανίζονται οι άνθρωποι που τό εύκολα τό ξαναβρίσκουν. Ο Πέτρος σε παρακαλεί να μην τον πληροφωρήσης εσύ. Καθώς λέει, δεν τό στενοχωρήσει καθόλου αυτό τό γεγονός, επειδή ή ζωή τους ήταν κάθε άλλο παρά άρμονική.

Χαρίκλεια

Όταν τελείωσα τό διάβασμα, γύρισα και κύτταξα τον Σπύρο. Τά μάτια του ήταν καρφωμένα επάνω μου και είχαν μαν έκφραση σαν να με ρωτούσαν: «Και τώρα»;

Τού έπέστρεψα τό γράμμα και σαν για άπάντηση στο έρώτημα των ματιών του είπα:

— Δεν μένει άλλο παρά να τους περιφρονήσουμε. Ο Πέτρος είχε τουλάχιστον τό γυναικείο σ' αυτόν και είπα ότι δεν τό στενοχωρηθώ. Εί! Λοιπόν. Δεν τό στενοχωρηθώ. Δεν τό άξίζει να στενοχωρηθώ κι' αυτόν, όπως δεν της άξίζει κι' εκείνης να στενοχωρηθής εσύ.

— Έσύ όμως δεν τον άγαπούσες τον Πέτρο. Ένθ' εγώ...

— Την άγαπούσες; Σε βεβαιώνω ότι όχι. Δεν άγαπούσες την Χαρίκλεια που σε άπάτησε με τον Πέτρο. Άγαπούσες μόνον έντελώς διαφορετική Χαρίκλεια. Μία τίμια, ήθικη και άφωτισμένη στην άγάπη σου γυναίκα. Τί τό κοινό άπόρρητο μεταξύ εκείνης και της Χαρίκλειας που κλώτσησε την άγάπη σου για ν' άκολουθήσει έναν άλλον που ήταν επί πλέον ο άνδρας της πιο καλής της φίλης.

Εξακολούθησα να μιλάω για ώρα πολλή. Και τά λόγια μου έβγαζαν τόσο άθρονητα και ήταν τόσο πειστικά, ώστε ο Σπύρος μου έσφιξε φεύγοντας τό χέρι φιλοφρονώντας: «Σ' ευχαριστώ. Μου έκαναν μεγάλο καλό οι λόγια σου».

Όταν έμεινα όμως μόνη κατάλαβα ότι ή πολυλογία μου δεν είχε άλλον λόγο παρά να με άπομακρύνει από την πραγματικότητα. Μιλούσα για τον καιρό

του Σπύρου επειδή δεν ήθελα ν' άφήσω στον έαυτό μου καιρό να σκεφθώ τον δικό του καυμό. Ντρέπομαι που τό έμολογώ. Είναι, όμως αλήθεια: Όταν έμεινα μόνη, έκλαψα όσο δεν φανταζόμουν ποτέ ότι τό μπορούσα να κλάψω. Προσπάθησα να δικαιολογηθώ στον έαυτό μου. Είπα πως έκλαψα από θυμό για την άδιάντροπη συμπεριφορά εκείνης που είχα θεωρήσει για την πιο καλή μου φίλη. Έγστρα είπα ότι έκλαψα επειδή ή άληθοπαγωγή των δύο ερωτευμένων ήταν μία προσβολή του γυναικείου εγωισμού μου. Βρήκα και πολλές άλλες παρόμοιες δικαιολογίες για τά δάκρυά μου. Μά στο τέλος κατάλαβα ότι όλες αυτές οι δικαιολογίες δεν τό μπορούσαν ν' αλλάξουν την μία και μοναδική αλήθεια. Έκλαψα επειδή άγαπούσα τον Πέτρο! Τό είχα υποψιασθί πολλές φορές ότι κάτω από τό έπιφανειακό μίσος που έτρεφα εναντίον του, κρυβόταν μία μεγάλη άγάπη.

Λίγες μέρες αργότερα με επισκέφθηκε πάλι ο Σπύρος. Φαινόταν έντελώς ήρεμος και τίποτα δεν πρόδινε ότι ο άνθρωπος αυτός είχε περάσει μία τέτοια ψυχική τρικυμία.

— Είχες δίκιο, μου είπα. Άποφάσισα να μην ενδιαφερθώ πια γι' αυτόν. Άς γίνη ό,τι θέλει. Άς εύτύχησει ή άς δυστύχησει στην άγκαλιά του άλλου. Για μένα είναι μία πεθαμένη. Την είδοποίησα μάλιστα ότι υπέβαλα αίτηση διαζυγίου. Έτσι, για την τάξη.

— Την είδοποίησες; ούηνησα με άγωνιάδη φωνή. Πού την είδοποίησες;

— Έμαθα από την άλλη ημερα κιόλας ότι τό ζευγάρι είχε καταφύγει στο έξοχικό σπίτι, του Β. στην Βουλιαγμένη.

— Ναι, ναι. Τό γνωρίζω αυτό τό σπιτάκι, είπα. Είχα μείνει κι' εγώ κάποτε εκεί μαζί με τόν...

Δεν ποόφερα τό όνομα του Πέτρου επειδή είχε άρchiσει να τρέμει ή φωνή μου. Όταν όμως έφυγε ο Σπύρος, αίσθανόμνα μία μεγάλη ανακούφιση. Ηθέλα να μείνω μόνη. Νά σκεφθώ και να ξανακλάψω.

Πήγα τό ίδιο άπόγευμα στην Βουλιαγμένη. Πού βρήκα αυτό τό θρόνο; Χτύπησα την πόρτα της έρωτικής του σφαλίας. Με κύτταξαν στην άρχή και οι δύο κατάπληκτοι. Έγστρα εκείνος άρχισε να μου λέει:

— Έλλη. Σε παρακαλώ. Μην κάνης σκάνδαλο. Δεν έχει κανένα σκοπό. Άλλωστε τό γνωρίζεις πια καλά από έμένα ότι δεν με άγαπούσες και ότι δεν σε άγαπούσα. Δεν σε άγάπησα ποτέ.

«Δεν με άγάπησε ποτέ!» Τό ήξερα. Ήταν όμως ή πρώτη φορά που τό άκουγα τόσο επίσημα και κατηγορηματικά. Τόν κύτταξα περιφρονητικά και ύστερα είπα:

— Μη φοβάσαι. Δεν ήλθα για σκάνδαλο. Ηθέλα μόνον και μόνον για να συζητήσω μαζί σου τις λεπτομέρειες του δια-

(Συνέχεια εις την σελίδα 35)

—Δέν θά είναι πολλός καιρός που έχασατε τον άνδρα σας...

Η ΧΗΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΤΑΝ μιὰ γυναίκα θέλη πραγματικά νά παντρευθῇ, μπορεί πάντοτε νά βρῇ σύζυγο. Ἀς τ' ἀκούσουν αὐτό γιά νά παντρευθῶν ὅλες οἱ γεροντοκόρες. Ἀρκεῖ μόνον νά θελήσῃ πραγματικά ἡ γυναίκα νά παντρευθῇ καί τότε δέν τήν σταματᾷ τίποτε. Ἐάν δέν μέ πιστεύετε θά σᾶς τὸ ἀποδείξω μὲ τὸ παράδειγμα τῆς Σμαράγδας Βερνέο, ἡ ὁποία δέν εἶχε ἄλλο ὄπλο γιὰ τὸν ἔρωτα παρὰ μόνον ἓνα καλεῖται σῶμα. Ὅσο γιὰ τὰ ἄλλα, ἦταν ἄσχημη κι' ἄχαρις. Εἶχε κατὰ μικροσκοπικά μάτια, χέλια πολλὰ χονδρά, ἄσχημη μύτη, κατὰ θεομύθενά μαλλιά καί ἐπὶ πλέον μιὰ φωνὴ ἀπαίσια. Ὅπως ὅλα τὰ κορίτσια τῶν ἐπαρχιῶν, περίμενε κι' αὐτὴ τὸν ἔρωτα ὑπομονητικά. Ὅταν ὅμως εἶδε δὴν εἶχε φθάσει στὸ μέσον τῆς ζωῆς της καί κανένας δέν εἶχε παρουσιασθῇ, ἐπῆρε μιὰ δυνατὴ δόση φουτουρισμοῦ καί ξεκίνησε πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἔρωτος, ὡς ἐνδεχόμενον νὰ πελοῖ τὸ δοννὸ νὰ ῥεθῇ. ὡς σὺ τὸν, πῆγε ὁ ἴδιος πρὸς τὸ δοννὸ.

Ἡ Σμαράγδα Βερνέο ἄφησε λοιπὸν τὸ χωριὸ της μαζί μὲ ὅλες τὸς προλήψεις καί ξεκίνησε γιὰ τὴν πόλιν. Ἐκεῖ ἄρχισε νά ἐμφανίζεται παντοῦ, στίς ἐκκλησίαις, στὰ θέατρα.... Τίποτα. Διέσχισε τὴν θάλασσα, πῆγε σὲ ξένες χώρες, ἀποτάθηκε σὲ διάφορα πρᾶγματα γάμων, τίποτα! Συχνὰ ἐλάμβανε ἀπαντήσεις στίς διάφορες αἰτήσεις της, ἀλλὰ στὴν πρώτη συνάντησιν οἱ διάφοροι ὑποψήφιοι ἐτρέποντο εἰς φυγὴν.

Ἡ καὶ μὲν ἡ Σμαράγδα εἶχε πλέον ἀπελπισθῇ. Ἐγινε μετριοφύλη, ὀλιότροπη, μελαγχολικὴ καί ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς τόσο ἡ ἐπιθυμία της νά παντρευθῇ γινόταν

ἐντονότερη. Εἶχε μεταχειρισθῇ μερικὰ διαβολικά μέσα γιὰ νά τραβήξῃ τὸ γένος τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καί τὰ μέσα αὐτὰ ἀκόμα δέν ἔφεραν ἀποτέλεσμα στὴν περίπτωσιν τὴν δική της. Δέν ἔκανε πλέον διακριθεῖς τάξεις, ἡλικίας, ἐπαγγέλματος. Ὅα παντρευόταν ἕναν οἰονδήποτε ἄνθρωπο ποὺ θὰ τῆς εἶδε τὸ δικαίωμα τῆς μητρότητος, τῆς χαρᾶς αὐτῆς ποὺ γεννιέται μέσα στὸν πόνο καί ποὺ ὀνύεισαν ὅλοι οἱ καλλιέχοντες τοῦ κόσμου.

Κάποτε, σὲ μιὰ συγκέντρωση ἀκουσε νά γίνεται λόγος γιὰ τὴς χήρας. Ἐλεγον ὅτι αὐτὲς ἔχουν πολλὰ περισσότερες ἐπιτυχίες ἀπὸ τὴς ἀνύπαντρες. Δέν γνώριζε κανεὶς τὸ γιατί, ἀλλὰ πάντως τὸ γενικὸ συμπέρασμα ἦταν αὐτό. Ἀκολουθώντας τὴν λογικὴ, θὰ ἔπρεπε νά συνέβαινε τὸ ἀντίθετο, ἀλλὰ μήπως μπορεί κανεὶς νά βρῇ λογικὴ στὸν ἔρωτα; Ἀλλοίμονο στίς γυναῖκες ἂν ὑπῆρχε λογικὴ στὸν ἔρωτα! Κάποιος κύριος στερέωσε τὸ ἐπιχειρηματικὸν μὲ ἓνα παράδειγμα:

«Σ' ἓνα σπίτι ὑπῆρχαν τέσσερες ἀδελφές, τρία κορίτσια καί μιὰ χήρα. Τὰ κορίτσια ἦσαν νοστιμώτατα, ἡ χήρα μᾶλλον ἀσχημοῦλα. Ἐ! λοιπὸν, τὰ κορίτσια γέμισαν περιμένοντας τὸν πρίγκιπα τῶν ὀνείρων τῶν, ἐνῶ ἡ χήρα ξαναπαντρεύθηκε». Ποῖος μπορεί νά ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενον αὐτό;

Ἡ Σμαράγδα προσπάθησε νά φέρῃ μερικὰς ἀντιρρήσεις, ἔκανε χίλιες ἐρωτήσεις, ἀλλὰ ὁ κύριος σήκωσε τοὺς ὤμους καί τῆς ἀπήντησε:

— Ναί, ἔχετε δίκιο, στὴν θεωρίαν τὰ πράγματα ἔχουν ὅπως τὰ λέτε εἰσεῖς, ἀλλὰ ἡ πραγματικότητα εἶναι ὅπως τὰ λέγω ἐγώ. Θὰ ἦσαν φυσικότερο νά τραβᾷ περισσότερον τὸ κορίτσι, τὸ ἄκοιτο ἄνθος, μὲ τὴν ἀγνὴν παρθενιά, τὸ ἀνέπαφο ὄνειρο... Καί ὅμως οἱ χήρες ξαναπαντρεύονται, παίρνουν πολλές φορές δύο καί τρεῖς συζύγους καί τὰ κορίτσια μένουν στὸ ῥαφί.

Ἡ Σμαράγδα μὲ μάτια βγαλμένα ἔξω ἀπὸ τὴς κόγχης τους ἀπὸ τὴν ἐκπληξή, σκέφθηκε, σκέφθηκε, καί τῆς ἤλθε, ἐπὶ τέλος, μιὰ ἰδέα: «Α! δέν ἦταν καί τότε τρομερὴ. Βρῆκε μιὰ πρόφαση καί ἐγκατέλειπε τὴν παρέα της. Αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νά βρεθῇ μόνη της ἔξω γιὰ νά σκεφθῇ καλλίτερα. Στὸ σπίτι της ἡ νέα σκέψις ἐξηκολούθησε νά τὴν τυραννῇ: ἐπῆρε μάλιστα τὴν μορφή ἑνὸς σπιτιοῦ, ἐνὸς κήπου, μιᾶς κοίτης καί στὴ μέση ὅλων αὐτῶν ἐβλεπε τὸν ἐαυτὸν τῆς εὐτυχισμένης. Τέλος πάντων δέν μπόρεσε νά ἀνθέξῃ στὸν πειρασμὸ ποὺ ἀντιπροσώπευε ἴσως τὴν εὐτυχίαν τὴν νύκτα. Ἐπῆρε ὅμως νά πάῃ σ' ἓνα μέρος ὅπου δέν τὴν γνώριζαν. Μέσα στὸ τραῖνο τὸ ἔνειρό της ἐξηκολούθησε, ζωντανέμενο μάλιστα ἀπὸ τὸν πραγματικὸν ὕπνον ποὺ τὴν ἐπαιρνε ποὺ καί ποῦ. Ἐφθασε, ἐπὶ τέλος, στὴν Νεάπολιν, στὴν πόλιν τὴν ὁποίαν εἶχε γνωρίσει κι' ἀγαπήσει ἀπὸ τὰ διάφορα βιβλία, στὰ διάφορα τραγούδια, καί νά τὴν τώρα ποὺ τὴν καλοσπορίζει κι' αὐτὴ μὲ ἀνοιχτὰς ἀγκάλες, τῆς δειχνε τὴν μαγείαν τοῦ κόλπου της, τὸ δελουδο τοῦ σφαναοῦ της, τὴν μαγείαν τῆς πόλεως αὐτῆς ὅπου ἔζησαν τόσοι μεγάλοι ἔρωτες.

Ἀμέσως ἔθεσε σὲ ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιόν της. Μὲ τὸ πρόσωπο σχεδὸν σκεπασμένο κι' ἀθάτο κάτω ἀπὸ τὸ πυκνὸ πένθιμο βέλο, μὲ τὴν ψηλὴ κορμοστασιά ὀλίγον τι κυρτὴ ὅπως τὸ ἐπέβαλλαν οἱ περιστά-

σεις, περνοῦσε κατὰ τὴς τελευταῖες ἡμέρας τοῦ Σεπτεμβρίου ἔξω ἀπὸ τὴς διττοῦς τῶν διαφόρων καταστημάτων, πῆγαν νά σὲ κανένα βιβλιοπωλεῖο ν' ἀγοράσῃ κανένα βιβλίον, ἀνέβαινε μὲ ἐπιμέλεια τὰ σκαλοπάτια τῶν ἐκκλησιῶν, σταματοῦσε κι' εἶδεν ἓνα μικρὸ νόμισμα σὲ κανένα φτωχό...

Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα διάφορα βλέμματα σταμάτησαν μὲ προσοχὴ πάνω της, κανεὶς ὅμως δέν τὴν ἀκολούθησε, κανεὶς δέν τῆς μίλησε. «Περίεργο!» σκέφθηκε. Ὁ ταμίας ἐνὸς βιβλιοπωλείου τὴν ρώτησε: «Δέν θὰ εἶναι πολλὴ καιρὸς ποὺ ἐχάσατε τὸν ἄνδρα σας;» Ἐκεῖνη τοῦ ἀπάντησε μόνον μὲ ἓνα κίνημα τοῦ κεφαλιοῦ. Θὰ ἔπρεπε ἴσως νά παρέμενε περισσότερον σ' αὐτὸ τὸ βιβλιοπωλεῖο, νά ψάξῃ γιὰ ἄλλα βιβλία, νά τὸν προκαλέσῃ νά τῆς κἀνῃ κι' ἄλλες ἐρωτήσεις, νά ἐλκύσῃ τὸ ἐνδιαφέρον του καί τὰ ἄλλα θὰ ἐρχόντουσαν μόνον τούς...

Αὐτὰ σκέφθηκε ὅταν ἐφυγε ἀπ' ἐκεῖ. Τὴν ἐπομένη θὰ ξαναπῆγαινε πάλι στὸ ἴδιον κατάστημα, ἀλλὰ τὴν ἐπομένη ἔμαθε ὅτι εἶχαν μεταθέσει τὸν ταμία καί στὴ θέση του βρῆκε μιὰ κυρία. Ἡ Σμαράγδα βρῆκε ἀπὸ τὸ κατάστημα βλαστημόντας τὴν τύχη της, κι' ἄρχισε πάλι τὸν γύρο τῶν διαφόρων καταστημάτων, πῆρε ὅλους τοὺς δρόμους τὸν ἑαυτὸν ἀπὸ τὸν ἄλλον χωρὶς ἄλλο ὄφελος ἀπὸ μερικὰς βιαστικὰς ματιές. Κάποιος κύριος ποὺ φοροῦσε κι' ἐκεῖνος πένθος τὴν ρώτησε τὸ ὄνομα ἐνὸς δρόμου, κάποιος νεαρὸς στὸ δρόμῳ τῆς ἐπρότεινε νά τὴν συνοδεύσῃ κι' ἐκεῖνη τοῦ ἀπήντησε μὲ τὴν τόσο... συμπληρωτικὴ φωνὴ τῆς σὲ ὅπως πολλὰ ἀγριεμένο, ποὺ ὁ ἄνθρωπος ἐτρόπη εἰς φυγὴν. Κάποιος ἄλλος τῆς εἶδωσε μιὰ τοιμπατὴ σ' ἓνα αἰνεῖμα κι' ἔλαβε εἰς ἀντάλλαγμα ἓνα ὠραῖο μπάτισ. Βλέπετε ἡ ἐπαρχιώτισσα δέν μπόρουσε τόσο εὐκόλα νά συνήθισῃ τὴν διαφθορὰ τῆς πόλεως.

Πέρασαν ἔτσι ἀκόμα μερικὲς ἡμέρες καί τότε τῆς ἤλθε ἓνα γράμμα ποὺ φώτισε τὴν ψυχὴ της, ποὺ τῆς ἔφερε ἕναν ἥλιο ἀνοξιάτικο μέσα στὴν ζωὴ της καί ποὺ τῆς ἐπέτρεψε νά φθάσῃ τὰ ἀνώτερα ὕψη τῆς ἐλπίδος καί τῆς χαρᾶς.

Τὸ γράμμα εἶπε:

«Μὴν παραξενευθῆτε μὲ τὸ γράμμα μου. Δέν εἶδα ἀκόμα τὸ πρόσωπό σας. Εἶδα μόνον τὸ πέλλο σας, τὰ μαῖρα σας τὰ ροῦχα, τὴν λύπη σας ποὺ σχηματίζει γύρω σας ἓνα γλυκὸ μυστήριον, ποὺ σᾶς πλαισιώνει μὲ μιὰ ἀφαντὴ χάρι. Αὐτὰ εἶδα καί μὲ μαγεύσατε. Σκέφθηκα τὴν ἀνάστασιν τῆς ψυχῆς σας ἐναντὶ τῶν ἀτυχιῶν. σκέφθηκα τὴν ψυχικὴν σθένος θὰ ἔχετε ἀποκτήσῃ μέσα στὴν μοναξιά σας, σκέφθηκα τὴν γλῶσσαν τοῦ βλέμματός σας ποὺ θὰ μοιᾶξῃ σὺν τὸν ἥλιο ἀπελευθερωμένο ἀπὸ τὰ σύννεφα καί ἤλθα μὲ τὴν πρόθεσιν νά σᾶς ζητήσω νά γίνεσθαι γυναίκα μου. Εἶμαι ποιητής. Ζῶ μέσα σὲ μιὰ δική μου σφαῖρα, ἔχω ὅμως καί θετικὰ εἰσοδήματα. Προτιμῶ νά παντρευθῶ μιὰ χήρα ἀπὸ ἓνα κορίτσι. Ἡ χήρα εἶναι τὸ ἀτσάλι ποὺ ἀντέχει στίς ἁπλότητες τῆς ζωῆς, ἐνῶ τὸ κορίτσι εἶναι τὸ τρομερὸ ἀγνωστο. Ἡ μιὰ εἶναι τὸ ἀνοικτὸ βιβλίον, τὸ χρυσάφι ποὺ λάμπει σὺν ἥλιῳ, ὁ θρησκευτὸς ποὺ ἐκθέτει τοὺς ποντίμους λίθους του, ἡ ἄλλη εἶναι τὸ κλειστὸ βιβλίον, τὸ μπερμερὸν μέσα σὲ ὁποῖο δέν ἔξοι κανεὶς τί δὲ βρῇ. Αἰσθάνομαι: δι' ἃς ἀναπῶ, καί ἔχετε ὅταν ἓνα ποιητὴς ἐρωτεύθῃ μιὰ γυναίκα, τὴν ἀγαπᾷ πολλὰ διό-

τι τὴν ἀγαποῦσε καί προτοῦ τὴν γνωρίσῃ, ζοῦσε μέσα στὴν ψυχὴ του ἀπὸ καιρὸ, ἦταν γι' αὐτὸν τὸ τέλος, τὸ φῶς, ἡ ποιήσις. Σεῖς εἰσαθε τώρα γιὰ μένα ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ ὀνείρου μου, ἡ συνέχεια αὐτοῦ μέσα στὴν ζωὴ. Ἀκούσατέ με. Ὅταν εἶδα τὸ πέλλο σας νά φουσκῶνῃ στὸν ἄνεμο, δύο εἰκόνες χαράχθηκαν μέσα στὴν ψυχὴ μου: Ἡ πρώτη ἓνα καρδί, ποὺ ἐκκινούσε γιὰ τὸ ταξίδι τοῦ ὀνείρου, ἐνῶ ὁ ἥλιος τὸ στεφάνωνε μὲ ἓνα ὀλόχρυσον στέμμα. Ἡ ἄλλη τὸ φτερούγιμα τῆς νίκης! Ἐσεῖς εἰσαθε ἡ φτερωτὴ νίκη, ἡ νικητρία βασίλισσα ποὺ μοῦ πῆρε ἀπρόδοπα τὴν ψυχὴ!»

Ἡ Σμαράγδα νόμιζε στὴν ἀρχὴ πὼς ἀνιερνύονταν: φοβήθηκε γιὰ τὸ λογικὸν της. Ἐπειτα τοῦ εἶδωσε ραντεβού καί δύο μῆνες ἀργότερα, ἦταν κυρία Σιριέτι. Πὼς ἐξήγησε τὴν χρεῖαν; Ἀ! αὐτὸς εἶναι δικὸς της λογαριασμός. Ἀλλὼς τε, μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ποιητοῦ καί δι' αὐτοῦ τὸ ἀπρόδοτον ἔχει ἓνα ἱδιαίτερον θέλημα!

ΟΝΟΡΑΤΟ ΔΑ ΣΤΕΛΛΑ

Πρὸ ἑβδομήντα ἐτῶν εἰς τὸ Παρίσι

Ἡ σημερινὴ ἡμέρα τῆς Γαλλίας ἐνθυμίζει τὸν πόλεμον τοῦ 1870. Τότε, ὅπως καί τώρα, τὰ γερμανικὰ στρατεύματα εἰσῆλθαν στὸ Παρίσι, ἔπειτα ἀπὸ ἓνα ἀγῶνα ποὺ διήρκεσε ἡμερᾶς μῆνες.

Κατὰ τὸ τετράμηνον αὐτὸ οἱ Παρισινοὶ ὑπέφεραν τρομερὰ ἀπὸ τὴν πείνα, ὅπως τὸ πιστοποιεῖ ἡ φράσις ποὺ ἀναγράφουν οἱ ἱστορικοὶ: «Δέν εἶχε μείνει τίποτα πλέον: οὔτε γάτος, οὔτε σκύλος, οὔτε ποντίκιον».

Γιὰ νά γίνῃ καλύτερα ἀντιληπτὴ ἡ φράσις αὕτη, ἀντιγράφω ἀπὸ μερικὸς καταλόγους ἐστιατορίων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης: «Φιλέτο γάτου μὲ χόρτα, φράγκα 6. Ροζμπὴ ἡμίονου μὲ μακαρόνια, φράγκα 9» κλπ. Τὰ ποντίκια ἐλευθέρωντο ἐκλεπτὴ τροφὴ, καί διετιμῶντο ὡς φράγκα τὸ ἓνα! Σημειωτέον ὅτι ἡ ἀξία τοῦ φράγκου ἐκείνης τῆς ἐποχῆς ἦταν πολλὰ ἀνωτέρα τοῦ σημερινοῦ. Καί ἐφόσον ἐπρόκειτο γιὰ μουλάρια, γάτες καί ποντίκια, οἱ Γάλλοι ὑπέφεραν ἀκριτὰ καρτερικὰ τὴν κατάστασιν. Τοὺς ἐστοίχιζε 3. ρικὰς πολλὸν ὅταν ἀναγκάστηκαν νά βάλουν χέρι καί στὸν πιστὸ οἶλο τους, τὸν σκύλο. Σύντομα ὅμως τὸ πῆραν κι' αὐτὸ ἀπόλαση.

Ἀργότερα ἀναγκάστηκαν νά σκοτώσουν καί τὰ ζῶα τοῦ Ζωολογικοῦ Κένου. Τὸ χρέος δύο ἐλεφάντων ἔγινε ἀνάρπαστο πρὸς 90 φράγκα τὸ κιλό. Ἐπειτα ἤλθε ἡ σειρά καί ὅλων τῶν ἄλλων ζώων τοῦ κήπου.

Π Ρ Ι Ε Ρ Γ Α

★ Ἀσφαλῶς θὰ σᾶς ἔτυχε κάποτε νά προσέξετε στὰ διάφορα μουσεῖα διασμένα πορτραῖτα τῶν ὁποίων τὸ βλέμμα φαίνεται νά εἶς παρακαλοῦντ' ἐν ὅποιον πλευρᾷ καί ἂν σταθῇτε. Ἀδελφοί συμπαῖνες, ἔταν τὸ μοντέλον κατὰ τὴν ζωγραφὴν στὰ μάτια τὴν ὥρα ποὺ γίνεσθαι ἡ εἰκὼν.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΖΩΗΣ

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ πέθανε 9 φορές

Ο ἄνθρωπος ποὺ πέθανε ἐννέα φορές καί ποῦ, ὡστόσο, χάρει ἱκρας ὀφείας εἶναι ὁ Ἰδὸρ Τύνταλ, ἡλικίας σαράντα ἐτῶν. Ἐξασκεῖ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἱατροῦ σ' ἓνα πρᾶγμα τοῦ Λονδίνου. Ὁ «τελευταῖος» θανατὸς του ἐπέσχε τὴν προσοχὴν τοῦ ἱατρικοῦ κόσμου. Ὁ ἴδιος εἶναι ἓνας ἡσυχρὸς ἄνθρωπος, ταπεινός, μετριοφύων. Ἀποφεύγει νά γίνεται λόγος γι' αὐτόν. Εἶναι πολὺ καλὸς ἐπιστήμων καί μενιῶντες ὑπνωτιστής. Πρὸ πολλῶν ἐτῶν διαπίστωσε ὅτι ὅταν σταματοῦσε τὸ βλέμμα ἐπὶ ἀκριτὴ ὥρα ἐπάνω σ' ἓνα γραλιστερό ἀντικείμενον, ὅπως π.χ. στὴν βέρα του, ἔπρεπε σ' ἓνα στάδιον καταληξίας παρόμοιο μὲ τὴν καταληξία τῶν Ἰνδῶν φακίων. Αὐτὴ ἡ διαπίστωσις δέν ἐπρόκειτο νά ἐνδυσφύρῃ τὸν ἄλλον κόσμον, διότι ὁ κ. Τύνταλ ἔκανε μόνον τὸν τὰ πειράματά του. Ἀλλὰ μιὰ μέρα ἔπεσε στὴν πόρτα ἐνός παλάτου του. Μετεφέρθη ἀμέσως στὴν ἀστυνομίαν: ἐκεῖ ἐκάλεσαν τὸν πλησίον. ὁ ἱατρός, ἀλλὰ αὐτὸς δέν μπόρεσε νά κἀνῃ τίποτε ἄλλο παρὰ νά πιστοποιήσῃ τὸν θάνατόν του.

Δυὸ ὥρες ἀργότερα τὸ σῶμα του μεταφέρετο στὸν νεκρικὸ θάλαμον καί εἰδοποιεῖτο συγγόνους κάποια ἀνεψία του ποὺ ἦταν ἐξ ἄλλου ἡ μόνη συγγενὴς του καί ἡ ὁποία τὸν ἔκλαψε μικρὰ. Σὲ λίγο ἦλθε ὁ Τύνταλ σηκώθηκε καί ἔδειξε τὴν μετὰ τὴν ἐκπληξὴν εὐρισκόμενον μετὰ τῶν νεκρῶν. Στὸ νοσοκομεῖο δ. ποὺ μετεφέρθη τότε, διαπιστώθη νεκρὸς φανερά. Τὸ ἴδιον βράδυ ὁ ἱατρός ἐπέστρεψε στὸ σπίτι του σὺν νά μὴν εἶχε συμβῇ τίποτε.

Τέσσερες μῆνες ἀργότερα, ὁ Τύνταλ βρισκόταν στὸ θέατρο μ' ἓνα φίλον του ὅταν ἔπεσε γῆινον ἀναίσθητος. Δύο ἱατροὶ ποὺ παρεβρισκόντο ἐκεῖ, διαπίστωσαν τὸν θάνατόν του. Τὴν ἐπομένη τὸ σῶμα του τοποθετήθηκε μέσα στὸ φέρετρό. Εὐτυχῶς τὸ φέρετρο δέν εἶχε ἀκόμα κλεισθῇ. Σὲ λίγο ὁ περὶ τὸν ἀνταρτὴς ἄνθρωπος ἔβγαλε ἓνα προσκεκλημένο, καί φέρε πάντα ἐπάνω μιὰ σημείωσιν ἡ ὁποία λέγει:

«Ἀν μὲ βρῇτε καμμιὰ σοὰ περὶ τὸν ὄντον στὸν δρόμον, μὴ μ' ἐνταφιάσετε ἂν δέν παρελθον ἐπὶ τὰς μέρας. Ἐάν δέν ἐνυπνῶσιν στὸ διάστημα αὐτὸ τότε θὰ εἶναι πρᾶγμα νεκρὸν». Ἐκτὸς τῆς πέθανε ἄλλες ἐπὶ τὰς φορές καί μιὰ σοὰ ἡ νεκροφάνειά του διήρκεσε ἡ ὀλόκληρος ἡμέρας. Πολλοὶ διαπιστοῦν ἱατροὶ ποὺ τὸν ἐπισκέψαντο, διαπίστωσαν ὅτι ὅλος ὁ ὄργανισμὸς του λειτουργοῦσε θανάσιμα.

Τί ὥραον ὀμπρέλλα! τῆς λέγει ἡ μητέρα της. Πῶς τὴν ἀγνοῶσες; Εἶγες πάρει μαζί σου πολὺ λίγα χρήματα!

Ἡ Ἐλπίς εἶπε γιὰ πρώτη σοὰ ὀμπρέλλα στὴν μητέρα της. Δέν ἤθελε ἔχονα νά μαθευτῇ τὸ φῶς της μυστικῶς.

—Τὴν πῶς νὰ πιστώσῃ, ἀπήντησε ἡ μητέρα. Ἐφῆγε τόσο πολὺ ποῦ δέν μπόρεσε νά γίνῃ ἄλλοιως.

Τὴν ἐπομένη ἔλαβε ἓνα γράμμα σ' ὄνομα της. Ἦταν ὁ λογαριασμὸς τῆς ὀμπρέλλας! Τὸ γράμμα ἔλεγε:

«Δὶς ἡ Ἐλπίδα Τζορντάνι. Ἐνταῦθα. Γιὰ μιὰ ὀμπρέλλα ποὺ σᾶς πούληθες ὁ πλάσις μας, λιρέτες 100.

Παράκλησις νά ἐξοφλήσῃτε τὸ τεῦχος».

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

★ Ἡ Κοινωνία — ἡ Θεία Πρόνοια ἴσως — ἓνα εἶδος μόνον εὐτυχίας ἐπέτρεψε στίς γυναῖκες: Τὴ συνδυαστικὴ ἀγάπην. Κα ΝΤΕ ΣΤΑΕΛ

★ Ἡ οἰκογενειακὴ εὐτυχία εἶναι ἡ πρὸ γλυκεῖα καί ἡ πρὸ στερεά.

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

ΕΠΙΜΟΝΗ

ΤΟ όχρὸ φῶς τῆς δύσεως ἔσβυε σιγά-σιγά καὶ στὴ θέση του τὸ σκοτάδι ἀπλώνονταν θορυαλυστικά. Ἦταν νύχτα πιά καὶ στὸ Βερολίνο τῆς πολεμικῆς περιόδου, λόγω τῶν ἀντιαεροπορικῶν διατάξεων, τὸ σκοτάδι ἦταν ποὺν μέγαλο. Τὰ περισσότερα φῶτα τοῦ δρόμου ἦσαν σβηστά καὶ τὰ λίγα ποὺ παρέμεναν ἦσαν σκεπασμένα μὲ γαλάζιο κάλυμμα.

Οἱ διαβάτες πηγαινοέρχονται σὰν σκιὲς ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸ βαθὺ σκοτάδι, μιλοῦσαν σιγά, μὲ φωνὴ συντονισμένη κάπως μὲ τὸν ἀδύνατο φωτισμό. Τὰ αὐτοκίνητα μὲ τοὺς σβυσμένους προβολεῖς κυλοῦσαν μὲ τόσο μικρὴ ταχύτητα ποὺ θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς πηγαινοέρχονται σιγά-σιγά ἀπὸ τοὺς πεδούς.

Ἡ φροελάιν Τροῦντε εἶχε πάρει τὸ αὐτοκίνητό της ποὺ ἐσυνήθισε ὅταν ἔβγαινε μόνη της τὰ βράδια. Ἡ λεπτὴ σιλουέττα της μόλις διέκρινετο μέσα στὸ σκοτάδι. Εἶχε τελειώσει τὴν ἔργασίαν της καὶ τώρα οἱ ὑπόλοιποι ὥρες τοῦ εἰκοσιτετραώρου ἦσαν δικές της. Δὲν εἶχε ἀκόμα ἀποφασίσει ἂν θὰ πῆγαινε στὸν κινηματογράφο ἢ σὲ κάποια φίλη της.

Σοβαροὶ ἄνθρωποι εἶχαν συμβουλεύσει τὴν Τροῦντε νὰ ἔχῃ πάντοτε ἓνα ὕψος αὐστηρότατο ὅταν ἔβγαινε μόνη της τὰ βράδια : κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ ἀπέφυγε ἀσφαλῶς τὴν ἐνοχλήσεις. Ἀλλὰ μέσα στὸ σκοτάδι ποὶς μπορούσε νὰ παρατηρήσῃ τὴν ἔκφρασή της ; Αὐτὰ σκεπτόταν ἡ Τροῦντε, ὅταν ἔξαφνα μιὰ σκιά ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν ἀντίθετη κατεύθυνση, σκόνταψε πάνω της.

— Μὲ συγχωρεῖτε δεσποινίς!

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἡ σκιά ἀποτραβήχθηκε λιγάκι γιὰ νὰ ἀφήσῃ τὴν Τροῦντε νὰ περάσῃ. Ἦταν ἓνας ἄνδρας. Ἐκεῖνη ἐθεώρησε περιττὸν νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, ἀλλ' αὐτὸς, ποὺ ἐρχόταν πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὴν ἀντίθετη κατεύθυνση, ἀρχισε τώρα νὰ περπατᾷ δίπλα της. Προσπαθοῦσε νὰ της πιάσῃ κουβέντα, ἂν καὶ εἶναι δύσκολο σὲ τέτοιες περιστάσεις νὰ βρῇ κανεὶς ἔξυπνα λόγια.

Σὲ μιὰ συνηθισμένη περίσταση θὰ ἔλεγε κανεὶς : «Τί ἔσται ποὺ κάνει !» ἢ «Τί χρὸς !»

Τώρα όμως τὸ σκοτάδι ἔδινε ἓνα πρωτότυπο θέμα στὴν ἐπιμονή.

— Μ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι πρέπει νὰ εἴμεθα ὅλοι ποὺν προσεκτικοί, εἶπε ἐκεῖνος.

Ἡ Τροῦντε δὲν ἀπήντησε, σήκωσε τοὺς ὤμους μ' ἀδιάφορία καὶ τάχυνε τὸ βήμα της. Ὁ ἄλλος δὲν ταράχθηκε καὶ ἐξηκολούθησε τὸν μονόλογό του :

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν εἶναι καὶ ποὺν εὐχάριστο νὰ γυρίζῃ κανεὶς μὲς τοὺς δρόμους μ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι. Ἐγὼ θὰ πάω νὰ καθίσω στὸ πρῶτο καφενεῖο ποὺ θὰ βρῶ. Τούλάχιστον ἐκεῖ μέσα ἔχει ἀφθονο φῶς. Μήπως θὰ πηγαίνατε κι' ἐσεῖς σὲ κανένα καφενεῖο; Θὰ μπορούσα ἴσως νὰ εἶχα τὴν τιμὴ νὰ σὰς συνοδεύσω...

Ἡ Τροῦντε θύμωσε αὐτὴ τὴ φράση :

— Δὲν μοῦ λέτε, κύριε, γιὰ ποῖα μὲ πῆρατε; τοῦ εἶπε μὲ τὸν ἄριστον ἑαυτὸν βασιλίσας ποὺ ἀποτείνεται στὸν πρῶτο ταπεινὸ ἄνθρωπο τοῦ βασιλείου της.

— Μὲ συγχωρεῖτε! Ἦθελα ἀπλῶς νὰ βρῶ τὸν τρόπο νὰ σὰς πῶ κάτι.

— Ἀλλάξτε δρόμο τὸ γρηγορώτερο ποὺ μπορείτε καὶ χαθίτε ἀπὸ δῶ!

Ἡ φωνὴ της ἦταν τόσο ἐντονὴ, ὥστε ὁ ἄλλος τὴν ἔγκατέλειψε κι' ἐκάθησε μέσα στὸ σκοτάδι. Ἡ Τροῦντε ἐξακολούθησε τὸν δρόμο της μ' ἓνα χαμόγελο ἱκανοποίησε στὰ χεῖλη. Μὰ ἡ χαρὰ της δὲν διήρκεσε πολὺ. Σὲ λίγο μιὰ ἄλλη φωνὴ ἀκούστηκε μέσα στὸ σκοτάδι :

— Μπράβο σας, δεσποινίς! Καλὰ τοῦ κάνετε! Τὸν βάλανε στὴ θέση του ὅπως τοῦ ἔβριζε! Τί τρόπος εἶναι αὐτὸς νὰ ἐνοχλοῦν τὰ κορίτσια ὅταν τὰ βρῇ κανεὶς μόνους!

Λέγοντας ὅμως τὰ λόγια αὐτὰ, ὁ δευτερός κύριος εἶχε ἀρχίσει νὰ προχωρῇ κι' αὐτὸς δίπλα της. Εἶχε μιὰ θαρραλέα φωνή, ποὺν ἀποφασιστικὴ. Σὲ λίγο συνέχισε :

— Ἐάν φοβάσθε καμμιὰ ἀπρόσπετη δυσάρεστη συνάντησι, ἐπιτρέψτε μου νὰ σὰς συνοδεύσω, νὰ σὰς προστατεύσω.

— Σὰς εὐχαριστῶ κύριε, ἀλλὰ θαρρῶ πὼς εἶμαι εἰς θέσιν νὰ προστατεύσω μόνη μου τὸν ἑαυτὸν μου.

Τάχυνε πάλι τὸ βήμα. Μὰ ἡ σκιά δὲν ἀπομακρυνόταν. Ἡ Τροῦντε φουρικισμένη γύρισε ἀπὸτομα σ' αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε μὲ ἀπειλητικὴ φωνή :

— Ἡ θὰ φύγετε ἄμέσως ἢ θὰ φωνάξω τὴν ἀστυνομία! Ἀμέσως ὁ ἄγνωστος χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν ἀπομακρύνθηκε μέσα στὸ σκοτάδι. Ἡ Τροῦντε συνέχισε τώρα τὸν δρόμο της ἀνακουφισμένη.

— Μπράβο κορίτσι μου! εἶπε τότε μιὰ ἄλλη συμπαθέστατη φωνὴ δίπλα της. Τὶ παλαιότερους, τέλος πάντων, ποὺν συναντᾷ κανεὶς στὴν ζωὴ του!

Σὲ λίγο τῆς φάνηκε πὼς γινόταν κάποια συζήτηση ἐξ αἰτίας της πίσω της. Θεέ μου! Αὐτὸ τῆς ἔλειπε τώρα νὰ γίνῃ κανεὶς ἐξ αἰτίας της! Κάποια φωνὴ πέρα ἀκούστηκε μέσα στὴν ἡσυχία τῆς νύχτας :

— Παλιάνθρωπε! μαζικάρα! δὲν ντράπηκες νὰ πειράξεις τὸ ξένο κορίτσι;

Ἡ Τροῦντε ἀνατρίχισε : Ποῖος νὰ ἦταν ἄρα γε αὐτὸς ὁ ἄγνωστος ὑποστηρικτῆς της ; Σταμάτησε γιὰ νὰ διη. Ἐκεῖνος τὴν πρόφρασε. Ἦρθε κοντὰ της καὶ τῆς εἶπε :

— Ἐνοια σας δεσποινίς καὶ τὸν διώρθωσα ἐγὼ ! Δὲν θὰ σὰς ξαναενοχλήσῃ!

— Εὐχαριστῶ, κύριε, ἀπήντησε σιγά ἡ Τροῦντε.

Δὲν πρέπει, δεσποινίς, νὰ θγαίνετε ἐστὶ μόνη σας τὰ βράδια, παρετήρησε ὁ ἄγνωστος.

— Κάθε βράδυ κάνω τὸν δρόμο αὐτὸν καὶ ποτὲ δὲν μοῦ συνέβηκε τέτοιο πρᾶγμα ἀπῆντησε τὸ κορίτσι.

— Ἰσως! ἀλλὰ πάντα πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας τὰ ἀπρόοπτα, συνέχισε ἡ σκιά.

— Ναί, ναι... εἶπε τὸ κορίτσι ἀρκετὰ φοβισμένο τώρα. Ὅλοι, τέλος πάντων, παρουσιάζονται γιὰ προστατῆς κι' ὅλοι ἔχουν κακοὺς σκοπούς, ὅλοι καταλήγουν σὲ κάποια πρόσβληση...

— Μὴν ἀνησυχῇτε! Ἐγὼ δὲν θὰ τολμοῦσα ποτὲ νὰ σὰς ἔλεγα τέτοιο πρᾶγμα... ὅσον καὶ ἂν τὸ ἐπιθυμοῦσα. Ἐγὼ, βλέπετε, εἶμαι φτωχὸς καὶ τὰ ρούχα μου ἀκόμα δὲν θὰ μοῦ ἐπέτρεπαν νὰ συνοδεύσω ἓνα κορίτσι σὰν κι' εἶστε. Ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ μὴν παραμένετε στὸν δρόμο. Πηγαίνετε σ' ἓνα κέντρο νὰ πάρετε κάτι. Ὁ ἀέρας εἶναι ποὺν δροσερὸς ἀπὸψε. Ὅλη μέρα ἐπιθυμῶ κι' ἐγὼ νὰ πάρω κάτι καὶ δὲν τὸ κατορθώνω.

Ἡ Τροῦντε αἰσθάνθηκε κάποια λύπη γιὰ τὸν ἄγνωστο. Ἡ φωνὴ του ἦταν τόσο ταπεινὴ, τόσο λυπημένη. Θέλησε νὰ τὸν παραρηγορήσῃ, νὰ τοῦ φανῇ χρήσιμη καὶ τοῦ εἶπε :

— Τὰ οὐτὰ δὲν ἔχουν καὶ

τόση μεγάλη σημασία. Δὲν μὲ ἐνδιαφέρει ἂν δὲν εἴσθε πλούσιος ἢ ἀκόμα ἂν εἴσθε ἄεργος! Πάντως μοῦ φερόμαστε καλὰ. Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρηση νὰ πάω μαζί σας νὰ πάρω κάτι σ' ἓνα κέντρο. Μοῦ φαίνεται πὼς ὑπάρχει κάποιο ἐδῶ κοντὰ. Πάμε.

Μὲ ἀποφασιστικότητα ἔσπευξε τὴν γυριστὴ πόρτα καὶ βρέθηκε μέσα σὲ μιὰ αἴθουσα πλημμυρισμένη μὲ φῶς, μὲ γέλια καὶ φωνές. Γύρισε τότε πρὸς τὸν συνοδό της καὶ εἶδε πρὸς μεγάλη τῆς κατάπληξη ὅτι ὁ νέος ποὺ τὴν συνόδευε ἦταν ποὺν καλὰ ντυμένος, ἦταν δὲ καὶ συμπαθέστατος.

— Μὲ γελάσατε, κύριε, τοῦ εἶπε σὲ τόνο αὐστηρό. Μὲ τί δικαίωμα μοῦ εἶπατε πὼς εἴσθε νηστικός ὅλη μέρα;

— Μὰ δὲν σὰς εἶπα ψέμμα! Σκεφθῆτε σὲ πέντε μέρες πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ τὸ Βερολίνο. Εἶμαι στρατεύσιμος, συνεπὸς εἶχα πολλὰ τευχάρια σήμερα καὶ δὲν μοῦ ἔμενε καί ῥος νὰ φάω, οὔτε νὰ ξεκουρασθῶ.

Ἡ Τροῦντε δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἓνα χαμόγελο.

— Ἐάν δὲν ἦμουν τόσο κουρασμένη, εἶπε πῆρτοντας σ' ἓνα καθίσμα, θὰ σὰς ἀφῆνα καὶ θὰ ἔφευγα. Μὲ τὴν πρόφραση τῆς φτώχειας κατωρθώσατε νὰ μὲ συγκινήσετε καὶ νὰ μοῦ ἐπιβάλλετε τὴν συντροφιά σας. Καὶ ὅσο σκέπτομαι πόσο ἄσκημα φέρομαι στοὺς ἄλλους ποὺ, ἐπὶ τέλους, δὲν εἶχαν κάνει τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ μοῦ ζητήσουν τὸ ἴδιο πρᾶγμα...

— Ποιοὶ ἄλλοι; εἶπε γελώντας ὁ νεαρός. Αὐτοὶ οἱ ἄλλοι ἀκριβῶς μὲ συμβούλευσαν νὰ ἐπιμένω στὴς ἐπιθέσεις μου. Ὁ πρῶτος τρόμαξε μὲ τὴν ἀπστηρικτῆτά σας, ὁ δευτερός πῆγε νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν πρῶτο καὶ ὁ τρίτος ἀπὸ ἐκείτους τὸν δευτερόν ἄρχισε ξανά τὴν ἐπίθεση...

— Ἐτσι λοιπὸν ; τραύλισε ἡ Τροῦντε. Ὡστε ἐσεῖς εἴσθε ὁ δρᾶστης ὅλων αὐτῶν τῶν ἀποπειρῶν ; Ἐσεῖς εἴσθε ὁ πρῶτος, ὁ δευτερός κι' ὁ τρίτος;

— Εἶναι τόσος καιρὸς τώρα ποὺ σὰς παρακολουθοῦ δεσποινίς... Σὰς γνωρίζω τόσο καλὰ ποὺ μπορῶ νὰ σὰς ἀναγνωρίσω καὶ στὸ σκοτάδι!

Μεσολάβησαν λίγες στιγμὲς ἀμηχανίας. Ἐπειτα, ἀρχισαν νὰ πίνουν τὸν καφέ τους σὰν παλαιοὶ φίλοι. Κι' ἂν αὐτὴ ὑπῆρξε ἡ πρώτη τους συνάντησις, δὲν ὑπῆρξε ὅμως καὶ ἡ τελευταία...

Φ. ΝΤΕ ΚΟΥΡΤΕΝ

Τὰ προηγούμενα

(Χάρις στοὺς δυὸ Γάλλους φίλους του τοὺς ἱπποτάς "Αἰὼν ντὲ λὰ Φερ καὶ ντ' Ἀρτανιάν, ὁ ἐξόριστος στὴν Γαλλία βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Κάρολος 2ος, ἀναγκάστὴν τὸν θρόνον του. Δὲν ἔρχεται, ὅμως, καὶ τοὺς ἡρωϊκοὺς ἱπποτάς καὶ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς, ὁ Ντ' Ἀρτανιάν ἐπιστρέφει μιὰ μέρα στὸν φίλο του Πλανσὲ φορτωμένος χρυσάφι).

10ον

«ΘΕΕ ΜΟΥ», συλλογίστηκε ὁ μπακάλης μόλις τὸν εἶδε. «Ἄν κρίνω, ἀπὸ τὸ πρόσωπό του, δὲν πῆγαμε καθόλου καλὰ».

Προσπάθησε ὥστόσο νὰ προσποιηθῇ ὅσο μπορούσε τὸν χαρῶμενο καὶ φώναξε :

— Καλῶς ὀρίσατε κύριε ντ' Ἀρτανιάν, καλῶς ὀρίσατε! Πῶς εἶναι ἡ ὑγεία σας;

— Ἡ ὑγεία κατὶ πάσι κι' ἔρχεται, εἶπε μὲ τὸ ἴδιο περίλυπο ὕψος ὁ ἱπποτάς.

— Μήπως τραυματισθήκατε;

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ ντ' Ἀρτανιάν ἀφῆλτος ἓνα βαθὺ ἀναστεναγμὸν.

— Καλῶς ἀντιλαμβάνομαι, εἶπε πάλι ὁ Πλανσὲ, ἡ ἐπιχειρήσις δὲν πῆγε ὀνύμα.

Ἡ φωνὴ του ἔτρεψε καὶ τὸ πρόσωπό του εἰς γλοιοπάσει.

— Ἀς μιλήσουμε ἀργότερα γι' αὐτὰ, εἶπε ὁ ντ' Ἀρτανιάν. Πρὸς τὸ παρὸν δώσω μοῦ λίγο καλὸ κρασί νὰ πῶ. Ἡ μήπως δὲν ὑπάρχει πιά καλὸ κρασί γιὰ μένα στὸ μαγαζί σου;

Ὁ Πλανσὲ ἔσπευσε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπιθυμία του μ' ὅλο ποὺ εἶχε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι θὰ ἔδινε ἢ γῆ γιὰ νὰ τὸν καταπνίξῃ. Τὸ μυαλό του γύριζε γύρω στὶς εἰκοσι γιλιάρδες ποὺ ποὺν ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὴς ξανάβλεπε ποτὲ πιά. Ἀπὸ ἔδαζε τὸ μπουκάλι μὲ τὸ κρασί στὸ τρα-

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ

πέξι, κύτταξε τὸν ἱπποτὴ μὲ ὕψος ἱκετευτικὸ καὶ τοῦ εἶπε :

— Σὰς παρακαλῶ. Μὴ μὲ ἀφήντε περισσότερο στὴν ἀσυνείδητη. Τὰ λεπτὰ μας χάθηκαν. Δὲν εἶναι ἔτσι;

Ὁ ντ' Ἀρτανιάν ἀδίστασε μὲ ὅλη του τὴν ἡσυχία τὸ ποτήρι του καὶ ὕστερα ρώτησε :

— Τί νὰ γίνῃ ἀγαπημένη μου φίλε. Ἀτυχία!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Πλανσὲ ἔγινε τώρα ἀπὸ κίτρινο χαλκοπράσινο.

— Εἰκοσι γιλιάρδες λίβρες, κύριε ντ' Ἀρτανιάν! Δὲν εἶναι στ' ἀλήθεια μικρὸ ποσό!

Ὁ ντ' Ἀρτανιάν ξαπλώθηκε στὴν ἀναπαυστικὴ πολυθρόνα τοῦ γραφείου καὶ εἶπε μὲ ὕψος ἀνθρώπου ποὺ τοῦ ἦταν τὰ πάντα πιά ἀδιάφορα.

— Ἀς τὸ πάρωμε ἀπόφαση, ἀγαπητέ μου Πλανσὲ. Χάθηκαν. Καὶ σὺ μὲν ἔχεις τὸ μαγαζί σου, ἔχεις τὰ εἰσοδήματά σου καὶ θὰ μπόρῃς νὰ ἐξακολουθήσῃς τὴν ζωὴ σου μὲ τὸν ἴδιον ρυθμό. Ἐγὼ ὅμως; Τί θὰ γίνω ἐγώ; Εἶμαι τελείως καταστραμμένος.

— Μὴν ἀπελπίζεσθε, τοῦ εἶπε μὲ χαλωσύνη ὁ Πλανσὲ. Τὸ πολὺ-πολὺ, ἂν δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος, ἔλατε νὰ ἐργασθῶμε μαζί. Θὰ σὰς πάρω συνέταγο στὸ μαγαζί. Ὅσο ὑπάρχουν κέρδη θὰ τὰ μοιραζόμαστε. Ἀμα δὲν ὑπάρχουν, θὰ σὰς τις σαροδέλλες, τίς ρέγγες, τὸ τυρὶ καὶ ὅτι ἄλλο ὑπάρχει στὸ μαγαζί, καὶ ὕστερα θὰ δοῦμε πάλι.

— Διὰ θεοῦ! φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ ντ' Ἀρτανιάν. Δὲν σὰ εἶχα λοιπὸν γιὰ τόσο καλὸν ἄνθρωπο, Πλανσὲ! Μήπως μὲ κοροδεύετε; Μήπως εἶδες κιτὼ στὸν δρόμο τὸ ἄλλο μὲ τοὺς τέσσαρες σάκκους;

— Ποῖ ἄλλοι; Ποιοὺς σάκκους; ρώτησε ὁ Πλανσὲ φοβισμένος.

Τὸ φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμή πὼς ὁ ντ' Ἀρτανιάν εἶχε τρελλαθῇ.

— Τοὺς Ἑγγλέζικους σάκκους, φώναξε ἐκεῖνος μὲ ἀκούη μεγαλειότερο ἐνθουσιασμό. Ἀδούητε! Μὲ νομίζεις λοιπὸν, γιὰ τρελλό; Ποτὲ μοῦ δὲν εἶχα περισσότερον μυαλὸ ἀπὸ ὅσο ἔχω σήμερα. Ἐλα! Πάμε γρήγορα στοὺς σάκκους!

Καὶ πιάνοντες τὸν ἀπὸ τὸ χεῖρ, τραβῆξε τὸν Πλανσὲ, ποὺ κινετοῦσε φοβισμένα, κατὰ τὸν δρόμο, ἐκεῖ ὅπου περιμέναν τὰ δυὸ ἄλλα, τὸ φορτωμένο καὶ τὸ ἀδειανό. Διέταξε τοὺς ὑπηρετῆς τοῦ Πλανσὲ νὰ ἀνεβάσουν τοὺς τέσσαρες σάκκους στὸ γραφεῖο καὶ μόλις ἔγινε ἡ διαταγὴ του, κληρώσε τὴν πόρτα καὶ ἄρχισε νὰ ἀδειάζῃ τὸ περιεχόμενό τους ἐπάνω στὴ πάτωμα, ἀποστὰ στὰ θανά.

Ἡ φωνὴ του ἔτρεψε καὶ τὸ πρόσωπό του εἰς γλοιοπάσει. Χρυσὰ καὶ ἀσημένια νομίσματα κυλοῦσαν σὰν ἱνα μικροὺς γυμνασμοὺς μέσα ἀπὸ τοὺς σάκκους καὶ σπυρτάσαν ἓνα πολὺντο ἀπαστράπτοντα λασίκο.

— Θεέ μου, Θεέ μου! φώναξε ὁ Πλαν-

σὲ καὶ σταυροκοπιόταν. Εἶναι στ' ἀλήθεια δικὰ μας ὅλα αὐτὰ;

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀκαρτία μου, τοῦ εἶπε ὁ ντ' Ἀρτανιάν, εἶχα λυπηθῇ κάπως γιὰ τὸ μερικὸ ποὺ ἔπρεπε νὰ σοῦ δώσω. Τώρα, ὅμως, ποὺ βεβαιώθηκα πὼς εἶσαι ἄνθρωπος μὲ καλὴ καρδιά, δὲν λυ-

Τὸ ἀδάνατο ἱπποτικὸ ἀριστούργημα τοῦ ΑΛ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

πᾶμαι πιά. Ἐλα! Κάθησε νὰ τὰ κοιτάσουμε. Κι' ἂν πῆσῃ κάτι περισσότερον στὸ δικὸ μου μερίδιο, μὴ σοῦ κακοφάνῃ. Δούλεψα πολὺ γι' αὐτὰ τὰ λεπτὰ.

— Διηγῆθτε μοῦ πὼς τὰ καταφέρατε, διηγῆθτε μοῦ! φώναξε ὁ Πλανσὲ σὰν τρελλός. Φαντάζομαι πὼς ἡ ἱστορία αὐτὴ θὰ εἶναι ἀκόμα πιὸ ἐνδιαφέρουσα καὶ ἀπὸ τὰ λεπτὰ.

— Δὲν ἔχεις ἀδικο ἴσως. Μὰ ἂς τελειώσουμε πρῶτα μὲ τὴν μοιρασιά. Γιὰ ἱστορίες ἔχουμε ἀργότερα καιρὸ.

Καὶ οἱ δυὸ εὐτυχισμένοι συνέταιροι ἀρχισαν νὰ χωρίζουν τὰ νομίσματα καὶ νὰ τὰ τοποθετοῦν σὲ μικρὰς χολώνες ἱσοῦ ὕψους, γιὰ νὰ διευκολύνουν τὸ μέτρημα.

Μιὰ ὑπόθεσις τοῦ Κράτους

Τὸ ἴδιο βράδυ ποὺ ἐπέστρεψαν οἱ δυὸ Γάλλοι στὸ Παρίσι, εἶχε καλέσει ὁ Μαξάρινος μιὰν ἐκλεκτὴ συντροφιά στὸ μεγάρ του, γιὰ νὰ παίξουν χαρτιά. Ὁ Καρδινάλιος ἦταν ξαπλωμένος, ἐπειδὴ ἀδυσχερῆς ἀπὸ καιρὸ. Ἐνα μικρὸ παραβάν χωρῆς τὸ δωμάτιο στὰ δυὸ. Στὸ ἴδιο διαμέρισμα ποὺ βρισκόταν ὁ Μαξάρινος ἦσαν τρεῖς μικρὰ τραπέζια. Στὸ ἓνα ἀπὸ αὐτὰ καθίσταν ὁ Λουδοβίκος μὲ τις δυὸ βασίλισσες : τὴν μητέρα του καὶ τὴν καινοβόγια του, γυναικα, τὴν Ἰνφάντα της Ἰσπανίας.

Ὁ Καρδινάλιος ἔπαιζε μαζί, βοηθούμενος ἀπὸ τὴν κόμησσαν τῆς Σουασσόν. Στὸ διπλὰν τραπέζι, ὅπου καθόταν ὁ ἀδελφὸς τοῦ Λουδοβίκου, Φίλιππος, μὲ δυὸ ἀπὸ τοὺς φίλους του, μιλοῦσαν ἀνεστὰ δυνάτεις γιὰ τὰ ὅσα εἶχε ὑποφέρει ὁ Κάρολος τῆς Ἀγγλίας στὴν ἐξορία του.

Πρὸ πάντων ὁ Δούξ τοῦ Γκλύ ἐπιστήθιος φίλος τοῦ Φίλιππου, διηγόταν τὰ ὅσα εἶχε ἀκούσει νὰ ἀφηροῦνται διάφοροι Ἀγγλοὶ παριζιῶτες.

— Εἶναι ἀδύνατον νὰ εἶναι ἀληθινὰς ὅλες αὐτὲς οἱ ἱστορίες τὸν δεικνύει ἡ κόμησσαν τῆς Σουασσόν. Θὰ εἶχε πεθάνει ὁ Κάρολος ἂν εἶχε ὑποφέρει στ' ἀληθινὰ τὰ ὅσα διηγείσθε.

— Φάνηκε πολὺ γενναῖος, ἀπήντησε ὁ Φίλιππος, καὶ ἂν ἐξακολουθῇ τὸν ἀγῶνα του μὲ τὸ ἴδιο θάρρος εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ νικήσῃ εἰς τὸ τέλος. Φαντάζομαι μάλιστα ὅτι τὴν στιγμὴ αὐτὴ ποὺ συζητοῦμε, ἡ τύχη του ἔχει κερθῇ. Ἄν

τὰ κατορδῶματα τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα»

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑ

Τοῦ Χέρμαν Λάντον

Μιά έκπληξις τοῦ Σούμερ

ΨΗΛΟΣ καὶ ἀδύνατος ἐκεῖνος ἄνδρας ἀκαθόριστος ἡλικίας, μὲ τὸ γκριζο κοστούμι καὶ τὰ γκριζὰ μαλλιά, πλῆρωσε τὸ οὐσκὺν ποὺ εἶχε πηλὸ στὸ μπᾶρ τοῦ ἀριστοκρατικοῦ ξενοδοχείου καὶ γέμισε μὲ ὕψος μισοκακόμοιρον ἀνθρώπου, κουτσαίνοντας ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸ ἀριστερό του πόδι.

Ἡ ὥρα ἦτο μία περίπου μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ τὸ χῶλλ τοῦ ἀριστοκρατικοῦ ξενοδοχείου ἦτο μισοσκοτεινόν. Οὕτε πελάτης θρῆσκοντο σ' αὐτὸ οὔτε καὶ κανένας ὑπάλληλος, τὴν στιγμήν ποὺ ὁ ἀξιωματικός τύπος γέμισε ἀπὸ τὸ μπᾶρ. Κλείνοντας τὴν πόρτα τοῦ μπᾶρ ἐξήλθε τοῦ ὁ ἄγνωστος ἐρεῖξε δὴλόγυρά του μιά ἐρευνητικὴ ματιὰ καὶ ἀντὶ τὴν κατευθυνθῆ πρὸς τὴν ἐξοδὸν, ἀνέβηκε ἀργὰ-ἀργὰ τὰ λίγα μαρμάρινα σκαλοπάτια καὶ σὲ λίγο κυκλοφοροῦσε σὰν φάντασμα στοὺς μισοσκοτεινούς διαδρόμους τοῦ πρώτου πατώματος.

Ὡστόσο, ἓνα παραπέτασμα πόρτας παραμέρισε ἀνεπαίσθητα καὶ ὁ ἀξιωματικός αὐτὸς τύπος πέρασε ἀπὸ μπρὸς του καὶ φάνηκε γιὰ μιά στιγμή ἓνα χαμόγελο σατανᾶ σὲ φυσιογνωμία παχύσαρκου καὶ ροδοκόκκινου ἀνθρώπου.

Ὁ ἀξιωματικός τύπος προχώρησε μὲ προσφύλαξις σὲ μιά πόρτα, ἀναστήριξε τὸ βαρὺ παραπέτασμα τῆς, χῶθηκε πίσω ἀπ' αὐτὸ καὶ, γιὰ μερικά λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ παχύσαρκος ποὺ ἦτο κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα τῆς πόρτας, τὸ ἐβλεπε ἀπὸ τὸ μικρὸ ἀνοιγμὸν καὶ κινεῖται ἀνεπαίσθητα. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγο ἀκούσθηκε ὁ πνιγμένος κρότος ποὺ κάνει ἓνα κλειδί ποὺ πέφτει σὲ παχὺ ταπέτο καὶ τὸ παραπέτασμα ἔπαυσε νὰ κινεῖται.

Δὲν χοροῦσε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία ὅτι ἐπρόκειτο περὶ διαρρήκτην καὶ ὁ παχύσαρκος ποὺ κατὰ πάσαν πιθανότητα ἦτο ἀτυνομικός, θὰ ἄφρησε νὰ περάσουν λίγα λεπτὰ γιὰ νὰ τὸν συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφρόν, τὴν στιγμήν ποὺ θάφαχνε μέσα στὰ ξένα συρτάρια.

Δὲν πέρασαν ὥστόσο περισσότερα ἀπὸ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ τὸ παραπέτασμα τῆς πόρτας ἐκείνης ἀνακινήθηκε ἀπτόμα, γιὰ νὰ φανῇ στὸ κατ'ὄψιν πόρτας ὁ ἄγνωστος μὲ τὸ μισοκακόμοιρο ὕψος, ὁ ὁποῖος καὶ στράφηκε πρὸς τὸ ἄλλο παραπέτασμα, πίσω ἀπὸ τὸ ὁποῖο κρυβόταν ὁ παχύσαρκος.

— Ἰνσπéκτωρ Σούμερ, ἔλα ὡς ἐδῶ ἂν ἔχῃς ὁρεξὴ γιὰ τρεχάματα!

Καὶ ὀρχνώντας τὸ παραπέτασμα χάθηκε μέσα στὸ δωμάτιο.

Ὁ ἄλλος, ὁ ὁποῖος ἦτο πράγματι ὁ Ἰνσπéκτωρ Σούμερ, ἔβγαλε τὸ πιστόλι τοῦ ἀφαιρίζοντας.

— Δὲν μοῦ γλυτώνεις ἀπόψε κανένας;

Μιά μεγάλη ἐκπληξις ὥστόσο τὸν περι-

μενε μόλις μπῆκε στὸ δωμάτιο προτεινόντας τὸ πιστόλι τοῦ.

Τὸ παραθύρο ποὺδὲλεπε στὸν κήπο τοῦ ἀριστοκρατικοῦ ξενοδοχείου ἦτο ὁρθάνοιχτο καὶ στὸ κρεβάτι ἐπάνω καθόταν ἓνας νέος ντυμένος μὲ μιά βαρὺτιμη μεταξωτὴ πυτζάμα καὶ βουτηγμένος στὸ αἷμα τοῦ. Στὸ στήθος τοῦ, στὸ μέρος ἀκριβῶς τῆς καρδιάς, ἦτο μπηγμένο ἓνα στυλέτο ὡς τὴν λαβή, μιά βαρὺτιμη λαβὴ ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο.

Ὁ Ἰνσπéκτωρ Σούμερ ἔμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς σὰν ἀπολιθωμένος ἀλλὰ ἐπανακτώντας τὴν ψυχραιμία του ὤρμησε στὸ ἀνοιχτὸ παραθύρο καὶ κύτταξε ἔξω ἀπὸ αὐτὸ μουρμουρίζοντας:

— Πέντε τοῦλάχιστον μέτρα! Λαστιχένιος εἶναι λοιπὸν ὁ κανάνας!

Καὶ προχωρώντας πρὸς τὸ πτώμα:

— Χμ!... κόκκαλο!... Αὐτοκτονία ἢ ἐγκλημα;... Γιὰ ποῖο λόγο θ' αὐτοκτονοῦσε ὁ τρισευτυχισμένος ἄνθρωπος;... Ἄλλες φασαρίες... Τί θέλουν αὐτοὶ οἱ τύποι κ' ἔρχονται στὸ Λονδίνο; Δὲν μένουν ν' αὐτοκτονήσουν ἢ νὰ δολοφονηθοῦν στὴν πατρίδα των;

Ὁ Ἀνατολίτης

Πρῶτ-πρῶτ καθὼς ὁ ἀριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ διάβαζε τὸ πρωῒν τοῦ φύλλου, ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένος διαβάζοντας μιά εἰδηση στὴν στήλῃ τῆς κοινωνικῆς κινήσεως, τῆς δευτέρας σελίδος:

«ΣΚΑΝΔΑΛΩΔΗΣ ΕΥΝΟΙΑ ΤΥΧΗΣ

»Μᾶς τηλεγραφοῦν ἀπὸ τὸ Καζίνο «Ἀτλινς» τῆς Ὀλντ Ἀμπερ, ὅτι ὁ ὑποκόμης ντὲ λὰ Μπρέδ, Γάλλος εὐγενής, ἐκέρδισε χθὲς τὴν νύχτα εἰς τὸν μπακαρὰ 200.000 λίρες, ἀντιναξέας τετράκις τὸν πάγκον. Μὲ πάσαν ἐπιφύλαξιν μεταδίδομεν μίαν διὰδοσιν ποὺ ἐκτυλοφόρησε ἄλλο ἐχεμύθειαν» εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ μπακαρὰ καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἐξαιρετικὰ εὐνοηθεὶς ἀπὸ τὴν τύχην Γάλλος εὐγενής, δὲν εἶναι ἄλλος εἰς τὴν πραγματικότητα ἀπὸ τὸν πολυεκατομμυριούχον Μαχαραγιά τῆς

Σὲ κάθε φύλλο ἡ «ΕΒΔΟΜΑΣ» δημοσιεύει ἀπὸ μιά νέα αὐτοτελὴ καὶ πρωτότυπη περιπέτεια τοῦ περιφήμου

Λωποδύτη - Φάντασμα

Κόρτας, ποὺ βρίσκεται ἀπὸ τινος «ἰνκό-γνιτο» εἰς τὴν Ἀγγλίαν».

Ὁ Μάρτεν Ντάλ ξαναδιάβασε διὰ-τρὲς φορὲς τὴν εἰδηση κ' ἐτοιμαζόταν νὰ διηγήσῃ τὴν ἐφημερίδα τοῦ, ὅταν ἡ πόρτα τοῦ ἀνοίξε ἀπτόμα καὶ φάνηκε ὁ Ἰνσπéκτωρ Σούμερ.

— Καλὴ ῥα Μάρτεν!

— Σὺ; Μωρὲ τρόπος! Δὲν χτυποῦν τίς

πόρτες στὸ χωριὸ σου; Ἄν εἶχα καμμιὰ κυρία ἐδῶ μέσα;

— Τέτοιο πρᾶγμα δὲν θὰ τὸ κάνης ποτὲ ἐφ' ὅσον στὸ σπίτι σου θὰ ὑπάρχῃ ὁ Μπίλινγκ. Περίμενα νὰ σὲ βρῶ στὸ κρεβάτι σου... γιατί ἔχω λόγους νὰ πιστεύω πῶς κοιμήθηκες ἀργά.

— Ναί. Κατὰ τίς δύο.

— Τόσο νωρίς; Καὶ θὰ μπορούσες νὰ μοῦ πῆς πῶς πέρασες ὡς τίς δύο;

— Εἰσαι ἀδιάκριτος.

— Εἶμαι ἀδιάκριτος κάθε φορὰ ποὺ ὁ «Λωποδύτης» — Φάντασμα» σκαρώνει κάττι.

— Τί ξανασκάρωσε αὐτὸς ὁ διαβολᾶκος;

— Κάτι πῆγε νὰ σκαρώσῃ ἀλλὰ ἔφυγε ἄπρακτος ἀντιμερῶντας ἓνα πτώμα..

— Τί μοῦ λές;

— Ναί. Χθὲς τὴν νύχτα δολοφονήθηκε μέσα στὸ δωμάτιό του ὁ Μαχαραγιάς τῆς Κόρτας!

— Ὁ Μαχαραγιάς τῆς Κόρτας! Μὴ μὲ τρελλαίνεις Σούμερ! Δολοφονήθηκε ὁ φιλοξενούμενος ὁ πολυεκατομμυριούχος Ἀνατολίτης μεγιστάν; Αὐτὸ εἶναι ἀπίστευτο!

Μὲ λίγες λέξεις ὁ Ἰνσπéκτωρ Σούμερ ἀφηγήθηκε ὅτι ὁ ἀναγνώστης γνωρίζει καὶ κατέληξε:

— Ἦρθα νὰ σὲ πάρω. Οἱ δικαστικοὶ θὰ βρίσκονται σὲ λίγο στὸ ξενοδοχεῖο, γιὰ τίς πρώτες παρατηρήσεις. Εὐτυχῶς ὁ Τύπος δὲν πῆρε ἀκόμη εἰδηση τοῦ πράγματος. Ἡ δολοφονία τοῦ Μαχαραγιά δὲν πρέπει νὰ γνωστῇ πρὶν ἀνακαλυφθῇ ὁ δολοφόνος.

— Καὶ ἂν χρειασθῇ καμμιὰ δεκαριά μέρες γιὰ νὰ ἀνακαλύψετε τὸν δολοφόνον; Μπορεῖτε νὰ κρύψετε τέτοιο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ κοινόν;

— Ὅχι βέβαια... ἀλλὰ ἐλπίζουμε νὰ τὸν ἀνακαλύψουμε ἐντὸς τῆς ἡμέρας. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πέρασα νὰ σὲ πάρω. Γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃς...

Ὑστερὰ ἀπὸ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας οἱ δύο φίλοι φθάνανε στὸ ἀριστοκρατικὸ ξενοδοχεῖο καὶ μπαίνανε στὸ τραγικὸ δωμάτιο, ποὺ ἦταν κίλλας πλημμυρισμένο ἀπὸ δικαστικούς.

Οἱ πελάτες τοῦ ξενοδοχείου δὲν εἶχαν πάρει εἰδηση τοῦ πράγματος. Οὕτε ἓνας δημοσιογράφος δὲν εἶχεν εἰδοποιηθῇ. Τὸ πτώμα θρῆσκοντο ἀκόμη ἄθικτο, στὴ θέσιν ποὺ βρέθηκε καὶ ὡς βρέθηκε. Ὁ Μάρτεν Ντάλ ἐκκρυψε σ' αὐτὸ καὶ γιὰ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας τὸ ἐξήτασε προσεκτικὰ. Κατόπιν στράφηκε πρὸς τὸν Σούμερ:

— Ἐλα νὰ πηγαίνωμε.

— Ποῦ;

— Κάπου!

— Πρὶν γίνωμεν οἱ πρώτες παρατηρήσεις;

— Ἐκανα δικές μου. Ἀρκοῦν. Ἐλα!

Χωρὶς νὰ ζητήσῃ περισσότερες ἐξηγήσεις, ὁ Ἰνσπéκτωρ Σούμερ ἠκολούθησε τὸν φίλο του καὶ, ὕστερὰ ἀπὸ δύο λεπτὰ ἡ κομψὴ κούρσα τοῦ ἀριστοκράτου ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὸ ἀριστοκρατικὸ ξενοδοχεῖο.

— Ὅθ μοῦ πῆς, τέλος πάντων, ποῦ μὲ πᾶς;

— Ἀνυπόμονε ἄνθρωπε! Στραβὸς εἶσαι νὰ μὴν ἰδῇς;

Ὁ Σούμερ κἀμινοντας τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίας, δὲν ξανάνοιξε τὸ στόμα του νὰ πῇ λέξη, οὔτε ὅταν εἶδε τὸ αὐτοκίνητο νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ νὰ ἀναπτύσσῃ

τὴν ταχύτητα στὸν παραποτάμιον ὁρμόν.

— Στὸ ἀεροδρόμιο μὲ πᾶς;

— Τὸ βρήκες! Τόλμα ἐγὼ πῶς εἶσαι μετρεπέντας ἄνθρωπος.

— Τί θὰ κάνουμε ἐκεῖ;

— Θὰ πάρουμε λίγο ἀέρα.

Καὶ μπαίνοντας στὸ ἀεροδρόμιο κατευθύνθησαν σὲ ἓνα ὑπόστεγο.

— Χαλλὸ μπῶ! Παραλάβετε τὸ αὐτοκίνητο. Ὅθ μοῦ τὸ παραδώσετε κατὰ τὸ μεσημέρι. Ποῦ βρίσκεται τὸ ὑπόστεγο τῶν ἐπτάκτων ἀναχωρήσεων;

— Ὁ ἀριθμὸς 17 τζέντλεμαν.

— Εἰσιτήρια;

— Ἐκεῖ! Ὅθ πληρώσατε τὸν πιλότο.

— Πάρτε Σούμερ. Πάρ' τὰ πόδια σου! Δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἀργότερα, ἓνα ἀεροπλάνο μετέφερε τοὺς δύο φίλους στὸ

Ὀλντ Ἀμπερ, ὅπου ῥεθᾶσαν σὲ μιά ὥρα, ὕστερὰ ἀπὸ μιά θαυμάσια διαδρομὴ. Ἐκεῖ ὁ Μάρτεν Ντάλ μπῆκε σὲ μιά τηλεφωνικὴ καμλὶνα ἀπὸ τὴν ὁποίαν γέμισε ὕστερ' ἀπὸ πέντε λεπτὰ, γιὰ νὰ σταματήσῃ ἓνα ταξί:

— Νιού Κοντίνεντὰλ Χάουζ.

Ὅθ ἦτο μόλις ἑννέα καὶ τέταρτο ὅταν οἱ δύο φίλοι μπῆκανε στὸ χῶλλ τοῦ ἀριστοκρατικοῦ αὐτοῦ ξενοδοχείου καὶ κἀθησαν σὲ δύο ἀναπαυτικὰ φοιτέιν.

— Τί θὰ κάνουμε ἐδῶ Μάρτεν;

— Ὅθ φάμε!

— Γεὰ τὸ στόμα σου! Ὁ ἀέρας μοῦ ἀνοίξε τὴν ὁρεξή.

Ἀλλὰ ὁ Σούμερ δὲν ἐπρόλαβε νὰ λιανοποιήσῃ τὴν ὁρεξή του οὔτε μὲ τὴν πρώτη μπουκιά, γιατί τὴν στιγμή ἀκριβῶς ποὺ τὸ γκαρσόνι σερβίριζε τὸ πρόγευμα, ὁ Μάρτεν Ντάλ ὠρῶθηκε βλέποντας ἓναν ψηλὸν μελαχροινὸ νέον νὰ μπαίνει μέσα στὸ χῶλλ.

— Ἐλα μαζί μου Σούμερ!

— Ἀλλά...

— Ἀς κρυώσῃ τὸ πρόγευμα.

Ἀναστενάζοντας ὁ Σούμερ ἠκολούθησε τὸν Μάρτεν Ντάλ, ὅπως ὁ Σάντσος ἀκολουθοῦσε τὸν Ἀδν Κιζήν. Ἐκεῖνος σταμάτησε μερὸς στὸν μελαχροινὸ νέον:

— Ἐχομεν τὴν τιμὴ νὰ μιλοῦμε μὲ τὸν ὑποκόμη Ντὲ λὰ Μπρέδ;

— Πράγματι. Οἱ κύριοι;

— Κερδίζατε χθὲς βράδυ στὸ Καζίνο 200.000 λίρες;

— Ἀ! Καταλαβαίνω! Εἶθε ὑπάλληλος τοῦ Καζίνου καὶ θὰ ἤλθατε ἀσφαλῶς νὰ μὲ παρακαλέσετε νὰ μὴ ξανασφραγίσω στὴν αἰθουσα τοῦ μπακαρὰ. Ἀς ἡσυχάσῃ ἡ διεύθυνσις τοῦ Καζίνου γιατί δὲν πρέπει νὰ ξαναπατήσω στὸ Ὀλντ Ἀμπερ. Σήμερα φεύγω ἄλλως τε μὲ τὸ ἀπογευματινὸν τραῖνο γιὰ τὸ Λονδίνο.

— Δὲν ἤλθαμε νὰ σᾶς βροῦμε γιὰ τέτοιο ζήτημα τζέντλεμαν. Ἦλθαμε νὰ σᾶς πούμε ὅτι χθὲς τὴν νύχτα δολοφονήθηκε μέσα στὸ δωμάτιό του ὁ Μαχαραγιάς τῆς Κόρτας!

Ὁ ὑποκόμης Ντὲ λὰ Μπρέδ ἔγινε κυριολεκτικὰ κέρινος.

— Εἶναι δυνατόν;

— Ἀτυχῶς... ὡς πῇ ὁ τὰ τει!

— Γνωρίζετε λοιπόν;

— Μάλιστα. Γνωρίζομεν ὅτι ὁ πραγματικὸς Μαχαραγιάς τῆς Κόρτας εἶθε σῆς καὶ ὅτι ἀφήσατε στὸ Λονδίνο ἓναν σωσία σας, ὁ ὁποῖος δολοφονήθηκε. Προφανῶς, ἡ πρόθεσις τοῦ δολοφόνου ἦτο νὰ δολοφονήσῃ ἑσᾶς. Ποιὸς ἦτο ὁ σωσίας σας;

— Ὁ ὑποκόμης Ντὲ λὰ Μπρέδ. Ἦτο ὁ

δυστυχισμένος ἓνας ξεπεσμένος ἀριστοκράτης. Μοῦ ἐμοίσατε καταπληκτικὰ καὶ δέχθηκε μὲ μιά γενναία ἀμοιβὴ νὰ γίνῃ σωσίας μου. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι καὶ ἐδῶ, κάποιος δημοσιογράφος μὲ μισοαναγνώρισε καὶ ἔγραψε κάποιον ὑπαινιγμὸ στὴν ἐφημερίδα του.

— Εὐτυχῶς. Καὶ εὐτυχῶς κανεὶς ἀκόμα ἐντὸς τῆς Σκωτίας! — Γυὰρ δὲν πῆρε εἰδηση τῆς δολοφονίας. Ἐτοὶ ἀποφεύγεται τὸ σκάνδαλο. Καὶ τώρα, πῆτε μας παρακαλῶ ποῖον ὑποψιάζεσθε σῆς. Ἐχετε ἔχθρους;

— Ὅχι, λίγους. Καὶ στὴν Κόρτας καὶ ἐδῶ καὶ παντοῦ ὅπου πηγαίνω. Εἶναι πολυτικοὶ μου ἀντίπαλοι. Περισσότερο ὅλων ὅμως, ὑποψιάζομαι κάποιον Κερέτι, ὁ ὁποῖος ἀποπειράθηκε νὰ μὲ δολοφονήσῃ καὶ πρὸ δύο χρόνων στὴν Γαλλία. Τὸν πῆρε μιά στιγμή τὸ μέτι μου χθὲς κατὰ τίς δέκα τὸ πρωῒ, στὸ χῶλλ τοῦ ξενοδοχείου. Τρομοκρατήθηκε καὶ τὸ ἀπογευματινὸν ἐφυγα ἰνκόγνιτο ἀπὸ τὸ Λονδίνο, μὲ μιά χορεῦτρια καὶ μὲ τὰ χαρτιά τοῦ Ντὲ λὰ Μπρέδ.

— Εἶναι σημαίνειν πρόσωπο αὐτὸς ὁ Κερέτι;

— Ὁ κυριώτερος τῶν πολιτικῶν μου ἀντιπάλων. Ἄν δὲν ἔκανε ὁ ἴδιος τὴν δολοφονία τὴν ἔκαμε κάποιος ἄνθρωπος τοῦ.

— Ὁραῖα. Θὰ μέινετε λοιπὸν ἐδῶ, μὲ τὴν χορεῦτρια, ὡς κόμης Ντὲ λὰ Μπρέδ! Ὁ Κερέτι ἀσφαλῶς θὰ ἐγκαταλείψῃ σήμερὰ ἡ αἰθρία μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ τῆς Ἀγγλίας καὶ μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ πολιτικὸς του ἀντίπαλος δὲν ἔῃ πιά. Ἡ δολοφονία τοῦ Ντὲ λὰ Μπρέδ ὁ ἀποσιωπηθῇ ὁποσοῦν. Ὅταν ὕστερὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ ἐπιστρέψετε στὴν πατρίδα σας εἶναι δική σας δουλειὰ τὸ τι θὰ κάνετε μὲ τοὺς ἐχθρούς σας. Στὸ Λονδίνο θὰ ἐπιστρέψετε μετὰ τρεῖς μέρες. Στὸ ἀναμεταξὺ ὁ ἐχθρὸς σας θὰ ἔχουν φύγει. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι, τζέντλεμαν.

— Ὅθ μπορούσαμε βέβαια νὰ συλλάβωμε ὡς τὸ βράδυ τὸν παρ' ὀλίγον δολοφόνον σας, ἀλλὰ εἶναι προτιμότερον νὰ ἀποσιωπηθῇ αὐτὴ ἡ πολιτικὴ ὑπόθεσις. Χαίρετε ὑψηλότητες...

HERMAN LANTON

Ἀπόδοσις: ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

ΤΟ ΣΥΝΟΗΜΑ

Ὁ ἐπαρχιώτης στὴν Ἀθήνα: — Διόβολε! Πρώτῃ φορὰ εἶδα σὲ τούτῃ τὴν πόλιν νὰ τρέχουν μὲ τέτοια ὠραία ἀμάξια, καὶ νὰ μὴ στρέπονται νὰ βγάλουν κάθε τόσο τὰ χεῖρά τους καὶ νὰ ζητᾶνε ἐλεημοσύνη...

Αἱ συνέχειαι μας

ΕΠΕΙΝΑΣΑΤΕ ΠΟΤΕ;

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 21)

μὲ δένει καὶ μὲ κρεμάει ἀνάποδα—κάτω κεφάλι, πάνω πόδια— μέσα στὸ πηγάδι. Ἐκαστὰ ἐκεῖ, πάνω ἀπὸ δύο ὥρες. Ἐν τῷ μεταξύ οἱ φίλοι ἀνησυχῶσαν: —Μωρὲ Πετράν... πούναι ὁ Πετράν...

» Ἐκστρατεύουν ἔλα παρὰ καὶ πιάνουν αἰχμάλωτο τὸν φύλλακ. Ἡ μὰς λές ποῦ εἶναι ὁ Πετράν... ἢ σὲ σκοτώνομε! » Ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήσῃ. Καὶ μὲ βγάλαν ἀπ' τὸ πηγάδι κατὰμαυρο ἀπὸ τὴν ἀσφυξία καὶ λιπόθυμα. Ἐννοεῖται πῶς ἡ κλεψιά συνεχίστηκε καὶ ἀπὸ τότε δὲν κόβουμε τὰ θερόκοκα μονάχα, ἀλλὰ ἐλόκληρα τὰ δέντρα...

Σιγά-σιγά ὅμως ὁ κ. Κυριακὸς ἀποκτᾶ ἀξιώσεις ἀπὸ τὴν ζωὴ. Ἀρχίζει τίς ἐπιγιστρήσεις. Πωλητὴς χτυπημένων πεπονητῶν τῇ μιά πωλητῇ κουδουνῶν τὴν ἄλλη—κουδούνια ὡς γνωστὸν λέγονται, τὰ μικρὰ τεμαχία σταφυλίου ποὺ μένουν στ' ἀμπέλια μετὰ τὸν τρύγο— καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ὅσες δουλειὲς ὑπάρχουν τίς ἔχει κάνει ὁ κ. Κυριακὸς. Καὶ πάντα τὸν βασάνιζε ἡ ἀνησυχία νὰ βρῇ τὸν δρόμο του... Ὅσπου τὸν βρῆκε. Καὶ μὲ πόση ἐπιτυχία.

Μὰ καὶ νὰ μὴ μᾶς παίρῃ ὁ γῶρος νὰ διηγηθῶμε καὶ ἄλλες περιπέτειες παίγνης τοῦ κ. Κυριακοῦ. Μᾶς εἶπε ὡραία ῥαβδὰτα πράγματα!

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΕΓΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 27)

ζυγίου. Βιάζομαι νὰ τὸ ἀποκτήσω ἐπειδὴ διάζωμαι νὰ ξαναπαντρευθῶ.

Μὲ κῶταξε κατὰπληκτος.

— Ὅθ ξαναπαντρευτῇς; Μὲ πού;

— Μὲ τὸν Σπύρο. Νομίζω ὅτι εἰδοποίησε κ' ἐκεῖνος τὴν Χα

Η Κόρη της Μαργαρίτας

Προηγούμενα

Η Κα Αιμιλία, οίκονόμος του δουλευτού Ροδέρτου Βαλλεράν που μόλις έχει πεθάνει, πηγαίνει στο Τροαίγ να παραλάβει την κόρη του Ρενέ, που είναι η μόνη κληρονόμος της μεγάλης περιουσίας του. Ο αδελφός του Βαλλεράν, ο Λεοπόλδος Λαντιέ, που έποφθαλμιά την κληρονομία, την ακολουθεί κρυφά. Η Κα Αιμιλία παίρνει την Ρενέ και φεύγουν για το Παρίσι. Στο δρόμο όμως, ένα μικροατύχημα τους σταματά. Θέλοντας και μη διακόπτει το ταξίδι του και ο Λαντιέ. Ο εξάδελφος και συννοχός του Πασκάλ, αποφασίζει να πάει να τον βρει. Οι δυο συννοχοι συναντώνται στο τραίνο και κατόπιν ο Πασκάλ πηγαίνει και βρίσκει την Μαργαρίτα και της ζητά να βοηθήσει χρηματικώς τον γιό του Πάολ για να πάει την Όνωρην.

21ον

ΠΑΣΚΑΛ, έτραυλσε η Μαργαρίτα με τα μάτια γεμάτα δάκρυα, με βασανίζεις.... Νομίζεις ότι δεν θα έδειχνα εύχαριστος στον γιό σου την απόδειξη της αγάπης μου γι' αυτόν;

— Τότε τι σ' έμποδίζει;
— Σου είπα ότι δεν έχω το δικαίωμα να διαθέσω όπως εγώ θέλω την περιουσία μου....

— Αυτό δεν είναι δυνατόν...
— Και όμως είναι; αληθέστατο. Η περιουσία μου δεν είναι δική μου, ή περιουσία μου ανήκει....

— Σε ποιόν, λοιπόν; ρώτησε ο Πασκάλ, γεμάτος αγωνία.

Η Μαργαρίτα έκρυψε το πρόσωπό της στα χέρια της και απήντησε με φωνή που μόλις άκουγότανε:

— Στην κόρη μου....

Ο Λαντιέ νόμιζε ότι κάποιος τον χτύπησε μ' ένα σκληρό αντικείμενο στο κεφάλι. Τούρθε σαν ζάλη.

— Στην κόρη σου!... επανέλαβε κατάπληκτος.

Η Μαργαρίτα ένευσε με το κεφάλι καταφατικά.

— Μαργαρίτα, με κοροϊδεύεις άσφαλώς....

— Έχω αυτή την στιγμή το ύψος άνθρακα που κάνει άστεία; ρώτησε η Μαργαρίτα.

— Μα καλά, εσύ δεν είχες παιδί!...

— Από τόν γάμο μου ναι, αλλά... Άκουσέ με, τέλος πάντων, αφού δεν θέλησες να σεβασθής την αδυναμία μου και με έκανες να σου φανερώσω κάτι το οποίοον ήθελα να κρύψω από όλον τον κόσμο... Άργά ή γρήγορα, όμως, το μυστικό αυτό θα γίνει πασίγνωστο. Λοιπόν, πρό του γάμου μου, υπέπεσα σ' ένα σφάλμα το οποίοον μόνον ή μικρή, τότε, ηλικία μου θα μπορούσε να δικαιολογήσει. Κατά το σφάλματος εκείνου ήμουν ή γέννησις ενός κοριτσιού που μου

Ένα δραματικό κοινωνικό μυθιστόρημα του Ε. ΝΙΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

το πήραν σχεδόν άμεσως μετά τον τοκετό... Ο πατέρας μου, έκρυψε την ντροπή μου και με άναγκασε να παντρευτώ... Έπί δεκαεννέα χρόνια υπέφερα τα πάνδεινα... Πήρα έναν άνθρωπο που όχι μόνον δεν τον αγαπούσα και δεν μ' ένοιωθε, αλλά που, επί πλέον, ήξευρε το σφάλμα μου και με καταταραντούσε... Δεν ήξερα έξ' άλλου τι είχε γίνει η κόρη μου... Την νόμιζα για πεθαμένη... Τέλος, όμως, έφθασε ή ώρα της απολυτρώσεώς μου... Άρχισα τις έρευνές μου χωρίς να χάσω στιγμή και τώρα έχω αποδείξεις ότι το παιδί μου ζή... Καταλαβαίνεις, λοιπόν, Πασκάλ, ότι ή περιουσία μου όλη ανήκει σ' εκείνην, ότι δεν έχω το δικαίωμα να διαθέσω τίποτε....

— Και ξαναδράμεις το χαμένο σου παιδί ύστερ' από δεκαεννέα χρόνια; ρώτησε ο Πασκάλ με παράδοξο ύφος.

— Όχι άκομη, είμαι όμως δεβαία ότι ζή. Ίσως άπόψε μάθω που βρίσκεται, που θα μωρεσω να το βρω, για να το σφίξω στην άγκαλιά μου! Αυτή την στιγμή θα ξεχάσω τα μαρτυρία των δεκαεννέα χρόνων που υπέφερα....

Ο Πασκάλ άκουγε με σκαμμένο το κεφάλι. Το πρόσωπό του είχε πάρει μια άγρια έκφραση.

Η Μαργαρίτα δεν τό πρόσεξε και συνέχισε:

— Ξέρω καλά ότι ό έγωϊσμός μου, ή μάλλον, ή μητρική μου στοργή διαταράζει τα σχέδιά σου και διαλύει τις ελπίδες σου... Λυπούμαι πολύ γι' αυτό, αλλά είσαι πατέρας, Πασκάλ, και μπορείς να με κρίνεις με το ίδιο μέτρο της αγάπης σου στον Παύλο. Άγαπώ τόσο την κόρη μου, όσο αγαπάς εσύ τον Παύλο σου. Μου έκανες πρό όλίγου μια πρόταση για να έξασφαλίσω το μέλλον του. Αυτό είναι μια απόδειξις ότι έχω δικηό άφού και εγώ τίποτε άλλο δεν ζητώ παρά να έξασφαλίσω το μέλλον του παιδιού μου.

Ο έργολάβος σήκωσε το κεφάλι του. Στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη ή άποφασιστικότητα. Έν τούτοις είπε με γλυκύτητα:

— Καταλαβαίνω ότι έχεις δικηό, και δεν μου μένει παρά να σου ζητήσω συγγνώμη για την ενόχληση που σου έκανα και άκομη γιατί σε άνάγκασα, χωρίς να το θέλω, να μου φανερώσεις το μυστικό σου.

Η Μαργαρίτα του έδωσε το χέρι.

— Δεν έχεις άνάγκη συγγνώμης, Πασκάλ. Άπεναντίας χάριχα για την συζήτηση που είχαμε. Γιατί έτσι θα μπορούς να αντιμετώπισής την κατάσταση, ξεβρώντας την πραγματικότητα.

— Α! είναι πολύ ώραίο πράγμα να έμυστηρεύεται κανείς σε φίλο ή σε συγγενή στον όποιο έχει έμπιστοσύνη, είπε ο Πασκάλ με ύποκρισία. Και ελπίζεις να ξαναδής σύντομα την κόρη σου;

— Ναι. Ο Ζοσελ έπιβλέπει αυτή την στιγμή μια γυναίκα που χωρίς άλλο θα πάη να την εύρη στο μέρος όπου ό πατέρας της την κρύβει εδώ και τόσα χρόνια....

Ο Πασκάλ έρρίγησε. Τα λόγια αυτά του έκαναν παράξενη εντύπωση. Εύρισκε μια μεγάλη άνάλογια μεταξύ της ιστορίας που του είχε άφηγηθή ή Μαργαρίτα και της άφηγήσεως του ψευδο — Βαλτάς.

Για να δεβαιωθεί περισσότερο ρώτησε:

— Και ό πατέρας της κόρης σου;

— Πέθανε!... Άκριβώς την ήμερα που έλευθερη, έπί τέλους, του ζητούσα την κόρη μου....

Για δεύτερη φορά ο Πασκάλ έρρίγησε.

— Και ό άνθρωπος εκείνος κατοικούσε στο Ρομυλλύ; Έδώ πέθανε; ρώτησε πάλι με φωνή που έτρεπε.

— Όχι... ψιθύρισε ή χήρα με φανερή στενοχώρια.

— Άλλά που τότε;

— Στον πύργο του Βιρύ....

Μα τότε, φώναξε ο Πασκάλ κυριευμένος από έναν άλλόκοτο πυρετό, ή κόρη σου είναι κόρη του Ροδέρτου Βαλλεράν....

— Ναι, του θείου σου... Για να με έμεινε αυτής για την φαινομενική προσδοσία την όποιαν μου έπέβαλε ό πατέρας μου, μου πήρε το παιδί μου και έπρόδωσε άνδρα το σφάλμα μου στον σύζυγό μου.... Καταλαβαίνεις τώρα γιατί ό Λορέντιος Μπερτέν, αυτός που ήταν τόσα έρωτευμένος μαζί μου στην αρχή, ώστε να θυσιάξη έκατομμύρια για να με παντρευτή, με μίσησε τόσο και με βασάνισε όπως με βασάνισε δέκα έννέα άλλόκληρα χρόνια!... Αυτός ό γάμος ήταν ή τιμωρία μου για το να εναντιό μου παράπτωμα.... Καταλαβαίνεις έπίσης, τώρα, γιατί ό άντρας μου δεν ήθελε να έξηρη την οικογένειά σου, ό άρχηγός της όποιος είχε παντρευθή με ή Βαλλεράν!...

— Ναι... ναι... καταλαβαίνω, ψιθύρισε ο Πασκάλ άναστατωμένος. Η κόρη εκείνη είναι στενή συγγενής μου, συγγενής του Παύλου... και θα την ξαναβρή...θα την άγκαλιάσω....

— Ω! ναι!... Θα την σφίξω στην άγκαλιά μου δυνατά, πολύ δυνατά, που να άκούση τους χτύπους της καρδιάς μου, της καρδιάς που δεν χτυπούσε τόσα χρόνια παρά μόνον γι' αυτήν, είπε ή Μαργαρίτα με μάτια γεμάτα δάκρυα, μη μπορώντας να μαντέψει τις δαδυρές σκέψεις του γαμβρού της.

— Είσαι δεβαία ότι ό Ζοσελ θα άνακαλήνη τα ίχνη της; ρώτησε ο Πασκάλ.

— Τόδε όλα είναι χαμένα! σκέφτηκε ό έργολάβος. Τι να κάνω;

Εκείνη την στιγμή άκούστηκαν βιαστικά βήματα στον διάδρομο και κατόπιν κάποιος χτύπησε την πόρτα.

— Έμπρός! φώναξε ή Μαργαρίτα.

Ήταν ό Ζοσελ.

Κεφάλαιον ΙΑ'

Ο οίκονόμος του μακαρίτη Μπερτέν

σταμάτησε στο κατώφλι έκπληκτος για την παρουσία του Πασκάλ Λαντιέ. Όσον άφορρά αυτόν, δεν άνέπνευε πιά.

Να είχε άνακαλήνη; άρά γε ό Ζοσελ τά ίχνη της κόρης της Μαργαρίτας;

— Έλα Ζοσελ, είπε ή Μαργαρίτα.... Μπορείς να μιλήσης έλευθερα μπροστά στον γαμβρό μου. Τι έμαθες;

— Τίποτε κυρία, απήντησε ό οίκονόμος.

— Πώς τίποτε!...

— Τίποτε τουλάχιστον από όσα θέλετε να μάθετε... Η κ. Αιμιλία Σολιέ έφυγε από τον πύργο Βιρύ πρό τριών ήμερών....

— Και που πήγε;

— Στο Ρομυλλύ για να πάρη το τραίνο.

— Για που;

— Κανείς δεν ξέρει.

Ο Πασκάλ άνέπνευσε.

— Και δεν έξήτασες; δεν ρώτησες;

— Εξήτασα, κυρία, άλλα δεν μπόρεσα να μάθω παρά ένα μόνον πράγμα.

— Τι;

— Ότι ή κ. Σολιέ άφησε τα πράγματά της στον πύργο του Βιρύ όπου θα γράφη άργότερα να της τα στείλουν στο μέρος που θα έγκατασταθή.

— Θεέ μου!... έτραυλσε ή δυστυχισμένη γυναίκα, άλλ' αυτό μόνον δεν μάς λέει τίποτε... Εκεί που νομίζω ότι την βρίσκω, χάνονται άμέσως τα ίχνη της....

— Ήσυχασε, άγαπητή μου Μαργαρίτα, είπε ο Πασκάλ, σφίγγοντας με συμπόνια, δηθεν, τα χέρια της γυναικαδέλης του, και έλπιζε σε όσους σ' αγαπούν. Εκείνο που δεν μπορείς να κάμης σήμερα έσδ θα το κάμω εγώ. Θα σε βοηθήσω στις έρευνές σου. Θ' άφήσω έν άνάγκη και τις δουλειές μου για να σου ξαναβρω την κόρη σου.

— Είσαι πολύ καλός Πασκάλ! φώναξε συγκινημένη ή Μαργαρίτα. Η άφοσίωσή σου με παρηγορεί και μου ξαναδίνει την έλπίδα. Βασίζομαι σε σένα.... Θα με βοηθήσεις....

— Σου τό δοκίμομαι.

— Εύχαριστώ Πασκάλ... Άν ή κυρία Αιμιλία Σολιέ έφυγε για να συναντήση την κόρη μου, ξέρω που μπορούμε να την ξαναβρούμε...

— Που;

— Στο Παρίσι, στον συμβολαιογράφο κ. Όγκυό, όδός Πυραμίδων....

— Στον κ. Όγκυό; ρώτησε ό Πασκάλ με κάποια άνησυχία. Πώς τό ξέρεις;

— Για λίγα δευτερόλεπτα έπεσε στα χέρια μου ένα γράμμα του Ροδέρτου προς τον συμβολαιογράφο αυτόν: το γράμμα αυτό μου τό πήραν άμέσως, βάνουσα, πρόκαμα ώστόσο εγώ να διαβάσω την διεύθυνσή του στο φάκελλο. Άπευθύνετο στον συμβολαιογράφο που σου είπα.

Ο Πασκάλ άκουγε προσεκτικά χαράζοντας στην μνήμη του κάθε λέξη που του έλεγε ή Μαργαρίτα.

Οι συγκινήσεις είχαν έν τω μεταξύ καταβάλλει την Μαργαρίτα, που κουρασμένη έπεσε πάνω στο προσέφαλό της.

Ο Πασκάλ έκρινε ότι ήταν καιρός ν' άφήση πιά την γυναικαδέλη του.

— Σε κούρασα της είπε. Φεύγω τώρα για να σ' άφήσω να ήσυχάζης. Θα σου στείλω την Βικτορία να σου κρατήση συντροφιά. Θα ξαναβρω άργότερα για το γεύμα.

Μόλις βγήκε από το ξενοδοχείο ό Πασκάλ, έτρεξε στο τηλεγραφείο και έ-

στειλε το έξής τηλεγράφημα στον Λεοπόλδο:

«Άξιον είμαι Μαζόν Ρούζ. Άνάγκη συναντηθώμεν. Πασκάλ».

Κατόπιν πήγε σ' ένα καφενείο και μολοντί δεν συνήθισε να πίνη, ήπιε ένα όλόκληρο ποικαλά ρούμι για να διασκεδάση την στεναχώρια του. Αισθανόταν ό Πασκάλ να του φεύγη όλο το θάρρος του.

— Πολλ' άσχημα πάμε, σκεπτόταν. Αυτή ή νόθος μάς μπερδεύει πολύ. Πρώτα—

πρώτα καθιστώ άδύνατο τον γάμο του Παύλου με την Όνωρην.... Χάνει επί πλέον και την περιουσία της Μαργαρίτας που μια μέρα θα περιήρχετο σ' αυτόν.

Έπειτα μου κλέβει την κληρονομία του θείου μου... Διπλή ή καταστροφή!... Άπό στιγμή σε στιγμή ή μητέρα μπορεί να ξαναβρή την κόρη της, μέσον του συμβολαιογράφου της όδου Πυραμίδων. Ο Βαλτάς είναι άποφασιστικός άνθρωπος και δεν θα ύποχωρήση μπρος σε τίποτε. Μόνον αυτός θα μωρεσή να με σώση...

Μετά δυό ώρες ό Λαντιέ έπέστρεψε στο «Ξενοδοχείον του Ναυτικού». Η Μαργαρίτα είχε κοιμηθή καθ' όλον αυτό το διάστημα και ό ύπνος της έκανε πολύ καλό.

Φάγανε μαζί, κοντά στο κρεβάτι της άρρωστης.

Ο Λαντιέ άπέφυγε καθ' όλην την διάρκεια του γεύματος να ξανακάνη λόγο για την κόρη της στην Μαργαρίτα.

Μετά το φαγητό ό Πασκάλ πήγε στο δωμάτιο που του είχαν έτοιμάσει και έπεσε να κοιμηθή. Άργησε, όμως, πολύ να τον πάρη ό ύπνος.

Τό άλλο πρωί έπεσκέφθη την γυναικαδέλη του.

— Πέρασα καλά την νύχτα, του είπε ή χήρα. Μόλις πρό όλίγου έφυγε ό γιατρός. Με βρήκε πολύ καλύτερα. Το μεσημέρι θα φάμε πάλι μαζί, δεν είναι έτσι;

— Ναι, Μαργαρίτα, άφού τό έπιθυμείς. Θα μάς δοθ' έτσι ή ευκαιρία να ξαναμιλήσουμε για την ύπόθεσή σου και να μου δώσης τις οδηγίες που πρέπει.

Κατόπιν κατέφυγε άμέσως για το Παρίσι για να άφοσιωθώ στο έργο που μου άνέθεσε.

— Σκέφθηκα από χθές πολύ ένάνω στο ζήτημα αυτό, είπε ή Μαργαρίτα.

— Και τί αποφάσισες;

— Να μην έπωφεληθώ, προς το παρόν, της καλής σου διαθέσεως, άγαπητή μου Πασκάλ. Θα ένεργήσω στην αρχή μόνον.... Σε λίγες μέρες θα είμαι στο Παρίσι. Θα τά πω όλα του κ. Όγκυό και ελπίζω να μην άρνηθ' να μου πη όσα ένδιαφέρομαι να μάθω....

— Τόσο τό καλύτερο, είπε ό Λαντιέ. Εύχομαι να μη με χρειασθής. Άν όμως συμβ' το αντίθετον, μη διατάσης. Θα είμαι πάντα έτοιμος να σε βοηθήσω με όλες μου τις δυνάμεις.

— Δεν άντιβάλλω γι' αυτό... Δεν πιστεύω να φεύγης άναρρωτισμένος από την χρεανή μου την άρνηση....

— Πώς μπορώ να είμαι!... Καταλαβαίνω πολύ καλά τους λόγους της άρνήσεώς σου. Το ίδιο βάκαμα κι' εγώ άν ήμουν στη θέση σου.

Η Μαργαρίτα έσφίξε μ' εύγνωμοσύνη το χέρι του γαμβρού της.

Τό απόγευμα με το τραίνο των 4.20' ό Πασκάλ έφευγε από το Ρομυλλύ για τό Μαζόν Ρούζ.

Ο Λεοπόλδος Λαντιέ τον περίμενε στο σταθμό,

— Λοιπόν, του είπε, τι συμβαίνει;

— Συμβαίνει ότι άν δεν θρούμε κανένα άλλο μέσον, το ναυάγιον της ύποθεσεώς μας είναι βέβαιο.

— Δεν καταλαβαίνω τίποτε, είπε ό φευτο-Βαλτάς. Πάμε καλύτερα στο ξενοδοχείο μου να τά πούμε. Δεν είναι φρόνιμο να μένουμε εδώ....

— Ναι, πάμε. Υπό ποιάν ιδιότητα μένεις στο ξενοδοχείο σου;

— Ως περιόδεύον έμποροϋπάλληλος.

— Λοιπόν, θα με παρουσιάσης ως συνάδελφό σου τον όποιον έπεριμενες εδώ.

Έτσι θα δικαιολογήσης και την παραμονή σου.

Κεφάλαιον ΙΒ'

— Περίφημα! Πάμε.

— Σε ποιά πάτωμα μένεις;

— Στο δεύτερο, αριθ. 23. Τό διπλανό μου είναι κενό. Η σύμπτωση είναι έξοχη.

— Ναι. Και οι γυναίκες;

— Αυτές μένουν στο πρώτο πάτωμα. Τρώνε στο δωμάτιό τους γιατί η γρηδ δεν μπορεί να βγ' έξω, έξ' αιτίας του ποδιού της. Κάπου-κάπου βγαίνει ή κοπέλλα έξω για κανένα φάρμακο... Αυτό θα μάς βοηθήση ίσως....

Έτσι, κουβεντιάζοντας, έφθασαν ως τό ξενοδοχείο όπου έμενε ή κ. Αιμιλία και ή δις Ρενέ.

Εκεί ό Λεοπόλδος παρουσίασε τον Πασκάλ ως συνάδελφό του και ζήτησε γι' αυτόν ένα δωμάτιο. Έδωσαν του Πασκάλ άκριβώς εκείνο που είχε πη ό Λεοπόλδος.

Χορίσθηκαν για να έτοιμασθούν για τό δείπνο. Συναντήθηκαν στην αίθουσα του φαγητού και καθώς δεν ήτο δυνατόν να μιλήσουν εκεί έλευθερα συνεφώνησαν να συναντηθούν κατά τας ένδεκα, όποτε όλοι θα κοιμόντουσαν, στο δωμάτιο του Λεοπόλδου.

Η συνάντησις έγινε πρόγματι.

— Κατ' ευθείαν στο θέμα, είπε ό Λεοπόλδος. Τι συμβαίνει;

— Μου είχες πη και άλλοτε ότι ή έρωμένη του Ροδέρτου Βαλλεράν ζή άκομη....

— Ναι, την είχα ιδ' και την άκουσα να ζητά από τόν θεό σας την κόρη της.

— Ξέρεις ποιά είναι ή γυναίκα αυτή;

— Δεν ξέρω ούτε το όνομά της. Ξέρω μόνον ότι την πήγαν σε κακά χάλια από τον πύργο του Βιρύ στο «Ξενοδοχείο του Ναυτικού».

— Και την νόμιζες για έτοιμοθάνατη; Αί, λοιπόν, ή άρρωστη βρίσκεται τώρα στο στάδιον της άναρρώσεως και σε λίγες μέρες θα φύγη από το Ρομυλλύ για να άναζητήση την κόρη της.

— Άνάθεμα! έγρύλλισε ό Λεοπόλδος. Πώς τό μάθατε;

— Τό άκουσα από τό στόμα της.

— Την είδατε λοιπόν; της μιλήσατε;

— Ναι... Και μου έμπιστεύθηκε το μυστικό της νεότητός της. Ελπίζει, δέ ότι θα την βοηθήσω να ξαναβρή την κόρη της.

— Σας έμπιστεύθηκε το μυστικό της και ελπίζει στην βοήθειά σας; επανέλαβε ό Λεοπόλδος κατάπληκτος. Λοιπόν, την γνωρίζετε;

— Διάβολε! Είναι ή γυναικαδέλη μου!...

— Η γυναικαδέλη σας! Η Μαργαρίτα Μπερτέν!... της οίκογενείας Μπερτέν!... φώναξε άπερίσπαστα ό Λεοπόλδος.

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

Κουβεντούλα

'Αγαπά έναν παντρεμένο

Μια αναγνώστριά μου 32 περίπου ετών, μου εξομολογείται ότι αγαπά έναν παντρεμένο. 'Επί πλέον, ο άνθρωπος αυτός είναι σύζυγος μιας φίλης της. Ζητά την συμβουλή μου.

Τί άλλο να σας απαντήσω, παρά ότι παίζετε με την φωτιά και θα καήτε; Ουμώδης μια παροιμία περίπτωση. Κάποια κυρία συνεδέθη με τον σύζυγο της φίλης της. Τον συμπαρούσε φυσικά, αλλά παρασύρθηκε περισσότερο από την απειλή του πώς θα... αυτοκτονούσε αν δεν έδεχτο τις προτάσεις του. Συνέπεια του δεσμού των υπήρξε ένα τρομερό σκάνδαλο. Όταν τα πράγματα έγιναν γνωστά, ο περιφημος αυτός κύριος της είπε ότι έλυπετο πολύ αλλά... δεν μπορούσε να εγκαταλείψει την νόμιμο σύζυγό του και τα παιδιά του! 'Εκείνη γελοιοποιήθηκε και έχασε τα πάντα: σύζυγο, χρήματα, φίλους γνωστούς, συγγενείς και κοινωνική θέση. 'Αλλωστε δεν μπορεί ποτέ να διαρκήσει μια ετυρία που έχει κτισθεί επάνω στα ερείπια της ευτυχίας μιας άλλης. Μικρού από τον κύριον αυτόν, μακριά από τα γλυκά του λόγια, μακριά από τον θά αίσθανήτε λόγω του δεσμού αυτού κάποτε, θα είναι τόσον μεγάλος, που θα σβύσει κάθε ποηρούμενη ευτυχία και ίσως θα σ' κάνει να την καταρραδίσετε.

ΔΟΡΑ

Μυρωμένη άναπνοή

Πόσο ευχάριστη είναι η συντροφιά των ανθρώπων που έχουν μυρωμένη άναπνοή! Τί στενοχώρια θα αισθάνωνται όσοι έχουν δύσκολη άναπνοή! Κι όμως είναι πάρα πολλοί εκείνοι που υποφέρουν από το βάσανο αυτό. 'Η αιτία του κακού προέρχεται συνήθως από το στομάχι και κυρίως από την υπερβολική κατανάλωση κρέατος. Το κρέας υποχρεώνει το στομάχι να παράγει διάφορα γαστρικά υγρά απαραίτητα για την χώνευση, και υποβοηθεί στην ανάπτυξη διαφόρων μικροβίων που παράγουν την μυρωδιά αυτή ή οποία ανεβαίνει από το στομάχι στο στόμα. Όταν η κακοσμία προέρχεται από το στομάχι θεραπεύεται αν επί μια εβδομάδα καταργήσετε απόλυτως το κρέας και κάνετε μια αλυστήρ δίαιτα αποκλειστικώς με φρούτα και λαχανικά. 'Εάν σε μια εβδομάδα, έχετε απαλλαγεί από το βάσανο αυτό, τότε μπορείτε να δοκιμάσετε πάλι την συνηθισμένη τροφή

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

σας, παίρνοντας πού και πού λίγη σόδα. Προσέξτε επίσης την καλή λειτουργία του πεπτικού σωλήνος.

'Αλλος τρόπος θετιώσεως της κατάστασως είναι να τρώτε χωρίς να πίνετε. 'Εάν δεν απαλλαγείτε με αυτούς τους τρόπους, τότε πρέπει να αναζητήσετε την αιτία άλλου.

Στά δόντια σας π.χ. Μήπως έχετε κανένα χαλασμένο δόντι, καμιά παλιά κορώνα. Καλόν είναι να επισκεπτεσθε δύο-τρεις φορές τον χρόνον τον δοντογυατρό σας.

Μήν ξεχνάτε επίσης ότι πρέπει να πλένετε τα δόντια σας δύο-τρεις φορές την ημέρα με μια σκληρή βούρσα και με μια καλή οδοντόπαστα. Δύο φορές την εβδομάδα καλόν θα είναι να βουρτσίζετε τα δόντια σας με λίγη σόδα και να τα ξεπλένετε με νερό μέσα στο οποίο θα έχετε βάλει ένα κουταλάκι οξυζενέ.

Πολλές φορές οι άμυγδαλές δίδουν κακοσμία. Πάντως, οποιαδήποτε και αν είναι η προέλευσις της κακοσμίας, όλα τα άνωτέρω μέσα είναι ωφέλιμα.

Μήν ξεχνάτε ότι μια μυρωμένη άναπνοή είναι κάτι πολύ ευχάριστο, αν το αντίθετο είναι κάτι ανυπόφορο, το οποίο μπορεί να σκοτώσει κάθε αίσθημα και κάθε συμπάθεια.

ΜΟΔΑ

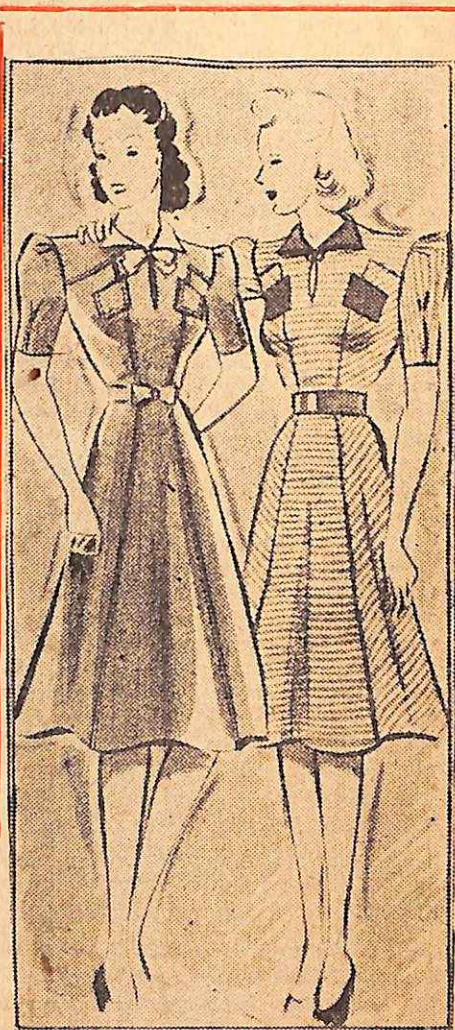
Δύο διαφορετικά σχέδια στο ίδιο πατρόν

Τα δύο αυτά φορεματάκια έχουν το ίδιο σχέδιο. 'Η διαφορά του υφάσματος, μια μικρή παραλλαγή του γιακά και μια πρόσθετη τσέπη, το μεταβάλλουν απόλυτως.

Το πρώτο μοντέλο γίνεται από λινό, απ' εκείνο που δεν ζαρώνει και που φαίνεται τόσο φρέσκο και καθαρό. Προσέξτε την νέα τοποθέτηση των τσεπών.

Το δεύτερο παίρνει όλη την χάρη του από τον διάφορο τρόπο που τοποθετούνται οι ρίγες του υφάσματος. 'Ορίζοντες εμπρός, λοξοί στα πλάγια και πίσω, γίνονται δε όρθιες στα μανίκια. Το φόρεμα στολίζεται επίσης με μονόχρωμο υφασμα στον γιακά, στις τσέπες και στην ζώνη.

Το τρίτο σχέδιο (κάτω) έχει κι' εκείνο το ίδιο πατρόν. Μόνον που γίνεται σε υφασμα εμπριμέ. Οι τσέπες τοποθετούνται κάπως διαφορετικά. Το πίσω μέρος σχηματίζεται με μια ίσια ραφή από πάνω ως κάτω. Τα διάφορα σχέδια αυτά είναι πολύ κατάλληλα για τις κοντές και μάλλον νεώστες σιλουέτες.

ΕΟΥΖΙΝΑ

Βύσινο γλυκό με σταφιδίνη

Η ζάχαρη σπανίζει. Είναι και πολύ ακριβή. Όμως η βυσινάδα χρειάζεται το καλοκαίρι και το γλυκό επίσης. 'Εκτός αυτού, τί θα γίνει τόσο δύσκολο; Θα πάει χαμένο;

Σας παραθέτω μια συνταγή που ελπίζω θα λύσει το πρόβλημά σας. Πιζονετε 1 1/2 λίτρα σταφιδίνη. Πουλιέται σε όλα τα μεγάλα εδωδισμοπωλεία. Την βάζετε στην φωτιά να λιώσει και της προσθέτετε 2 οκάδες βύσινο καθαρισμένο χωρίς κουκούτσια και 1 ποτήρι νερό. Τ' αφήνετε να βράσουν κατ' τον συνηθισμένο τρόπο. Θα έχετε κατ' αυτόν τον τρόπο αρκετό ποσό για βυσινάδα και γλυκό για περιποίηση.

Χρήσιμες συμβουλές

* Βράσετε περίπου 300 γρ. σόδα καθαρισμένη και ψιλοκομμένα μέσα σε 300 δράχμα νερό. Αφήσετε να να βράσουν έως ότου πιούν το μισό νερό τους. Παράσετε το σιρόπι αυτό από ψιλό τούλουπανάκι. Χρησιμοποιήσετε το σιρόπι αυτό αντί για ζάχαρη σε γάλα ή σε κομπόστες.

* Όπως το ρυζονερο, έτσι και το μακαρονόλομο μπορεί να χρησιμοποιηθεί για κόλλα. Είναι μάλιστα κόλλα εξαιρετική για κεντήματα, κουρτίνες, μπλουζές κλπ.

* Μήν πετάτε τα φύλλα του καρπού. Βράσετε τα και κάνετε τα παλάτα ή μεταχειρισθήτε τα όπως τα σπανάκια. Σήμερα δεν επιτρέπεται πλέον να πετούμε τίποτα.

* Για να αυξήσετε την διάρκεια των καρπών σας κατὰ 25—30 ο.ρ. ίσως να βάλετε λίγο άλατι επάνω στο μανισμένο φυτίλι του καρπού.

* Μήν ξεχνάτε ότι το μέλι αντιπαρατίθεται εν γένει την ζάχαρη σε διάφορα ροφήματα. Λυώσετε το στην φωτιά πρώτο το μεταχειρισθήτε

Φυσική υγιεινή

Κινησιοθεραπεία

10ον

Το προηγούμενο φύλο άρχισε να σ'εργασώμεν δι' άφορα παιχνίδια με την υπάλλα ειδικά για την ενγύμναση και τόνωση των κοιλιακών μυών. Σας έγραψα την υπ' αριθ. 1 άσκηση, αποτελεσματική για τους αργότερους ή τους έχοντας προδιάθεση για λιποσαρκίαν των κοιλιακών τοιχωμάτων. Επίσης και για τους πάσχοντας εκ χρονίας δυσκολιότητος, άτονίας ή νευρώσεως του στομάχου. Σήμερα προχωρούμε.

ΑΣΚΗΣΙΣ 2.

'Ενα παιχνίδι, επίσης, που αποτελεί σημαντικό γιά την ενγύμναση των κοιλιακών μυών, είναι το εξής:

Είστε όρθιοι. Τοποθετήστε τώρα το μπάλονι μεταξύ των άστραγάλων των ποδιών σας. Σηκώνοντας κατόπιν τα δύο σας χέρια προς τα άνω, άνωθώς όπως κάνουμε όταν ετοιμαζόμαστε να πάρουμε

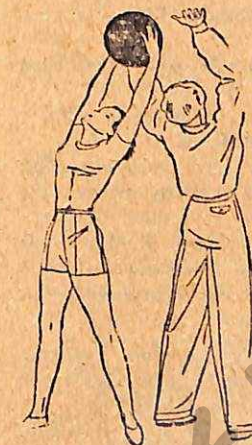
τόρα για να πηδήσουμε, προσπαθήστε δι' ενός πηδήματος άμφοτέρων των ποδιών, να πετάξετε το μπάλονι μακριά σ' απόσταση 5 — 6 βημάτων. 'Επαναλάβετε την άσκηση αυτή δέκα φορές.

ΑΣΚΗΣΙΣ 3.

Το παιχνίδι αυτό γίνεται απαραίτητως με δύο άτομα. Τοποθετήστε όρθιοι, σε απόσταση 1 περίπου μέτρου ο ένας από τον άλλον και πλάτη με πλάτη, έχοντας συγχρόνως τα πόδια λίγο ανοιχτά. Σκύ-

ψτε τώρα ταυτόχρονα κι' οι δύο προς τα εμπρός. 'Εκείνος που κρατεί το μπάλονι, το δίνει με τα δύο του χέρια στον άλλον, διά μέσου των ποδιών του. (Εικών 1).

Αυτός του το επιστρέφει πάλιν εν νέου, επάνω από το κεφάλι του και όταν πιά ξαναβρεθούν και οι δύο ταυτόχρονα όρθιοι (Εικών 2). 'Επαναλάβετε την άσκηση αὐτή δέκακις.

ΑΣΚΗΣΙΣ 4

Και η άσκηση αυτή γίνεται από δύο άτομα.

Είστε ά-

σκησης μικτή. Δηλαδή με αυτήν ενγυμνάζονται συγχρόνως οι κοιλιακοί και οι θωρακικοί μύς. Λοιπόν άς γονατίσει ο ένας. Να διατηρή τον κορμό όρθιο, την κοιλιά και το στήθος προς τα μέσα, το στήθος προτεταμένο και τα χέρια κατακορυφώς και τεντωμένα προς τα άνω, κρατώντας ανάμεσά τους το μπάλονι. 'Ο άλλος θα σταθή όρθιος και σε στάση προσοχής πίσω του και σ' απόσταση περίπου 75 εκ. του μέτρου. Τώρα ο γονατιστός άς κάμνη μια έσφρα κάμνη του κορμού προς τα όπισθεν, παίρνοντας συγχρόνως και βαθιά εισπνοή, μέχρις ότου δώσει την μπάλλα στον άλλο που δεν γέρνει καθόλου προς τα εμπρός, αυτή προτείνει τα χέρια για να την πιάση. Πρέπει να τον φθάση και να του την δώσει ο γονατιστός με την κάμνην του κορμού προς τα όπισθεν. 'Αυα δόση το μπάλονι στον άλλον επανέρχεται ο γονατιστός στην προτέρα του στάση, κάνοντας συγχρόνως έκπνοήν. Να επαναληφθῇ πεντάκις το δόσιμο της μπάλλας από τον ένα γονατιστό, και τον άλλο βοηθούσαντα.

Στό επόμενο: Ειδικές άσκήσεις για τα παιδιά σας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΛΑΣ

Δερματολόγος Ιατρός — Σόλωνος 40

7 ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗ ΝΟΡΑΣ

* Τερεψιχόρη ν. — Να πλένετε πάντα με κρύο νερό. Προϊ και βράδυ μετά το πλύσιμο, να περνάτε το πρόσωπό σας ελαφρά μ' ένα βαμβάκι βρεγμένο στην κάτωθι λοσιόν:

'Αλκοόλ μπλάνς καμφρέ 30 γραμ.
Βάμμα δενζόνης 15 »
'Υδωρ κολωνίας 60 »
'Απεσταγμένον ύδωρ 100 »

Πρό της πούδρας σας θα χρησιμοποιήτε μ' ένα βαμβάκι την εξής λοσιόν:
Ροδόνερο άγνό 200 γραμ.
'Αλκοόλ καμφρέ 25 »

Είς την υπερλιπαρότητα γενικώς του σώματός σας όφείλονται τα μπιμπικά, τα ξανθήματα και τα σπυριά. Για ν' απαλλαγείτε όριστικά από αυτά να κάνετε ημέραν παρ' ημέραν από μίαν ένδειον ένδομυϊκώς 'Αντισταφυλό Παστέρ 'Αθηνών (έν δ'ω 18). 'Επάσης να κάνετε μερικά γενικά θειούχα λουτρά. Να κάνετε τουλάχιστον 3 την εβδομάδα. Μετά διμηνον γράφετε μου. Θα είσθε απόλυτως ευχαριστημένη. 'Αν θέλετε περάστε και ή ίδια από το Ιατρείον μου να σας εξετάσω άφ'ολοκροδώς. Να μου πητε το ψευδώνυμόν σας. 'Επανεύθον εκ του ταξιδίου μου δέχομαι ως και πρότερον καθημερινώς και κατά τας ιδίας ώρας: Σόλωνος 40, 10—1 και 5—8 μ.μ.

* Νίφι λαν. 'Ενταύθα. — Δυστυχώς άμα μείνουν χωρίς θεραπεία επί πολύν καιρό έχουν την ιδιότητα να μπαίνουν βαθειά στο δέρμα, όπου και αποθέτουν τα αιά των και αναπτύσσονται πολύ. Λοιπόν, άφου κάνετε μια καλή σαπουνάδα σ' όλο σας το σώμα (χαμιά) μετά, κάθε βράδυ, αλείφετε ελαφρώς όλα τα τριχοτά μέρη του σώματος με την βοήθειαν πετσέτας βρεγμένης στο κάτωθι φάρμακο:

'Αλκοόλ 200 γραμ.
Βερνερίνη 2 »
Γλυκερίνη 20 »

Μετά 4—5 τέτοιες γενικές επαλείψεις κάνετε πάλι ένα χαμιά και επαναλαμβάνετε μετά το ημερον πάλιν άλλες 4—5 επαλείψεις. Κατόπιν κάνετε ένα χαμιά και μετά 10ήμερον μια γενική αποτρίχωση του σώματος. Αύτην θα πάτε να την κάνετε σε ειδικό χαμιά. Προσέχετε να δίδετε μήκος εφθασαν στα φρύδια και στις βλεφαρίδες γιατί αυτό συμβαίνει συχνά αν παραμείνουν αδεράπυτες επί μερών.

* Ε. Π. Τσίκαλα. — Πρέπει να ληφθούν τσίχες από το πάσχον μέρος και να εξετασθούν μικροβιολογικώς. Τότε μόνον θα καθορισθῇ ή κατάλληλος θεραπεία, είτε τοπική είτε γενική δι' ένδεισιν. 'Αλλος κάμετε προς το παρόν την εξής συμπτωματοκή θεραπεία: 'Επαλείψτε άπαξ της ημέρας με διάλυση 2 στα έκατο ιωδίου. 'Η επαλείψτε αυτή 9η μένη επί 3 ημέρας. 'Επί άλλες 5 ημέρας επίτρυψτε των πασχόντων μερών με την εξής αλοιφήν:

'Ασίντ σαλισυλική 1 γραμ.
Ρεζορίνη 1 »
Σόφορ προσιπτι 2 »
Αλκοόλη 20 »
Βαζελίνη 30 »

Μετά τις 5 μέρας της αλοιφής θα σπυματάτε 5 μέρας και θα ξαναγάζετε να αλείψετε επί 3 ημέρας πάλιν με το ιωδιόν και άλλες 5 ημέρας με την αλοιφή. Μετά 3 σειρές μου ξαναγράψετε.

ΠΗΓΩΜΕΝΗ / στην καρδιά

Τα προηγούμενα

Ο Κολλιβέ, άλλοτε ανώτερος υπάλληλος του Οίκου Γεωργίου ντε Μπω-πρέ, θεωρείται υποπτος του φόνου του τελευταίου αυτού. Για τον λόγο αυτό έχει καταδικασθεί άδικως ο Κολλιβέ, ο οποίος και δραστηριότητα από τα κάτεργα. Ο Κολλιβέ βρίσκεται τώρα με την άρρωστη κόρη του Σουζάννα στην Βενετία. Η νέα προσπάθειά να επικοινωνήσει με την μητέρα της Μαρία, διεκδικούμενη σύζυγο του Κολλιβέ, την οποία υπεραγαπά. Μην υπερωτώντας να επικοινωνήσει μαζί της, πηγαίνει και την βρίσκει στο Παρίσι. Ο πατέρας της δεν άργεί να την ακολουθήσει, και μάλιστα στην Μολία θέλει να της αποκαλύψει το παρελθόν της άλλοτε συζύγου της. Η νέα όμως κοιμάται να ακούσει.

190ν

ΚΑΙ όμως πρέπει. Αυτή η γυναίκα στην οποία και πού ολίγου ακόμη έχεις δώσει το ιερώτερο των ονομάτων, έχει γίνει μετά το διαζύγιό μας μια γυναίκα για όλους!... Μια γυναίκα την οποία κανείς δεν σέβεται πιά!... Άλλαξε το όνομά της και από Μαρία έγινε Μαρινέττα!... Έτσι συνηθίζεται στον «κόσμο» της, στην περίφημη κοινωνία που, έδωσε για να συναναστραφεί. Καταλαβαίνεις τώρα Σουζάννα; — Όχι! φώναξε κατατομαγμένη, ξεκαλλή η δυστυχισμένη κόρη. Δεν καταλαβαίνω και δεν θέλω να καταλάβω τίποτα!... Κανείς δεν μ' αγαπάει με τόσο τρυφερότητα και τόσο άφοβη όση η γυναίκα που βρίσκεσαι αυτή την στιγμή πατέρα! Γι' αυτό θ' έγω την αγαπώ τόσο και θα εξακολουθώ να την αγαπώ, ό,τιδήποτε και αν πουν γι' αυτήν!...

Σταμάτησε. Οι δυνάμεις της φάνηκαν να την εγκαταλείπουν.

Έφερε το μαντίλι της στα χείλη. Λίγες σταγόνες αίμα τ' έβαψαν. Η Μαρία καθώς είχε τα μάτια της κλειστά, δεν άντελήφθη τίποτε και ο Κολλιβέ δεν κινείτο την κόρη του. Ο ή του ή προσοχή, καθώς μιλούσε, ήταν συγκεντρωμένη στην μορφή της πρώην συζύγου του. Παρακολουθούσε την έκφρασή της. Ήθελε να ιδεί τι έντοπιση έκαναν στην δυστυχισμένη γυναίκα οι φοβερές αποκλίσεις του. Και απελάμβανε με δίψα θηρίου τον σπαραγμό της.

Η Σουζάννα συνέχισε: — Όχι, είπε, δεν με ενδιαφέρουν όλα αυτά... Έγώ αγαπώ την χροστή μου μητέρα!... Την αγαπώ, την ά...

Δεν πρόφτασε να τελειώσει. Ένας δυνατός σπασμός την συνεκλόνισε δολιγερή, τα γόνατά της λυγισαν και η άτυχη κοπέλλα κυλίστηκε στο πάτωμα ανάστροφη.

Ο γδοῦπος του σώματός της πού έπεσε, έκανε την Μαρία να ανοίξει τα μάτια της. Έμεινε μια δυνατή κραυγή και έ...

τρεξε προς το μέρος της Σουζάννας.

Ο Κολλιβέ, όμως, δεν την άφηκε. Την απομάκρυνε με μια σπρωξιά πού παρ' ό-λίγον να την ρίξει κάτω και έτρεξε ο ίδιος και γονάτισε έπάνω από την κόρη του.

Όλη του η λύσσα, όλη εκείνη η κα-χιά, η καταχνιά έκφρασις πού είχε φύγει, δεν ήταν πιά παρά ο πατέρας πού έβλεπε το παιδί του να κινδυνεύει. Προσπάθησε να συνεφέρει την Σουζάννα πού είχε λιποθυμήσει. Άλλα η μικρή δεν συ-νήχετο. Η Μαρία παρακολουθούσε αυτή τη σκηνή με τα μάτια διάπιστα άνοιγμένα από τον τρόμο. Δεν περίμενε άλλο. Έτρεξε στο κουδούνι και έσή-μανε.

— Ένα γιατρό! φώναξε στην υπηρέ-τρια πού φάνηκε άμέσως.

Η υπηρέτρια έφυγε. Ο Κολλιβέ τό-τε σήκωσε το κεφάλι του και κυττάζον-τας την Μαρία με ένα βλέμμα τρελίδο, ψιθύρισε:

— Πιστεύετε, λοιπόν, ότι είναι σο-δαρό;

— Μα δεν βλέπετε ότι η δυστυχισμένη μικρούλα πεθαίνει;

— Πε-θαί-νει!... επανέλαβε άργά-άργα, σάν ήχώ, ο Κολλιβέ.

Πραγματικά, ένα μικρό ποταμάκι αίμα κυλούσε σιγά-σιγά από το στόμα της Σουζάννας.

— Πεθαίνει, ναί! έκανε η Μαρία με μια φωνή πού την έκανε άγνώστη ο σπαραγμός. Και την σκοτώσατε έσείς!...

— Έγώ!...

Η Μαρία δεν τού άπάντησε. Γονάτισε πηξε στην άγκαλιά της την έτοιμοθάνατη μικρούλα και άρχισε να ολαύζει:

— Σουζάννα, μικρούλα μου, πολυαγα-πημένη μου Σουζάννα... Κορούλα μου γλυκειά!...

Σάν να άπαντούσε στην έπίκλησή της, η Σουζάννα άνοιξε εκείνη την ώρα τα μάτια της.

Ο Κολλιβέ θέλησε να πλησιάσει. Με μια έπιδητική χειρονομία η Μαρία τον κράτησε καρφωμένο στη θέση του.

— Με το μαντίλι της η Μαρία πήρε το αίμα από τα χείλη της νέας.

— Πώς είσαι Σουζάννα μου; ρώτησε.

— Θάρω πως είμαι καλλίτερα, ψιθύ-ρισε η άρρωστη. Πόνεσα, όμως, πού όλί-γου πολύ. Σάν να μου είχαν τρυφήσει την καρδιά με μια καυτή βελόνα...

— Ω! πατέρα, πατέρα!... τι έφταξα για να ύ-ποφέρω αυτή την στιγμή έτσι!...

— Έλα Σουζάννα, προσκάθησε να ση-κωθείς της είπε η Μαρία, σηκώνοντάς την απαλά από τους ώμους.

— Ναί, θέλω, μητερούλα...

Έκανε μια άρόπεια να σταθί στα πό-δια της αλλά δεν μπόρεσε.

Η Μαρία τότε την άγκάλιασε καλά και με μια δύναμη πού άπόρησε και η ίδια πού την θόρη, άνεσήλωσε την μικρή και την έφερε στην άγκαλιά της, σάν μορ-φά σ' έναν καναπέ. Την τοποθέτησε όσο πιο άνετα μπόρεσε και γονάτισε κι' εκείνη μπροστά της.

— Περιεργο... ψιθύρισε η Σουζάννα, άνοιγοντάς τα βλέφαρά της, δεν βλέπω καθαρά...

— Σουζάννα!... έκανε τρομαγμένη η Μαρία.

— Μη φοβάσαι μητερούλα, μου πέρασε πιά... Βλέπω... βλέπω...

— Σουζάννα μου, σέ λίγο θάρθ η για-τρούς και θα γίνης έντελώς καλά!...

— Είμαι άρρωστη, λοιπόν;

— Λίγο άδιάθετη, δεν είναι τίποτε...

Έπληκώθησε σιωπή.

Όσο πηγαινε οι δυνάμεις της έγκατέ-λειπαν περισσότερο την μικρή.

Πώς άργούσε να φθάσει αυτός ο για-τρούς Θεέ μου!...

Σαφηνά η Σουζάννα άνασηκώθηκε μό-νη της και κάθισε.

— Πατέρα, είπα σιγά, έλα...

Έκείνος δεν τοκούσε να πλησιάσει.

— Έλα, λοιπόν... επανέλαβε σ γώτε-ρα τώρα η Σουζάννα.

Έκείνος ύπήκουσε.

— Σκύψε έδώ, κοντά μου, είπε πάλι η Σουζάννα γιατί δεν μπορώ να φωνάξω... Και σ' μητερούλα... Έλα κι' έσύ έδώ πού κοντά μου...

Όταν τούς είδε και τούς δυο γονατι-στούς τον ένα δίπλα στον άλλον, η Σου-ζάννα είπε:

— Θέλω να μου δώσετε και οι δυο μια ύποσχεση...

— Μίλησε, παιδί μου, είπε ο Κολλιβέ.

— Θέλω να μου ύποσχεθήτε ότι θα συμφιλισθήτε. Άν ξήσω αυτό θα είναι η μεγαλύτερη εύτυχία της ζωής μου. Άν πεθάνω... θα είναι η μόνη μου παρηγο-ριά για τόν άποχωρισμό σας, στον άλλον κόσμο...

Ο Κολλιβέ στράφηκε και κύτταξε με άγωνία την Μαρία.

Έκείνη έκλαιγε.

Ήταν δεβαία πιά πως όλα είχαν τε-λειώσει: ότι το άτυχό πλάσμα θα πέ-θαινε.

— Δεν θέλεις να μου ύποσχεθής μητε-ρούλα; ρώτησε με φωνή πού σβυσμένη τώρα η Σουζάννα.

Άργά-άργά, με φωνή πού έτρεμε η Μαρία άπάντησε:

— Όχι Σουζάννα μου, ξήσε εύτυχη-μένη...

— Δέχεσαι, λοιπόν;

— Ναί, κορούλα μου...

— Ω! Θεέ μου, πόσο είμαι χαρούμε-νη σ' αυτή την στιγμή!...

Έκλεισε τα μάτια της αποκατωμένη. Όταν τ' άνοιξε το βλέμμα της είχε μια υ-πέρβλη έκφραση. Ήταν άστονο, νεκρό...

Έκανε να χαμογελάσει... Μισόνο ξε-τά χείλη της άλλα δεν μπόρεσε να συνε-χίσει...

Έμειναν όπως τ' είχε άνοίξει ένφ τα μάτια της καρφώθηκαν άκίνητα στην ό-ροσή...

Έκείνη την ώρα μπήκε ο γιατρός.

Έσπυψε άμέσως πάνω στην μικρή.

— Πολύ άργά, ψιθύρισε.

Κεφάλαιον 14ον

Η ΟΥΛΛΗΨΙΣ

Κατά την τελευταία τους επίσκεψη στην Μαρινέττα ο Σωμόν και ο Λουαζώ τής είχαν αφήσει τις κάρτες τους.

Η Μαρινέττα τ' θυμήθηκε αυτό και μια μέρα οι δυο άστυνομικοί έπαρναν έ-να μπλιετιάκι της με τ' όνη την λέξη:

«Έλ α τ ε».

Δενάπντε μέρες είχαν περάσει από τό-

θάνατο της Σουζάννας και το μίσος της νέας γυναίκας άντι να έατατώθ έγινε ά-κόμη μεγαλύτερο έναντιον του άνθρώπου αυτού πού ήταν τώρα μέσα στη συνείδη-σή της και ο δολοφόνος μιας άθρας ύ-πάρξεως, της ίδιας τον κόρης! Ήθελε τώρα να έκδικηθί. Να έκδικήση τόν θά-νατο της Σουζάννας!...

Οι άστυνομικοί, φυσικά, δεν περίμεναν να τούς ξαναπαλέσουν.

Έσπευσαν άμέσως στην πρόσκληση της Μαρίας.

Έμειναν πολλή ώρα κλεισμένοι μαζί της στο ίδιο έκκεينو σαλονάκι όπου είχε ξεφυγήσει η άτυχη μικρούλα και όταν βγήκαν ήταν ζωηρότατα συγκινημένοι.

Τί τούς είχε πη η Μαρία;

Τους είχε διηγηθί όλη της την ζωή, τόν γάμο της με τόν Κολλιβέ, τ' διαζύ-γιό της, τ' ά λίγα χρόνια της άτακτης ζωής πού έκρηκλούσαν... τούς μίλησε κατόπιν για την Σουζάννα, για την αγά-πη πού της είχε, για τ' μαρτύριά της, για τόν θάνατό της...

Στό τελευταίο αυτό μέρος της άφηγί-σής της διεκόπητο συχνά από λυγμούς.

Οι άστυνομικοί την άφησαν ελεύθερη να κλάψει. Όταν η Μαρία συνήλθε κά-πως, τούς είπε:

— Την τελευταία φορά πού ήξατε να με ιδήτε, μου κάματε μερικά έρωτή-σεις από τις όποιες κατάλαβα ότι είχατε την ύπόνοιαν ότι ο τέως σύζυγός μου ή-ταν ένοχος τού φόνου τού Γεωργίου ντε Μπωπρέ...

— Ναί, είπε ο Σωμόν, και άρνηθήκατε να μ' άπαντήσετε. Θα είχατε βέβαια τόν λόγο σας...

— Ναί, ύπήρχε ένας λόγος και πολύ σοβαρός μάλιστα... Ο λόγος όμως αυτός δεν ύπάρχει πιά... Η Σουζάννα έχει πε-θάνει...

— Όποτε είσθε έτοιμη να μ' άπληροφ-ορήσετε; ρώτησε ο Λουαζώ.

— Ναί, είμαι έτοιμη! είπε η Μαρία, ένφ μια άστραπή μίσους έλαμψε στα μά-τια της.

— Είσθε πεπεισμένη όπως και μεις για την ένοχή τού Κολλιβέ;

— Πεπεισμένη δεν είμαι, τόν θεωρώ, όμως, μέσα στην συνείδησή μου ικανό να έχη διαπαρέχη αυτό το έγκλημα.

— Αυτό δεν άποτελεί άπόδειξιν και έ-μεις ζητάμε άποδείξεις.

— Άποδείξεις δεν έχω τώρα, μπορώ όμως να σ' άς βρω.

— Πώς;

— Μη μου ζητάτε έξηγήσεις. Έχετε έμπιστοσύνη σ' εμένα;

— Βεβαίως.

— Λοιπόν, έλάτε αύριο σ' άς έδώ.

Οι δυο άστυνομικοί ύπεκλήθησαν.

Το άλλο πρωί σ' άς έδώ άκριβώς ήσαν στο σπίτι της Μαρίας.

Αυτή την φορά, όμως, δεν ήταν μόνοι.

Ένα τρίτο πρόσωπο τούς συνόδευε: Ο Διευθυντής της Ασφαλείας.

Τους άνοιξε η ίδια η Μαρινέττα.

Είχε φροντίσει να μείνη μόνη στο δια-μέρισμά της εκείνη την ήμερα.

Μίλησε για λίγες στιγμές με τόν διευ-θυντή της Ασφαλείας.

— Είσθε βεβαία ότι θάρθ η Κολλιβέ; την ρώτησε αυτός.

— Απολύτως, κύριε.

— Τί ώρα;

— Τού έγραψα να είναι έδώ σ' άς 11.

Θα είναι άκριβώς. Να είσθε βέβαιος.

Ψήγησε τούς άστυνομικούς στο δω-μάτιό της και έκλεισε την πόρτα εις τρό-πον ώστε να μείνη μ' αμολή χαλαράδα.

— Μείνετε έδώ, τούς είπα και προσπα-θήστε να μ' άς άντιληφθί. Άπ' έδώ θα άκούσατε όλη την συνομιλία μας.

Η Μαρινέττα τούς άφησε και πέρασε στο σαλόνι με τ' όποιο συγκοινωνούσε τ' όσαμιά της με την μισάνοιχτη πόρτα.

Σ' άς έδώ άκριβώς άντηχούσε τ' κουδούνι της έξώπορτας.

— Αυτός θάναί, ψιθύρισε ο Λουαζώ. Οι δυο άλλοι κατένευσαν.

Πραγματικά, ήταν ο Κολλιβέ.

Μετά τόν θάνατο της Σουζάννας είχε ζή-ήσει από την Μαρινέττα να έκπληρώ-ση την ύπόσχεσή της. Η Μαρία είπα ότι δεν θ' άργούσε να τόν κάλσει για να συν-εννοηθούν τελειωτικά. Και ήταν τώρα ο-λος χαρά ο Κολλιβέ, προσεφλώντας τόν θείαμβό της έπιμονής και τών προσπα-θειών του.

Η Μαρία τόν ώδήγησε στο σαλόνι και δείχνοντάς τον ένα κάθισμα έπιτήδες το-ποθετημένο κοντά στην μισάνοιχτη πόρτα, κάθησε κι' εκείνη άπέναντί του.

— Έχομε να μιλήσωμε τού είπα.

Τ' ό πρόσωπο τού Κολλιβέ έλαμψε.

— Ήμουν βέβαιος ότι θα μ' άφώναζε Μαρία, είπα.

— Και έγω ήμουν βεβαία ότι θα έρχό-σαστε.

— Σ' άκούω...

— Μ' αγαπάτε πάντα; ρώτησε η Μα-ρία.

Μια γλυκειά φρικίασις πέρασε από όλο τ' όσμά τού Κολλιβέ.

— Και με ρωτάς Μαρία! της είπα.

— Και θα μ' αγαπάτε ως τ' τέλος έτσι;

— Ναί, μέχρι τάφου. Δεν πιστεύεις, λοιπόν, άκόμη; Τί άποδείξεις θέλεις να σου δώσω; Σκότωσέ σε άν θέλεις, είμαι έτοιμος να πεθάνω αυτή την στιγμή, φτά-νει να πεθάνω από τ' χέρι σου!...

— Και όμως με κάνατε να ύποφέρω...

— Ναί, τ' άναγνωρίζω, αλλά σ' αγα-πώ τόσο!...

— Έκάνατε έπίσης να ύποφέρη και τ' δυστυχισμένο έκκεينو πλάσμα, πού πέθανε στο τέλος εξ αίτίας σας...

Τ' ό μέτωπο τού Κολλιβέ γέμισε ρυτί-δες, τ' ά μάτια του γέμισαν δάκρυα.

— Άν ήξερα... ψιθύρισε.

— Άς τ' άφήσωμε όμως πιά αυτά, εί-πε η Μαρινέττα. Άνήκουν στο παρελθόν. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι πρέπει να ξεχασθί η άτυχη η Σουζάννα. Έγώ, τ' ό-λάχιςτον, αισθάνομαι την ανάγκη να κου-βεντιάσω γι' αυτήν. Είμαι, όμως, μόνη και δεν έχω παρά μόνον σ' άς πού να μπο-ρέη να μου μιλά γι' αυτήν...

Ο Κολλιβέ δεν ήξερε τι να κάνει από την χαρά ου.

— Μαρία! φώναξε, μ' όλο μου τόν πό-νο, αισθάνομαι αυτή την στιγμή ότι είμαι ο εύτυχέστερος τών ανθρώπων... Πές μου, όμως, Μαρία, είναι αλήθεια αυτά πού άκούω;

— Ναί.

— Ω! θάρω πως θα τρελλαθώ!...

Και θα ξαναξήσωμε μαζί;

— Ναί.

— Άλλά Θεέ μου! αυτό καταντ' άπί-στευτο!...

— Πρέπει να τ' πιστέψετε. Θα γίνη αυτό πού είπα άλλα από μερικους ό-ρους...

— Όσους θέλεις. Τους δέχομαι δ-

λους!...

Έκείνη σόπασε.

Φαινόταν ότι σκεφτότανε.

Ο Κολλιβέ, όμως, άνυπομονούσε:

— Περιμένε, Μαρία, τούς όρους σου...

— Δεν θέλω να είμαι τελείως στην διάθεσή σου, στο έλεός σου, όπως πρώτα άρχισε να λήη η Μαρία άφήνοντας σκοπί-μως τόν πληθυντικό. Θέλω, άν μια μέρα ξεχάσης τις ύποσχέσεις σου κι' άρχίσεις πάλι τις άπειλές σου, να έχω κι' έγω ένα όπλο με τ' όποιο να μπορέσω να άμυν-θώ...

— Ό! Μαρία! Ό,τι θέλεις...

— Σ' έφοδύμαι άκόμη, η ξήλεια σου μπορεί να σ' έξωθήσει μέχρι τού έγκλή-ματος όπως άλλοτε...

— Μαρία! φώναξε ο Κολλιβέ και ση-κώθηκε τρομαγμένος.

— Νομίζεις ότι δεν ξέρω ποιός είναι ο πραγματικός δολοφόνος τού άλλοτε έ-ραστου μου, τού Γεωργίου ντε Μπω-πρέ;

— Μαρία, σόπα, για όνομα τού Θεού! ξαναφώναξε με περισσότερο τρέμο τώρα ο Κολλιβέ. Πού τ' ξέρεις έσύ; Ποιός σου τ' άπει;

Και κύτταξε αλαφιασμένος γύρω του.

— Μη φοβάσαι, τού είπα με ένα θλι-βερό χαμόγελο η Μαρία, είμαστε υνόνοι έδώ...

— Προς Θεού, όμως, πού τ' ξέρεις; ρώτησε πάλι ο Κολλιβέ.

— Δεν μου τ' άπει κανείς άλλος από σένα!

— Άπό έμένα!...

— Ναί. Δηλαδή μ' άφηξης να τ' κατα-λάβω εκείνη την ήμερα, κατά την συνάν-τησή μας στο σπίτι μου της λεωφόρου Φραντλάν...

Ο Κολλιβέ δεν άπάντησε.

Έξουθενωμένος έπεσε πάλι στο κάθι-σμά του.

— Για σένα, για σένα και τότε έκανα ό,τι έκανα... ψιθύρισε.

Και άρχισε τότε η θλιβερή έξομολόγη-σις, αυτή πού με τόσο τέχνη είχε προκα-λέσει η Μαρία και πού έπρεπε να κατα-στρέψη τόν Κολλιβέ.

— Άπό την ήμερα τού χωρισμού μας, είπα, δεν θόρη ούτε στιγμή ήσυχίας. Ζούσα πάντα με την άνάμνησή σου. Η μορφή σου δεν έφευγε ποτέ από τ' μά-τια μου, και γι' αυτό να σ' έχω πού ζωντανή μπροστά μου, είχα πάντα στην τσέπη μου την φωτογραφία σου και κάθε τόσο, επά-νω στην δουλειά μου, την έβγαζα, την κοιτούσα άντίκρι μου και δεν χόρται-να να την κυττάζω... να σ' κυττάζω... τόσο πού με πήραν είδηση οι άλλοι υπά-λληλοι και κρυφογελοῦσαν. Έγώ δεν μπο-ρούσα να καταλάβω γιατί κρυφογελοῦ-σαν. Τ' άπέδιδα στο γεγονός ότι φαινό-μουν στα μάτια τους γελοίος γιατί έξα-κολουθούσα να αγαπώ μια γυναίκα την ό-ποια είχα χωρίσει... Όπου μια μέρα τ' άπράγματα έξηγήθησαν. Ένας από τούς συναδέλφους μου είπα στους άλλους κου-φά, από πίσω μου: «Δεν μπορώ να κατα-λάβω τι τ' θέλει ο Κολλιβέ στο γραφείο του την φωτογραφία της έρωμένης τού άφεντικού μας!» Έγώ δεν είπα τίποτε, αλλά από εκείνη την ήμερα έγινα ο π' ο δυστυχισμένος άνθρωπος τού κόσμου. Έ-ξήτασα με τρόπο και έμαθα ότι πραγματι-κά, είχες συνδεθί με τόν Γεωργίο ντε ντε Μπωπρέ. Η λύσσα μου ήταν άπε-ρίγραπτη.

(Η συνέχεια στο επόμενο)

Νεοελληνική Πογοτεχνία

Ένα φιλί

Ένα φιλί ποθώ
ν' αναστηθώ.
Ένα φιλί γλυκό,
μεθυστικό,
ερωτικό φιλί
άβρο πολύ.

Από ποιά πορφύρα
και τρυφερά,
ώραία κι' άγνη
χειλή σεμνά
θα φιληθώ
ν' αναστηθώ;

(Αθήναι)

IBYKOS

Πρός το φώς

Έτσι καθισμένη μοναχή στην κάμαρά
μου με σκυφτό το κεφάλι από το βάρος
της θλίψεως, σκέφτομαι.... Λογιών-λο-
γιών είδυες περνούν από τα μάτια μου.
Κανένα δάκρυ δε λείπει να σταλάξει απ' τη
ψυχή, κανένα... Κι' όμως είναι τόσο τρα-
νός ο πόνος! Κάποιοι ωραίοι στίχοι έρ-
χονται τούτη την ώρα τη θλιμμένη στα
χειλή: «Απόψε γέμισε την ψυχή μου
θάλασσα, απόψε γέμισε ή ψυχή μου
θύελλα...».

Πάει, έφασα την ήρεμία της ψυχής!
Αγέρας φυσάει δυνατά γύρω μου, θύε-
λες με συνεπαίρνουν, κι' εγώ μόνη ανά-
μεσά τους προχωρώ. Προχωρώ μέσ' στο
πυκνό σκοτάδι, τα πόδια μου γυμνά κα-
θώς είναι παγώνουν, σύγκορη τρέμω, ό
πώς κρυώνω. Μά εξακολουθώ να περπα-
τώ άκόμα....

Τα μάτια μου στυλώνονται σε κάθε
τέμα του δρόμου προσμένοντας λές κά-
ποιο φώς λικνόν να με ξεκουράσει. Μά
τίποτα, τίποτα! Νά και πάλι, ό καινούργ-
ιος δρόμος που τώρα έχω πάρει, κι' αλ-
τώς σκοτεινός ανοίγεται μπροστά μου,
δυσκόλος στο πέρασμά του.

Όσο κάποια έντοξ μου λές φωνή ά-
κούγεται, σαν να μου λέη: «Πέρα εκεί
στο βάθος είναι το φώς!». Τα πόδια τρέ-
χουν τώρα πιοτόρο, μ' όλη τη δύναμή
τους, κι' άς τ' άρπουν οι μυτερές πέ-
τρες, με πείσμα. Τα χέρια είναι ανοιγμέ-
να, έτοιμα να δεχθούν τη χαρά!

Κι' όλο φτάνω, κι' όλο πιο πλατειά
γελώ, γελώ!!!... Μά γιατί άγχει το τέρ-
μα; Γιατί όσο φτάνω εγώ μακραίνει έ-
κείνο; Πόσο τρελά ποθώ να φτάσω πο-
λύ κοντά του, να τ' άγγίξω με τα ίδα
μου τα χέρια, να λουσθώ ή όψη μου από
φώς, να ξεποστάνω τέλος κοντά του!!

Ποιός είμαι ποτέ;

Ποιός είμαι ποτέ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Καλοκαιρινή δύελλα

Μέσα στών βράχων τις σχισμές
τ' άγριο κύμα μαλιακό
συνθέτει απόσπασμα ώδες
και σπέρνει γύρω τρόμο....

Κυλούν τα σύννεφα βαρειά
στον θολωμένο ούρανό
κι' έχουν αλόγων την θωριά
σ' άφηνισμένο δρόμο....

Παλεύει, πέρα, σ' άνοιχτά
μέσ' τών στοιχείων την όργη
μέσ' στα σκοτάδια τα πηχτά
κάποιο ρημάδι «σκάφος»....

Τρίζουν τα ξάρτια θλιβερά
και λέν πως ήθελε ή στιγμή
που τούτα τ' άξενα νερά
θέ να του γίνουν τάφος....

Σαν θάρη ή αύγη με το καλό
και ή γαλήνη θ' άπλωθί
στον ούρανό και στον γιαλό
που θάνα σαν καθρέφτης
όποιος μιλήση γι' άστραπές,
— τάχα πως γίνηκαν έχτες —
θα νομιστή για ψεύτης.

ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ ΛΑΜΠΙΡΗΣ

Που κρύβεσαι;

Τό φωτεινό του βλέμμα άήσυχο έρε-
υνώσε. Με ξαναμένο το άρρενωπό του
πρόσωπο απ' την τρέλλα και το βλέμμα
τώρα περίφοβο έρευνώσε. Σε μία στιγμή
φέρει το χέρι στο στόμα κι' φωνάζει:
«Αντέλα!...» Τι να έγινε αυτό το τρελ-
λοκόρισο! Ήταν σειρά της να κρυφτεί
και χάθηκε στο δάσος.

Όσο την νείωθεί μακριά του, τόσο του
σφιγγεται ή καρδιά. «Αντέλα που κρύ-
βεσαι!...» Της φωνής του τον αντίλαλο
συνέχισαν οι φωνές των παιδιών στα γέ-
ρικα πεύκα και στη δουλουδιαμένη γή
το κρυσταλλένιο κλίμα του ρυακιού!...
Λες και πήρε άπάντησι: «έδώ είμαι, έλα!»

Εξέσφριξε λίγο ή καρδιά του, σταμάτησε
το τρέξιμο κι' ή ματιά του άστραφτερή,
μ' άνείπωτη δίψη, ζητούσε εκείνην ολό-
γυρα: ψηλά στών δέντρων τις κορφές έ-
να κομμάτι τ' ούρανο γαλάζιο τον π' άνε-
ψε!... Κάτω εκεί το ξανθό του σταχυού
το χρώμα... Στο φράχτη της άγριοστειαν-
ταφυλιάς το χλωμό κόκκινο.... Σάστι-
σε!... Και του σπητού κυπαρισσιού τα
τόσα του καμώματα!... Στο άπαλό φύση-
μα της αύρας που μαζί με τ' άλλα άρώμα-
τα ξεμακραίνει την άθάνατη συμφωνία
των πουλιών ως πέρα στην αειωνιότη-
τα!... Θέλει να φωνάξει πάλι «Αντέλα!»
και τέντωσε τα χέρια σαν σε παράφορο
αγκάλιασμα, με ή φωνή του στάθηκε ως τα
χεύη... Έτσι, ξαφνικά, έλασε κάθε έλ-
πίδα πως θα την βρή. Και γεμάτος ά-
γωνία συνέχισε το τρέξιμο, ένφ' απ' τα
στεγνά του χείλη έφραγγε τ' όνομά της
«Αντέλα! Που κρύβεσαι λοιπόν!...».

ΓΙΑΝΗΣ ΔΑΚΟΣ

«ΕΒΔΟΜΑΣ»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία :

Αγίων Αναγύρων 33 — ΑΘΗΝΑΙ

Τηλέφ.: 20 528

Αρχισυντάκτης και υπεύθυνος:

Β. ΣΑΜΠΑΣ (Γ'ποκράτους 176)

Διαχειριστής:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

Διευθυντής τυπογραφείου:

Ι. ΑΜΑΣΙΔΗΣ (Διαδ. Παύλου 10)

— ΕΠΙ —

ΣΥΝΔΕΣΜΟΙ

Ετησία έσωτερικού Δρχ. 250

Εξάμηνος » 125

Ετησία έξωτερ. Λ. Άγγλ. 1 Σελ. 10

» Άμερικης Δολ. 7

— ΕΠΙ —

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

μόνιμος άναπαυκτής μας τυγχάνει ή
κ. Αναστάσιος Αναστασάκος, έξου-
σιοδοτημένος δια την είσπραξιν των
έν ενεργεία συνδρομών μας και την
έγγραφην νέων συνδρομητιών

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Σε δρῖκα!..

Έπὶ τέλους, σε βρήκα, αγαπημένη!...
Πόσα και πόσα χρόνια δεν έψαχνα για
να σε βρω, μέσα στον σκοτεινό λαβύριν-
θο της ζωής... Γλυκειά όπτασία των ό-
νειρών μου....

Έσὶ αγαπημένη μουδινες-θάρος στη
ζωή, περισσότερα όνειρα, περισσότερες
ελπίδες. Σ' έβλεπα γλυκιά μου, με τα
μάτια της φαντασίας μου να μου χαμο-
γέλας γλυκά και να μου δίνεις τόσο θάρ-
ρος στις άπορητεύσεις μου... Κι' ελπί-
δες, ελπίδες άπειρες φωλιάζαν μέσ' στην
καρδιά μου....

Όνειροπολούσα και ήλπιζα πάντα πως
θάρη αυτή ή τόσο ποθητή μέρα, που τα
κόκκινα χείλη σου θα μπορούσα να τα
φιλω άιώνιος... να τα φιλώ ως τον θά-
νατο... Πώς το έξωτικό κορμί σου, θα
μπορούσα να το σφιγγω δυνατά, δυνατά
στην αγαλιά μου. Τα μάτια σου, έμένα
μονάχα θα κτύπαγαν κι' έμένα μονάχα
θα τραβούσαν μ' εκείνη την μυστηρι-
ωδη δύναμή τους.

Όλα τα φεγγαρόλουστα βράδια, αγα-
πημένη μου, ξαπνόνουμν δίπλα στα κύ-
ματα και στις άμμουδες, κυτίζοντας
ψηλά το άπειρο και την σελήνη, έπιζόν-
τας να βγῇ το πρόσωπό σου έτσι ξαφνι-
κά δίπλα απ' αυτήν, και να το συγκρίνω
μαζί της, για να δώ ποιά απ' τις δυο έ-
χει γοητευτικότερο χλωμό φώς.

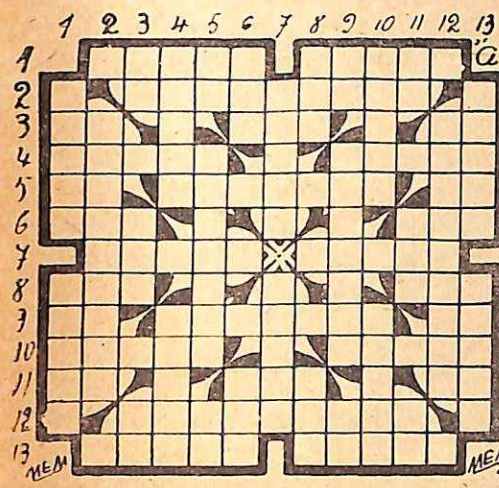
Κι' εύρισκα πάντα πως έσὶ είσαι πιο
γοητευτική και πιο όμορφη απ' αυτήν.
Κι' έπειτα, έτσι, ξαφνικά έρχόσουν κι'
έπεφτες δίπλα μου, κι' άκούγαμε μαζί το
μουμουρίσμα της θάλασσας... Σ' έβλε-
πα αγαπημένη και σου μιλούσα ώρες ό-
λόκληρες... Έσὶ όμως δεν μ' άκούγες....

Τώρα, όμως, γ' υκεία μου, μ' άκούς!
Γιατί σε βρήκα. Σε βρήκα κι' είμαι τόσο
πολύ εύτυχισμένος... Κι' όμως γλυκειά
μου, φοβάμαι... φοβάμαι... γιατί δεν εί-
μαι συνηθισμένος σε τόσο δυνατή εύτυ-
χία....

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ

Για να διασκεδάσετε

Σταυρόλεξον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Γεμάτα—Κινητήριος δύναμεις. 2)
Μικρός φυλαγίτης. 3) Έπίρρημα
(άρχ.)—Χρονική υποδιαίρεσις—Εύρω-
παϊκή νότα. 4) Σήκωμα αλλά και κα-
τάρχησις—“Ο,τι δεν είναι χωριό. 5)
Μουσικός φθόγγος—Μένει στο παλάτι—
Κινέζικο όνομα. 6) Αρχ. ρήμα—
Πρόθεσις. 7) Τμήμα στρατού—Συνδέ-
ονται στενά. 8) Σύνδεσμος—Τό όνομα
τμήματος της Γερμανίας γαλλιστί. 9)
9) Μόριον υποθετικόν—“Ο άνήκων στην
Κίνα—Σύνδεσμος. 10) Χωρίς αυτόν θα
έδουλατε ή άδ κία—“Ασιάτης βασιλεύς
(Αίτιατ.). 11) Τό ύπαρχον—Κατα-
στροφή για τα ρούχα—Μουσικός φθόγ-
γος. 12) Μία από τις ήμέρες της έβδο-
μάδος. 13) Κόλπος της Θράκης περίφη-
μος για τα ψάρια του—“Ο Μωαμεθανι-
κός κόσμος.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Τα τμήματα γῆς από τα οποία ά-
ποτελείται μία χώρα—Τέτοιο είναι και
το πολυμικόν. 2) “Οραϊόν πρόσπειν
των “Αθηνών. 3) Πρόθεσις—Πρώτης
τάξεως ανωνυμία—“Αριστον χωνευτικόν
(Αίτιατ.). 5) “Αστρον (πληρ.)—Θρη-
σκευτικόν διβλίον—Γράμμα. 6) “Ογ. “Εγ-
γός—Αντωνυμία κτητική. 7) “Ημέρα
άπραξίας—Δένδρον. 8) Πρόθεσις—Χει-
μερινό σπόρ. 9) —Συμπλεκτικός σύνδε-
σμος—Τού Πόλου—Πρόθεσις (άρχ.).
10) “Απαραίτητος για να γίνη το άλευ-
ρο—Βασιλεύς των Έβρων. 11) “Ο ό-
ποιος—Υμνέτερος—Δύο διαφορετικά φω-
νήεντα. 12) “Αρχαίος στρατηγός. 13)
“Ογι άπαίσινα—Κατ' έξοχήν έλληνική
άρετή. “Αποστολές

“Αγ. Παρόσκου Μ.Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

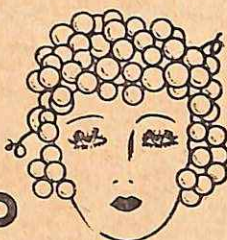
ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΙΣ

Λέγεται ότι κάποτε ο βασιλεύς ένός
κράτους, τό όνομα του οποίου έχει ξεχα-
σθή μέσα στο σάκος των αίωνων, άπε-
φάσισε να παντρεύη την κόρη του.
Παρουσιάσθησαν ταυτοχρόνως, δύο

λίτη — Πόλο. 15) “Αναγέννη-
σις. 16) “Ατα.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ
ΤΟΥ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΥ

“Εφ' όσον το μπασίλο είχε
σταλή σιδηροδρομικώς στις 15
Μαΐου, δεν μπορεί να είναι το
ίδιο με εκείνο που εύρέθη και
που περιείχε, έντός του πτώ-
ματος και έφημερίδες της 16ης
Μαΐου. “Αρα το μπασίλο άντι-
κατεστάθη στο ξενοδοχείο. Συ-
νεπώς ένοχος είναι ο ξενοδόχος
διότι ή άντικατάστασις των
δύο μπασίλων θα ήτο πολύ δύ-
σκολον να γίνη έν άγνοία του,
δοθέντος μάλιστα ότι ο κ. Μπέν
που ένέδασε δήθεν τα 900 φρ.
δεν έπιστοποιήθη ως πρόσωπον
υπαρκτόν.

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΟΝΗΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ ΝΑ ΗΣΥΧΑΣΗ....

Μ'αυτή τη φράση χα-
ρακτηρίζουν το Ίνστι-
τούτο της Μ^ης KETTY
όλοι όσοι έρχονται
σ'έπαφή μ'αυτό. Και
δεν έχουν άδικο! Για-
τί, πραγματικά, το Ίν-
στιτούτο της Μ^ης KETTY
(Έρμού 42. Τηλ. 22-0-88)
δεν έννοεί να ήσυχάση,
ούτε να έπαναπαυθῇ στις
έπιτυχίες του. Διαρκώς
μελετά, διαρκώς παρακα-
λουθεί τις προόδους του
έξωτερικού και διαρκώς
βελτιώνει τα προϊόντα
και τας μεθόδους του.

Και τώρα πάλι έχει να
μας παρουσιάση νέες έκ-
πληξεις. Νέα προϊόντα
του 1940. Νέες λουσίν,
νέες κρέμες, νέες μάσκες.
“Ολα σε νέες βιταμινού-
χες συνθέσεις, που άπο-
τελοσθ την τελευταία λέ-
ξη της έπιστήμης.

Το φωνάζω δυνατό! ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΟΣΕΛ Η ΤΡΟΦΗ ΑΥΤΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΕΙΝΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑ!

άποδεικνύει ότι το δέρμα
είναι δυνατόν να τραφῇ

“Ο γιατρός
μου μου είπε
ότι το ΒΙΟ-
ΣΕΛ που πε-
ριέχεται μέσα
σ' αυτή την
ειδική τροφή
διά την έπιδερμίδα, άπο-
κτάται από νέα ζωά έπιμε-
λώς διαλεγμένα. Διαπερνά
πολύ βαθειά το δέρμα και
του προμηθεύει την τροφήν
που έχει ανάγκη για να δι-
ατηρηθῇ σταθερό, φρέσκο
και νεανικό. “Έχει άνακα-
λυφθῇ από ένα μεγάλο κα-
θηγητή του Πανεπιστημίου
της Βιέννης και αναμειγνύ-
εται τώρα με την Κρέμα
ΤΟΚΑΛΟΝ, χρώματος ρόζ,
άκριβως στις αναλογίες
που πρέπει για να τρέφῃ
τους υποδορείους ιστούς.
Χρησιμοποιείτε την κρέμα
αυτή κάθε βράδυ, πριν κοι-
μηθῇτε και το πρωί βάζετε
την κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ χρώ-
ματος λευκού. Σε τρεις μέ-
ρες θα σας έπιτρέψῃ ν' άρ-
χίστετε ν' άπαλλάττεσθε ά-
πό τις ατέλειες του χρώμα-
τός σας και οι χαλαροί και
άδυνατισμένοι μύς του προ-
σώπου σας θ' άποκτήσουν
πάλιν την ζωρότητά των.
Κατά την διάρκειαν δοκι-
μών που έγιναν εις ένα Νο-
σοκομείον της Βιέννης από
τον Καθηγητή Σετέσκαλ επί
γυναικών από 55 έως 72 ε-
τών, οι ρυτίδες έχάθησαν
σε διάστημα έξ έβδομά-
δων.

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

TIS NOL N° 222

προϊόν του οίκου 'Αρωματοποιίας ΜΙΣΕΚΟ εκτός της θαυμασίας στυλ-πνώσεως των τριχών, έχει την ιδιότητα να διατηρή αὐτὰς πολὺ μαλακὰς καὶ στρωτάς. Μοναδική διὰ μαλλιά ξηρά, σγουρά, χονδρά καὶ ἀπὸ περμανάντ.

Ἀντιπροσωπεία
Παρακαταθήκη:

Tisanol
PRODUIT
MISEKO

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

TISANOL N° 222

προϊόν του οίκου 'Αρωματοποιίας ΜΙΣΕΚΟ εκτός της θαυμασίας στυλ-πνώσεως των τριχών, έχει την ιδιότητα να διατηρή αὐτὰς πολὺ μαλακὰς καὶ στρωτάς. Μοναδική διὰ μαλλιά ξηρά, σγουρά, χονδρά καὶ ἀπὸ περμανάντ.

Ἀντιπροσωπεία
Παρακαταθήκη:

ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ ΚΟΜΜΕΡΗΡΙΟΝ "ΛΟΥΞ,"

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 75, ΤΗΛ. 23-776

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ
ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ
ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ

"Όσο μεγαλώνουν τὰ δόντια τῶν παιδιῶν ἄς διατρέχουν καθημερινῶς τὸν κίνδυνον νὰ καταστραφῶν ἀπὸ τὰ παράσιτα ποὺ πολλαπλασιάζονται πολὺ εὐκόλῃ μέσα στὸ στόμα - Εἶναι πολὺ εὐκόλῃ ν' ἀσφαλίσετε τὰ δόντια τῶν παιδιῶν ἄς, φθάνει νὰ μεταχειρῶνται καθημερινῶς τὴν ἐπιστημονικὴν ὀδοντοκρέμα «ΚΟΛΥΝΟΣ» - Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει καὶ γυαλίζει τὰ δόντια χωρὶς κανέναν κίνδυνον - Εἶναι εὐκόλο νὰ σηνηθίσουν τὰ παιδιὰ στὴν Κολυνὸς διότι ἀγαποῦν τὴν εὐχάριστον καὶ δροσιτικὴν τῆς γεύσιν.

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ